

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

24 НЕДІЛЯ РЯДОВОГО ПЕРІОДА – 11 ВЕРЕСНЯ 2022

Vstanu a půjdu k svému Otcí.

DRYSICE: Radostí zajásám v Pánu.

INTERIÉR KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSICÍCH.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s důvěrou v Boha, kterého nám Ježíš zjevuje jako Otce veškerého milosrdenství, pokorně prosme:

L: MILOSRDNÝ BOŽE, VYSLYŠ NÁS.

- Prosme za papeže Františka, aby jeho nadcházející apoštolská cesta do Kazachstánu otevřela srdce k vzájemnému porozumění a přispěla k dosažení míru a jednoty národů.
- Na přímluvu sv. Ludmily, ruskými křesťany tolik uctívané, zastav satanskou Putinovu válku proti Ukrajině, a zmučený ukrajinský národ ať pozná čas míru.
- Prosme za křesťanské rodiče, aby je inspirovala, vedla a posilovala bdělá a starostlivá péče Panny Marie, s níž provázela svého Syna od betlémských jeslí až k ponížení kříže.
- Za moudrost Ducha pro ty, kdo mají volební právo, aby u vědomí své odpovědnosti, dali v nadcházejících volbách svůj hlas osobnostem života pravdy, spravedlnosti a pokoje.
- Modleme se za to, aby v zákonech všech zemí světa byl zrušen trest smrti, který poškozují nedotknutelnost a důstojnost osoby.
- Modleme se za místní církve evropského kontinentu, aby v rámci synodního procesu naslouchaly Duchu pravdy a pokoje.
- Prosme za umírající, aby využili poslední příležitosti k obrácení.

K: Bože milosrdný a věrný, vyslyš tuto modlitbu své Církve, ve které se stává hlasem lidstva, prahoucího po tvém milosrdenství. **L:** Amen.

Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne obět.’ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,9-13)

EUCCHARISTIE V KRYPTĚ U HROBU SV. MATOUŠE, APOŠTOLA A EVANGELISTY.

Salerno, Itálie, *Iter ad Christianae Religionis Divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent*, 2. 7. 2016.

„Pokorný a milovaný otče Pio, prosíme Vás, naučte i nás pokoře srdce, abychom byli připočteni k chudým evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého království. Buďte nám oporou v hodině zápasu a zkoušky, a jestliže padneme, dejte, ať zakusíme radost ze svátosti odpuštění. Předejte nám svou něžnou úctu k Panně Marii, Matce Ježíšově i Matce naší.

Pomozte nám, modlit se bez ustání, s jistotou, že Bůh ví, co potřebujeme dřív, než ho prosíme. Vyproste nám pohled víry, který dokáže v chudých a trpících ihned poznat tvář samotného Ježíše.

Provázejte nás na pozemské pouti k blažené vlasti, kam – jak doufáme – dojdeme i my, abychom navěky patřili na slávu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

San Giovanni Rotondo, Itálie *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, 1. 7. 2018.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

25 НЕДІЛЯ РЯДОВОГО ПЕРІОДА – 18 ВЕРЕСНЯ 2022

Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého.

VOTIVNÍ SVÍČE U HROBU SV. PIA Z PIETRELCINY, krypta baziliky svěťce, San Giovanni Rotondo, Itálie, *Iter ad Christianae Religionis Divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent*, 2. 7. 2016.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

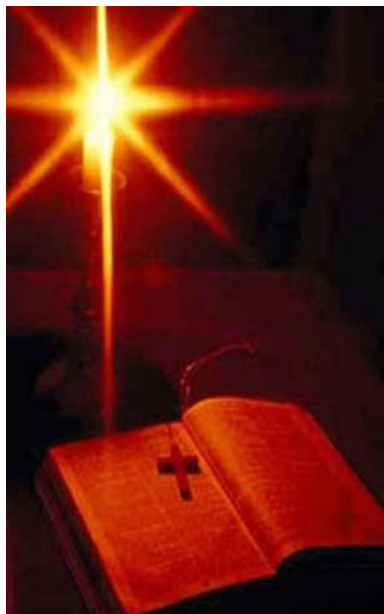
K: Bratři a sestry, uposlechněme Kristových slov, kterými nás vybízí, abychom byli věrnými správci svých životů a prosme, aby nás obdařil prozíravostí a moudrostí.

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Na přímlovu sv. Pia z Pietrelciny, který tolik trpěl pro šílenství těch, kdo rozpoutali nejkrvavější válku v dějinách, sraz satanskou Putinovu pýchu a zastav barbarskou ruskou válku proti Ukrajině, aby zmučený ukrajinský národ mohl žít v míru.
- Prosme za křesťany, aby se po vzoru sv. Pia z Pietrelciny a na jeho přímlovu, učili pokoře srdce, a tak byli připočtení k maličkým evangelia, kterým Otec slíbil odhalit tajemství svého Království.
- Za moudrost Ducha pro ty, kdo mají volební právo, aby u vědomí své odpovědnosti, dali v nadcházejících volbách svůj hlas osobnostem života pravdy, spravedlnosti a pokoje.
- Modleme se za to, aby v zákonech všech zemí světa byl zrušen trest smrti, který poškozují nedotknutelnost a důstojnost osoby.
- Modleme se za místní církve evropského kontinentu, aby v rámci synodního procesu naslouchaly Duchu pravdy a pokoje.
- Prosme za věrné zemřelé, kteří následovali božského Mistra, aby dosáhli věčného cíle.

K: Bože, tys nám svěřil zákon lásky a poslání hlásat evangelium všemu stvoření. Dej, ať jsme pravdivými strůjci pokoje a posly tvé spásy. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – EX 32,7-11.13-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám

při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“ A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

ŽALM 51

Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, – pro své velké slitování zahlad' mou nepravost. – Úplně ze mě smyj mou vinu – a očisť mě od mého hříchu. Stvoř mi čisté srdce, Bože! – Obnov ve mně ducha vytrvalosti. – Neodvrhuj mě od své tváře – a neodnímej mi svého svatého ducha. Otevři mé rty, Pane, – aby má ústa zvěstovala tvou chválu. – Mou obětí, Bože, je zkroušený duch, – zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.

2. ČTENÍ – 1 TIM 1,12-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timoteovi.

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli jsem byl dříve rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM – LK 15,1-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

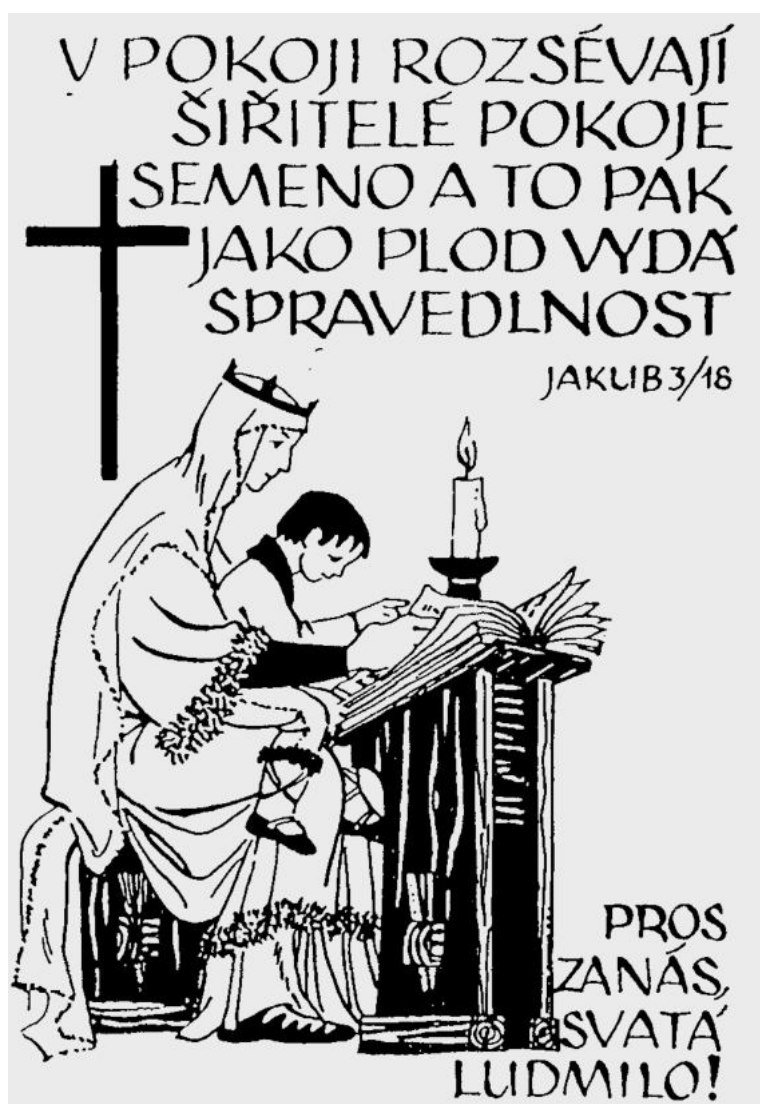
Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim:

‘Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.’ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: ‘Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.’ Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“

Dále řekl: "Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k své mu otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme

se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu.

Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.' "

LITURGICKÉ TEXTY 25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – AM 8,4-7

Čtení z knihy proroka Ámosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země a říkáte: ”Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí? A po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, nuzáka kupovat za stříbro a chudáka za opánky? I nejhorší obilí prodáme.” Hospodin přísahal při Jakubově chloubě: ”Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!”

ŽALM 113

Chvalte, Hospodinovi služebníci, – chvalte jméno Hospodinovo! – Bud' velebeno Hospodinovo jméno – nyní i navěky! Povznesen je Hospodin nade všechny národy, – nad nebesa jeho sláva. – Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, – který trůní na výsosti – a shlíží dolů na nebe i na zem? Slabého zdvihá z prachu, – ze smetiště povyšuje chudého, – aby ho posadil vedle knížat, – vedle knížat svého lidu.

2. ČTENÍ – 1TIM 2,1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přimluvné i děkovné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

EVANGELIUM – LK 16,1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: ”Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.‘ Správce si řekl: ‚Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.‘ Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‚Kolik jsi mému pánovi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.‘ Pak se zeptal druhého: ‚Kolik ty jsi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto korců pšenice.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.‘ Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla. A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.”

ŘÍMSKOKATOLICKÉ NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ PUSTIMĚŘ

Děti, které navštěvovaly náboženství v minulých letech, jsou považovány za přihlášené. **Všichni prvňáčci dostali přihlášky od svých třídních učitelek.**

Pokud se někdo chce přidat, klidně může přijít se svými spolužáky do náboženství podle rozvrhu, přihlášku dostane individuálně od paní katechetky. Rozvrh žáků 2. stupně je přizpůsoben tak, aby i tito mohli bez obav chodit do náboženství a nekrylo se s vyučováním.

NÁBOŽENSTVÍ NENÍ KROUŽEK, MÁ STATUS NEPOVINNÉHO PŘEDMĚTU.

VÝUKA ZAČALA V ÚTERÝ, 6. ZÁŘÍ 2022, DLE ROZVRHU:

1.+2. třída: 11.35 – 12.20 3.+4.+5. třída: 12.35 – 13.20

6.-9. třída: 13.30 – 14.10

Tomáš kardinál
Špidlík, S.J.,
první
čestný občan
Pustiměře,
při žehnání
ZŠ Pustiměř,
6. srpna 2005.

„Děkuji vám, že jsem po obdržení čestného občanství mohl poprvé do školy a že jsem nepropadl“

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J., ČESTNÝ OBČAN PUSTIMĚŘE PŘI ŽEHNÁNÍ ZŠ PUSTIMĚŘ, 6.8.2005

V sobotu, 6. srpna 2005 odpoledne ve 14h přijel kardinál Špidlík ke škole, kde byl uvítán ředitelem Mgr. Crhonkem a zástupkyní žáků, slečnou Pavlou Spisarovou. Oficiální uvítací ceremoniál pak proběhl v prostorách školní jídelny. Úvodního slova se ujal ředitel školy:

Vaše Eminence, pane kardinále, vážení hosté,
je mi ctí, že právě na tomto

místě mohu přivítat osobnost, která celý svůj život spojila s pedagogickou činností; člověka, který svým dílem – jež si získalo ohlas na všech kontinentech - přivádí k setkání kultury věků a dopřává v úžase objevit jejich vzájemné bohatství; muže víry, který svou moudrostí přivádí k naději.

Vaše Eminence, jen stěží lze několika slovy obsáhnout poselství, v němž každé slovo dýchá životem a svěžestí pramenů. Vtiskl jste je konečně do svého kardinálského erbu, na němž čteme motto „Ex toto corde“ – z celého srdce. Vždyť Slovanům – jak citujete v jedné ze svých knih – „velké poznání je dílem veliké lásky“.

Pane kardinále, dejte nám, prosím, sestoupit k pramenům tohoto poznání a požehnejte této škole i všem, kdo jsou povoláni poznání předávat, aby je vždy inspirovala láska k pravdě.

Vaše požehnání ať provází i ty, kdo školu navštěvují a budou navštěvovat, aby se jim stala cestou k životní moudrosti. Tak ať vaše jméno a vaše dílo zůstane spjata s tímto místem a stane se výzvou i poselstvím.

Nato kardinál Špidlík pronesl modlitbu,

Všemohoucí Bože, prameni moudrosti, prosíme, naplň svým požehnáním tuto novou školu a všechny, kdo zde budou učit i studovat. Dej, ať se zde rozvíjejí lidské schopnosti, podporuje vědecký pokrok a šíří vzdělání a kultura.

Dej, ať studenti i učitelé zde žijí podle zásad evangelia, vytrvale hledají pravdu a poznávají tebe, jediného původce pravdy.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

požehnal školu, přítomné i budovu pokropil svěcenou vodou a promluvil ke shromážděné „hrstce“ pedagogů:

Říká se, že se neučíme škole, ale životu. Ale já jsem od šesti let pořád ve školách, kdy ten můj život začne to já nevím. Ale jedna věc je zajímavá: slovo škola je z řeckého „schola“ a znamená to „prázdniny, odpočínutí“. Jak se došlo k názvu „škola - odpočínutí“? Platón – jak víte – rozlišoval dvojí práci: je práce rukou při které člověk dře – to jsou ty služební práce, zatímco učení lidé – filozofové, ti

žádnou služební práci nekonají, dělají schóle, mají volný čas a mohou přemýšlet a věnovat se práci duševní. A říká dále: filozof, ten patří do školy, tam se může věnovat duchovním věcem. Něco trošku podobného je ten židovský způsob soboty: když šest dní pracuješ, na školu máš sobotu, aby ses mohl věnovat něčemu duševnímu, duchovnímu. Křesťané přejali sobotu a předělali ji na neděli, a dnes se bojuje za to, aby tak neděle byla něčím „nedělním“, něčím svátečním, aby se člověk trochu vrátil k sobě. Totiž aby se z té dřiny, z té mašiny, dostal k něčemu pořádnému. To platí pro dospělé. Křesťané nemohli přijmout zásadu, že se nesmí pracovat rukama, že to je pouze pro otrocky.

Něco jiného je pro děti. Děti si hrají. Ale hra je pro dítě něčím vážným, důležitým pro jeho vývoj. Pedagogové říkají, že je velmi důležité, aby dítě přešlo od hry k nějaké práci velmi vážné. A ptávají se: jak k tomu dochází? Znamý zakladatel skautingu říká: když se v něm probudí odpovědnost. Dítě potřebuje nést za něco odpovědnost. Vzpomněl jsem si na to, když jsem jednou navštívil učitele v severní Itálii. Stavěl si dům. Jenže z učitelského platu – a to je po celém světě – se mnoho nepokročí. Jeho žena se proto rozhodla, že bude dělat ošetřovatelku v nemocnici, aby to dali dohromady. Měli osmiletého a dvanáctiletého chlapce. Těm dvěma proto řekli: podívejte se, my musíme ten dům dostavět. Maminka bude pracovat. Ale teď záleží na vás, aby maminka nemusela potom tu práci doma dělat.

Musíme si to vzít na starost vy. No já jsem se nasmál, když mě ten malý prováděl a praví: tady to ještě musíme vylíčit, to ještě musíme udělat, jak kdyby byl pánem ... a nedovolili matce, aby na něco sáhla. Jste unavená, musíte si odpočinout. Jak to bylo krásné. Probudila se v nich odpovědnost. Přešlo to z hry do práce. A víte, že Baden Powel říkal, že ve městě ty děti nemají možnost žádné odpovědnosti: proto je tahal

ven do přírody, aby postavili stan a ten kluk si uvědomil, že když ho postaví špatně, spadne mu na hlavu, atd.

Teď jde o to, aby se i on vyvíjel. Přejde do školy. Tam už není od toho, aby se naučil pracovat, ale aby sám rostl. A to se vždycky říkalo, že k tomu dochází věděním, aby něco věděl. To pak pokročilo velice. oproti tomu, co věděli žáci dříve a co vědí dnes; a došlo to až nevím kam, když kluci najdou na internetu všechno možné. Ale začala tu – pokud vím – velká krize. Vědí, ale nemá to pro ně žádnou cenu. Navíc nemají rádi žádný řád. Vzpírají se veškerému pořádku. Už v roce 1930 byl v Mnichově velký pedagogický kongres a tam položili otázku: naše děti se naučí tolika věcem a nemá to pro ně hodnotu. Jak to udělat, aby to, co se učí, bylo pro ně i čímsi životním? A tenkrát v Mnichově většinou říkali, že vědění se nesmí předávat, ale že se to musí nějak odkrývat. Tak vznikly pracovní školy, zkumavky, aby děti samy nacházely, objevovaly atd. No dobře, to je pracovní oblast. Ale v té době také začal ruský myslitel Solovjev propagovat: to je dáno také tím, že všechno je encyklopedicky rozbité a schází vzájemná souvislost. Jak to dostat dohromady? To patří do přírodopisu, to patří tam, to tam ale to je mně všechno fuk, řekne kluk, ať to patří kam to patří. A jeho napadlo: je to velikánským nedostatkem estetické, umělecké výchovy. Věda totiž vidí jedno vedle druhého, zatímco umění vidí jedno v druhém. Říká: proč je uhel škaradý a diamant krásný, když jsou oba chemicky stejní? Ale když se dívám na uhel, vidím jenom uhel a ten je škaradý. V démantu však vidím paprsky slunce. Proto je třeba daleko víc umělecké výchovy – vidět jedno v druhém. Např. i literatura: nejenom aby věděl, že se narodil, napsal a dál nic. Já jsem si toho všiml, když umřel filmový umělec Tarkovský. Na římském Cinecitta jej chtěli připomenout, sjeli se tam filmoví kritici z celého světa a říkali: on užívá elementu vody, atd. – ale co to znamená? Pozvali mě proto, abych jim ty filmy vyložil. Nerozuměli jim, protože jsou to filmy duchovní.

V Petrohradu jsem v *Obščnarodnom Muzeji* představoval výstavu jednoho umělce. Mluvil jsem k asi třem stovkám přítomných intelektuálů a říkal jsem: dnes je svět plný obrazů a lidé jim nerozumějí, neumí obrazy číst. nedokáží je duchovně vyložit.

Ale teď se – pokud já vím – a vy to jistě znáte mnohem víc – se v pedagogii razí tzv.

axiologie, tedy filozofie hodnot. Jak to udělat, aby něco bylo hodnotou. Většinou se to shoduje v tom, že se něco hodnotného stává osobním vztahem. Květinčky jsou pěkné. Tak se na ně podívám a jdu pryč. Ale když dostane děvče květinčku od mládence, tak si ji dá do modlitební knížky a nesmí se na ni sahat. To, že ji dostala od druhého, osobní vztah jí dal hodnotu. A to je dnes v pedagogii velice důležité. Aby učitelé měli osobní vztah. Vždyť znáte Boženu Němcovou, Pan učitel, - tenkrát skutečně byl ještě pan učitel druhý otec. Pan učitel – to bylo svatosvaté. Jeden římský lékař mi říkal: já vozím dítě čtyři kilometry daleko do školy. Copak nemáte bližší školu? Mám, ale tam je těch učitelů moc a dítě se

s žádným nespřátelilo. Nemá k němu žádný osobní vztah. Osobní vztah dává velkou hodnotu.

A mám-li vzpomenout svého koníčka, tak já jsem se vždycky zabýval slovanskou duchovností: říkám – právě to přišlo ze slovanské duchovnosti. Tam osobní vztah znamená víc než čistě abstraktní věc. Víte, že když u nás začalo obrození – to byl Erben a Šafařík, tak přišel do Prahy zakladatel slavofilů, Chomjakov. Jeho historie je tato: pocházel z typické ruské venkovské šlechty. Táta chodil na lov, pil vodku a o nic se nestaral. To bylo jeho hlavní zaměstnání. Vesnický pop uměl jenom zpívat a to bylo všecko. Po napoleonských válkách byla bída a car Mikuláš – to bylo lepší vydání Brežněva. Taková velice smutná situace. Ale byla tam máma a ta to vždycky dala nějakým způsobem do pořádku. Říká: táta prohrával peníze v kartách a máma postavila dokonce kostel. Když potom odešel na Západ a studoval Hegela a další, říkával: kampak my se hrabeme proti německé filozofii a umění, či proti anglické spořádanosti: tam je svoboda a pořádek pohromadě. To u nás nikdy nebylo: buď je tam pořádek a není tam svoboda nebo tam je svoboda a není tam pořádek. Angličané to však jaksi dokáží smířit. Co my proti nim můžeme vystavit? A říká: to je zajímavé, že i přes tu velkou vyspělost, ten Západ je hrozně rozdělený. Dokonce i křesťanské náboženství se rozdělilo na tolik různých vyznání. A proč? Protože to vždycky chtějí vyřešit nějakou ideou a zákonem. Kdežto u nás doma to byla matka. Osoba totiž dokáže spojit věci, které jsou jinak nespojitelné.

Já když o tom mluvím v Itálii, oni nad tím žasnou. A víte, koho jim cituji? Pocházel odtud zblízka: Wolker. *Na břehu ostrova*

Krku, na břehu z kamení moře jsem hledal celých šest smutných dní a moře jsem nenašel... Jako mládenec četl básně o moři. Ale na Moravě moře nemáme a ty louže moří neodpovídaly, tak pořád toužil až se nakonec dostal na ostrov Krk a viděl moře. To ale neodpovídalo tomu, co měl v hlavě, jako ideál nikdy neodpovídá skutečnosti, která se vidí. Tak byl z toho nešťastný. Říká: *viděl jsem ptáka jen, co zvlněnou perutí odlétal celý den ... Teprv dne sedmého, kdy nad městem zvon zněl, já opilec z vlastních svých očí jsem se vypotácel...* A kde našel moře? V očích námořníků. Člověk, který to žije dokáže všecko spojit. A proto pedagogie musí dnes být podle mě velice osobní. No v Pustiměři jsou možná chlapi ještě pokojní, ale ve světě když může dělat něco *no global*, něco proti pořádku, tak je celý šťastný.

Když jsem byl v českém semináři v Římě, tak tam poslali jednoho amerického studenta. A ten přicházel na všecko o pět minut později. Vždycky přišel pozdě. Když jsem mu to vytýkal, tak oponoval: „já jsem Američan, svobodný člověk a já se vám nebudu modlit jen proto, že jste na to zazvonili. To já nedokážu. Já nejsem na to, aby mě někdo zazvonil a já se modlil“. Co jsem mu měl odpovědět. Tak říkám: ja taky ne. Na zazvonění se nechci

modlit. Ale podívej se: přišel jsi sem sám? Jo. Chceš s těmi ostatními vyjít? Samozřejmě! A chcete se dokonce spolu pomodlit? To ano. No a abyste se sešli, může se na to zazvonit? ... Najednou pochopil, že pořádek je vlastně vyjádřením něčeho, co sami chceme. Dokud to nepochopí, tak pořádek bude vzdorovat. Dnešní svět potřebuje osobní poměr. Spojené národy chtějí všechno spojit jednotným lidským zákonem. To je krásné a musíme to podporovat. Ale zákony samy o sobě nic nevyřeší. Musí být někdo, kdo je svobodně přijímá. Říkávám: v italských soudních síních je napsáno – „zákon je rovný pro všechny“. A nad tím visí kříž, tzn. někdo, kdo byl podle zákona církevního a světského nespravedlivě odsouzen k smrti. Sám zákon to nevyřeší, ale pomůže mi.

Víte dnes, když jsem tolik světa pojezdil a v Římě jsou z celého světa, mohu porovnávat. Ty naše školy mají dobrou tradici. Když se to srovná s některými jinými – ten vývoj, tedy kolik toho doopravdy vědí, atd. Ty americké *university*, já bych řekl vyšší obecná škola, zvláště když je dobrý sportovec a vyhrává, tak takovému dávají všechny známky, aby ho neztratili. Např. co já jsem dostal, tu průpravu filologickou a latinu, to neměli a nemají všichni. Proto si musíme hledět tu tradici školní udržet, aby byla dobrá.

Jedna paní v Římě si mně stěžovala: vy nevíte kolik dneska stojí dítě. On už když je malý musí, to. Sotva začne, už musí mít počítač. Bez toho, ... všichni mají! Pak jsou ve škole na výlet.. To my, když jsme šli na výlet, tak s kouskem chleba, kdežto oni musejí mít v restauraci oběd. Když už je větší, musí mít auto, protože.. „No právě proto, že děti tolik stojí a školy tolik stojí a je v tom budoucnost národa... Učitelství je v národě velice vážná věc. Velice vážná věc. Aby byli dobří učitelé a školy měly dobrou tradici. Tak vám přeji, abyste tuto tradici drželi.

Pak nadešel čas diskuse, kdy mohli přítomní položit Jeho Eminenci své dotazy. Předkládám je tak, jak zazněly:

Pane kardinále, každý z nás ví, že znáte hodně jazyků. Učil jste se jim více méně sám, anebo ve škole?

Tak ve škole jsme se učili latinu. Tu jsem měl strašně rád, všechny ty *consecutio temporum* atd. Němčinu jsem se učil osm let, ale když jsem přišel mezi Němce nedomluvil jsem se (pozn.: mimochodem němčina kardinála byla tak brilantní, že rodilí Němci jen typovali z které části Německa asi pochází). No a jak jsem se učil jazyky? Tak jak se učí dítě: napsal jsem si na malý lísteček nějakou říkanku, tedy hromadu slovíček pohromadě. A vždycky jsem si vybíral slovíčka a např. v tramvaji jsem si je stále opakoval a moje zkušenost je, že když jsem takových 300 lístků měl, už jsem mluvil. Někdy se učí gramatika, slovíčka. Ale nedáte to dohromady, Kdežto, když se to učí v celistvosti. A potom musí člověk dávat pozor, aby se neučil slovíčka zbytečná. Abych věděl, co je vrabec, to ještě jo, ale všechny druhy ptáků, to už se potom řekne pták.

Ale já jsem je potřeboval: ty staré jazyky a jiné kvůli studiu a k tomu musí člověk znát ty moderní jazyky, aby mohl číst literaturu. Ale mohu říct, když se pohybuji ve světě, ty běžné světové jazyky jsem znal. Francouzsky to jsem musel psát, protože kdyby mé knihy vycházely česky – kdo by to četl? Anglicky to už mi dnes stačí OK. Německy.. No pak jsem byl v Holandsku či v Itálii. No ono to jde jedno po druhém. Musí se na to jít s určitou láskou. Že se domluví, že přečtu, že to, atd. Potíž je, když jsou ty jazyky moc blízké. Já jsem byl čtyři roky v Holandsku. Mluvil jsem pak holandsky velmi dobře. Ale je to uprostřed mezi němčinou a angličtinou. Tak to uprostřed, to se člověk zmýlí. Pokud jde o

slovanské jazyky, tak rusky mluvím běžně. Ale když jsem začínal ty ostatní, tak se to plete. Povím vám s jazyky: když jsem přišel do Holandska, přišel jsem do koleje a neznal jsem jazyk. Rektor mi povídá: už chodte do školy, abyste si zvykl na ten zvuk. No tak jsem přišel do školy a byla hebrejščina. On četl a překládal a já nevěděl, kdy čte a kdy už překládá. A aby mě potěšil tak mi řekl latinsky, že jsme čtvrtý řádek od vrchu. Já se lekl a začal si ukazovat prstem zleva doprava. Jenže hebrejščina se čte opačně. Tak nade mnou mávl rukou. No ale všechno nějak jde.

Ve své poslední knize, v 16. kapitole, která má název Vším jsem byl rád, uvádíte „Bůh mi nedal peníze, ale Bůh mi dal hodně přátel. Nezdá se vám, že v současném exponovaném světě ten pojem „přátelé, přátelství“ trošku ztrácí na hodnotě?

To je vážná otázka. Lidé chápou přátelství něco jako pohodlí. Ale já říkám:

přátelství je věrnost. Dali jste mi prsten a to znamená, že musím být věrným Pustiměři! Přátelství znamená skutečně věrnost, někoho, na koho se mohu spolehnout. Jeden ruský moderní myslitel, který ještě pořád není v Rusku rehabilitován – Florenskij, říká: člověk je velikánské tajemství. Jak poznám člověka? Z pohledu ne. Jedině když jsem přítelem a on se mi svěruje. Protože on se mi odhalí. Jinak ne. Přátelství se musí vyvíjet a lidé jak vy správně říkáte ztrácejí pojem, ale z druhé strany, když zjistí, že je to možné, tak jsou nadšení. Jsou úplně překvapeni, že něco takového vůbec existuje.

Podívejte se: já často jezdím na Východ. Často slyším otázku: když jedete do Rumunska, jak vás přijmou pravoslavní? jak vás přijímají v Rusku? Vždy odpovídám: nejdu navštěvovat pravoslavné; jdu na návštěvu k přátelům. A s ostatními nemám proč na prázdno diskutovat. Jen pohleďte co se stalo v Římě, když umřel papež Jan Pavel II., kolik mladých lidí tam celé noci stálo jen aby se k němu dostali. To ještě nikdy nikdo neviděl. Jak to vysvětlíte? Já to vykládám takhle: to je znamení doby – lidé už nechtějí ideologie, systémy, ale někoho, na koho se můžeme spolehnout. A také proč se tolik manželství rozpadá? Měli představy: to bude tak, to bude onak. Ono pak to tak není... Ale pravé manželství spočívá na důvěře: na mě se můžeš spolehnout, ať se stane cokoliv. Ať se stane cokoliv, já budu s tebou. O manželství mluvívám často. Kdy začíná? Solovjev říká: v pubertě začínají první mladistvé zamilovanosti: najednou se zabácl. Předtím: „běž děvčisko, běž pryč!“ a holka „co ty kluku máš s nama společného?“, atd. Ale najednou objeví, že existuje druhá osoba. A jakmile to objeví: „Jej, Mařenka to je nejhezčí děvče v celé Pustiměři“. „Proboha kluku, kdes nechal oči?“ A Mařenka říká: „Ten Jeník je nejchytřejší chlapec!“ „Ale vždyť propadl z matematiky!“ - „To je vina učitelů!“

Když objeví druhou osobu, objeví, že osoba je něco velice krásného. „A když s mě odbyl, tak já se zastřelím!“ „Já chci být s tebou na celou věčnost.“ Sama přirozenost kamsi vede.

Ale když se všechno pobourá, pak jsou z toho jen zříceniny. Nejdříve je proto třeba objevit přátelství. To je úžasná věc. Když vím, že tam mám přítele, jen tam zazvoním... Jak to tam bude, co to tam bude.. no vždyť tam mám toho a toho. Kdežto když tam mám agenturu, která to vyřídí, a ono to pak nejede, atd. Ty moje knížky překládají i do východních jazyků, překladů je asi 150, přičemž deset je jich arabsky – vždy to udělal nějaký přítel. No já jsem teď pustiměřský občan, tak musím přátele respektovat jinak mě vyobcují.

Eminence, vítám vás. Píšete, že ‚život není čas, život je setkání‘. A já bych se chtěla zeptat: já beru život jako dar, který nám Pán Bůh na tomto světě dar pro dobro druhého..jakou máme odpovědnost?‘

Ta otázka je celkem velmi dobrá. Křesťané říkají: musíte žít podle evangelia. Měl Adam v ráji evangelium? Neměl. A proč. Bůh k němu mluvil skrze čisté svědomí a

skrze přírodu. Co se stalo, že člověk (jak my říkáme – hřích je zapomenutí, izolace) se dívá na přírodu jen jako na přírodu. Kdežto křesťan objeví, že je to slovo Boží, protože příroda byla slovem Božím stvořená. Jakmile člověk toto slovo objeví, pak příroda je jako evangelium. Nemůže se zahodit přírodopis a žít podle evangelia, ale evangelium mi má pomoci, abych se správně díval na přírodopis. Vždycky, když o tom mluvím, tak vzpomínám na matku: jako kluk, abych si vydělal peníze, dával jsem kondice těm, co dělali reparát. A jednou šlo o syna jednoho bohatého obchodníka, který mi slíbil hromadu peněz, když kluk projde. Tak jsem si s ním dal práci a on prošel. Pak mi dal nějakou padesátikorunu a říkal si: to pro kluka stačí! No já jsem přišel rozčilený domů, nadával jsem, jak se nadávat dalo. Matka to chvíli poslouchala a pak povídala: „No, není to hezké, když tak zacházejí s chlapcem! Ale podívej se, já ti řeknu: když se ti něco takového stane, na chvíli se zamysli a řekni si: co pak mi chtěl Pán Bůh říct tím, že se to přihodilo?“ Najednou se to stalo slovem. Víte dobře, že dítě mluví s květinou, s psíčkem, atd. Později už se nemluví s kytičkou, ani s psíčkem, ale s lidmi, a když je člověk starý říká i ti lidé blafají. Zůstává osamocený. Jsme znovu u toho nešťastného encyklopedizmu, jak o něm mluvil Solovjev – jedno vedle druhého, nikdy ne jedno s druhým. No ráno musím študovat, pak musím umývat nádobí, pak musím to, ale to s tím nemá nic společného, no a večer abych se pomodlil, ale to zase nemá nic společného s učením, atd. To je nemožně rozsekaný život. Je třeba jej sjednotit. A k tomu může škola velice pomáhat. Dobří učitelé! Abych se přiznal: já jsem šel studovat na univerzitu literaturu. Proč? Poněvadž jsme měli profesorku, která to tak krásně podávala. Rozhodl jsem se kvůli osobě.

Eminence, já bych se ještě vrátila k vaší tvorbě. Zaujala mě vaše kniha pro děti Bajky o moudré sově. Chtěla bych vás poprosit jestli byste nesdělil jak a proč ta kniha vznikala, kde jste čerpal náměty pro ty moudré příběhy a také jestli byste zhodnotil vztah – kardinál Špidlík a děti.

No tož podívejte se. Moje stará láska byla literatura. Už jako student jsem psal básně a všechno možné. Pak mě od toho zahnali na všelijaké učené věci. A tak se to ve mně někdy o prázdninách probudí. A tak jsem napsal tu první knížku Ulipispirus o jedněch prázdninách v Tyrolsku. Z jedněch prázdnin v Jugoslávii pak vyšla ta *Sova*. Ale podívejte se: obraz není jenom obraz. Obraz je symbol. A symbolem se dá mnoho krásného povědět co se nedá říct obyčejnými slovy. Proto staré národy mluvily v symbolech. Ty staré mytologie jsou někdy velmi hluboké. Ale nesmí se brát doslova. Kdyby to někdo bral doslova, je to nesmysl. Ale samy o sobě jsou velmi

hluboké. A protože pravda – zvláště pravda náboženská – se nikdy nedá slovy přesně vyjádřit, vyjadřuje se symbolem. Teď jsme vydali knížku s jedním umělcem a má název: *Krása jako prostředek evangelizace*. Všecka náboženství byla vždycky spojena s uměním. Když bychom to chtěli přesně říct – no každé vyjádření je přibližné. Říkávám: je to jako když někdo prohlíží ve Vatikáně Michelangelovu *Pietu* a řekne: to znamená lásku matky k synovi a žal nad jeho smrtí... pojďme dál. To je nesmysl. Celý ten obraz má hluboký význam. A proto říká, že je třeba vychovávat k umění. Co ti to říká? jednou jsem dával kurs na Gregoriánské univerzitě v Římě o duchovním životě, jak jej představuje malířství. Ne jak se o něm píše, ale jak je vymalován v obrazech. No tak pište bajky. Já už se musím v mém věku připravit na smrt...

Eminence, ve svém úvodním slovu jste mi už na mou otázku odpověděl. Ale přesto bych se chtěl zeptat: zažívám asi osmou či devátou školskou reformu, paní Buzková, naše ministryně školství mi tuto otázku neodpověděla. tedy asi takto: co by měla dát mladým lidem současná škola? A se zaváděním technických prostředků do škol – váš názor na úlohu osobnosti pedagoga ve výchovně vzdělávacím systému.

Především naučit podstatné věci, to je všem jasné. Ale já myslím, že se musí hodně učit rozlišovat důležité od méně důležitého. To v dnešní internetové společnosti nerozeznávají. To jsem kladl na srdce i studentům teologie: to je tlustá knížka, řekni mi v hlavních bodech oč tam jde. Zajímavé je, že všechno poví, ale to hlavní neřekne. To je myslím jedna z velmi důležitých věcí, aby si uvědomil, co je tu hlavní. Za druhé pak, aby věděl, co to může znamenat pro život. Samozřejmě se to nedá říct abstraktně, to je třeba s ním mluvit. Čím bys chtěl být? Co bys chtěl dělat? To se ti bude hodit k tomu, to použiješ tam, atd. Je to víc umění než nějaký předpis. Někdo to umí, jiný ne. Podívejte se, byli v duchovním životě takoví zázrační duchovní otcové, o kterých se říkalo: čte toho druhého jak v otevřené knize. Zajímavé je, že to nikdy nepovažovali za zázrak. Říkali: když máš člověka rád, opravdu rád, tak to vždycky uhádneš. Však víte, že matka vždycky pozná hned, když se dítěti něco přihodilo. Táta to nepozná, ale máme to pozná hned.

Jednou jsem byl v severní Itálii, v Tyrolsku, a jako Říman jsem si chtěl po obědě dát siestu. Hledal jsem proto mezi knížkami pana faráře nějaký uspávací prostředek. Vytáhl jsem tam jednu knížku – byly to vzpomínky nějakého kanadského policajta, který sloužil u Indiánů u severního pólu. Povídám si: to mě uspí za deset minut. Ale bylo to tak zajímavé, že jsem vůbec neusnul. Ti Indiáni tam mají pověst strašně hrubých lidí. Je tam zima, on vždycky zakřičí, atd. A hlavně když se ožení, tak na ženu nikdy nemluví. Všecky feministky by si měly stěžovat u Spojených národů, že něco takového může ještě v dnešním civilizovaném světě existovat. Ale on říká: to je úplný omyl! Ti dva se musejí mít tak rádi, že si naprosto rozumějí beze slov. A dodává: mohu to stvrdit, že si vždycky rozumějí. Právě dnešní svět tou stálou organizací ztrácí – jak tady pan starosta říkal – ten osobní poměr. To se úplně ztrácí. A dokonce říká: já musím být nestranný! Jeden z těch ruských myslitelů říká: o lásce mnozí říkají – jako Da Vinci, když jsi něco poznal krásného, začneš to milovat; on dodává, já říkám opak: když něco začneš milovat, začne se z toho rodit veliké poznání.

Já např. nám, katolíkům říkám, že jsme trošku zfalšovali Věřím v Boha. Jak? Čárkou! Proč? Říkáme totiž: Věřím v jednoho Boha,(čárka) pak přijde Otce, Syna a Ducha svatého. Když skládali to Věřím v Boha v VI. století, tak nebyli ateisti a nebylo třeba dělat článek Věřím v jednoho Boha. Ale co pohané nevěří je, že Bůh je Otec. Proto ta čárka patří až za to Otce – *Věřím v jednoho Boha Otce, který je všemohoucí ...* V byzantském obřadu, než se toto vyznání víry zpívá, tak diakon říká: milujme se navzájem, abychom mohli vyznat... Protože když někdo neví, co to je milovat se, tak kým je mu Bůh Otec? Ničím. I tam je osobní poměr velice důležitý. Dnes je ekumenizmus. Když Jan Pavel II. začínal pontifikát mnozí říkali: on je Polák, to je konec ekumenizmu. Pak se ukázalo, že je jedním z nejekumeničtějších papežů. Sám říkával: nedělat žádné směsice: já jsem to, co jsem, ale snažím se pochopit toho druhého. Pak, když se snažíme vzájemně pochopit zjistíme, že těch společných věcí je velmi mnoho. I s lidmi, kde by to člověk nejméně čekal.

Napsal jsem knihu o srdci ve slovanské spiritualitě (*La doctrine spirituelle de Théophane le Reclus. Le Coeur et l'Esprit*, Pont. Ist. Orient. 1965). Když vyšla poprvé, mnozí se nad tím kroutili, že je to slovanský sentimentalismus. Musí se přece jednat podle rozumu, atd. Nakonec se mi podařilo mnohé přesvědčit a dnes už vyšla také v italském překladu dokonce ve Vatikáně. Srdce neznamena sentimentalismus, ale osobní vztah.

Poslední otázka: ten komunizmus vyprázdnil kostely... teď ty děti 40 let žily bez náboženství, to jedna generace nespraví...

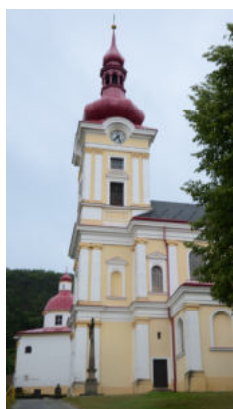
No podívejte se: když přijdete do Říma, zdi přechmárané vším možným – proboha svatýho copak jsou ti jluci tak nezdární? Představte si, chudáci děti! On pracuje, máma pracuje, nikdo s ním dohromady nemluví. A když přijde máma večer dom, ona

musí dělat, on se dívá na televizi a nech mě na pokoji. On vlastně nikdy s nikým nemluví. Sourozence nemá a na ulic nemůže. Mně je jich líto. Skutečně je mi jich líto. Nejdříve potřebují navázat s někým styk. Proto i v náboženství vznikají různé skupinky. Poněvadž v tom obecném fóru nemohu s nikým mluvit. proto se vždycky nějaká taková skupinka sejde: přece jenom se našli, kde spolu můžeme mluvit. Abych se přiznal s jednou věcí: po válce jsem byl na Velehradě a otevřelo se gymnázium. A já jsem byl prefekt u kluků. To byli sekundáni. Bylo ještě poměrně málo jídla, proto kluci občas dostávali balíky z domu. No a to víte: kluk to schovával až se to zkazilo, tak jsem řekl: najez se kolik můžeš a ostatní musíš dát druhým. Pak když druzí dostanou, dají tobě. A fungovalo to bezvadně: „víš, já jsem ti taky dal...“. Můj kolega, který byl v Praze říkal: já to nemůžu prosadit, protože jim doma říkají – „to je tvoje! to nesmíš nikomu dát!“ Říkají: vidíte, Čecháčci jsou sobci! No to s tím nemá nic společného. Ale byli to děti z Prahy, z města, které nebyli zvyklé žít s ostatními, nebyly zvyklé se dělit, atd. Ty děti ve městě jdou někdy skutečně chudáci. Když kluk celý Boží den kouká na tu televizi – vždyť je to na zhloupení! Skutečně.

Čas se naplnil. Ředitel školy poděkoval Jeho Eminenci jménem přítomných pedagogů i hostů za „krásná a moudrá slova, která v mnohých zanechají dojem na který se bude dlouho vzpomínat“. Popřál panu kardinálovi „pevného zdraví a svěžího ducha, jakého si uchoval doposud“. Nato Jeho Eminence s úsměvem dodává: „Já děkuji vám, že jsem po obdržení čestného občanství mohl poprvé do školy a že jsem nepropadl“.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSDICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

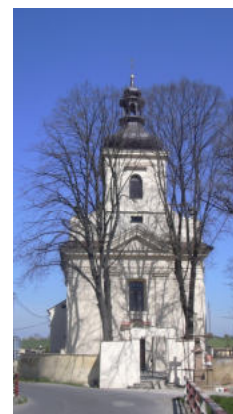
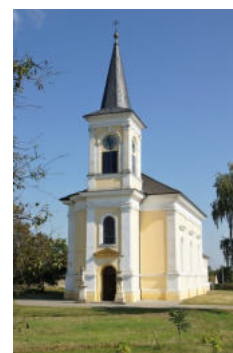
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., *čestným občanem Pustiměře*

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ZÁŘÍ 2022

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: „Je toho hoden, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád a vystavěl nám synagogu.“ Ježíš šel s nimi. Když už byl nedaleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu `jdi', a jde, a jinému `přijď', a přijde, a svému služebníkovi `udělej to', a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském (národě) jsem nenašel takovou víru!“ Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv. (Lukáš 7,1-170)

Setník si zaslouží, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád. Přenesena do našeho slovníku, situace setníka v Palestině není líbivá. Je to velitel malé okupační jednotky v rybářském centru u jezera. Svou pozicí je proto považován za nenáviděného cizince. To pak z jeho strany snadno vede k pohrdlivému odstupu od těch, na které musí dohlížet. A přece se i v takových situacích najdou lidé, u kterých normální lidské vztahy převládnu nad rasovými a situačními předsudky. Je to známka dobrého mravního postoje. I my se dnes často ocitáme v situacích, že přijdeme do styku s lidmi z jiné skupiny, národnostní, náboženské, politické, která popřípadě i ostře vystupuje proti skupině, ke které patříme my sami. Je to i pro nás zkouška a příležitost ukázat, že lidské osobní hodnoty dovedou být silnější a že vynikne jejich krása.

Vystavěl nám synagogu. Jakého náboženství byl setník? Těžko říci. Rozhodně nepatřil k izraelskému lidu. Ale byl schopen jeho víru respektovat a dokonce ji podporovat, aby se svobodně mohla rozvinout. Takový by měl být podle Druhého vatikánského koncilu postoj

dnešních států. Myšlenka konfesijní jednoty ve společnosti patří minulosti. Různá náboženství žijí vedle sebe a mají se respektovat. Stát je proto mimo. Není v jeho pravomoci rozlišovat ve věcech víry. Ale z druhé strany uznává, že každé čestné náboženství je velký přínos pro společnost. Podporuje-li stát umění, sport, turismus, tím spíše musí vycházet vstříc svým občanům v jejich náboženství. Z druhé strany se mají naučit i věřící o tuto podporu stát žádat, poukázat na to, že jsou loajální občané a že jim záleží na tom, aby se jim usnadňoval jejich duchovní vývoj i ve společnosti.

V izraelském národě jsem nenašel takovou víru. Setník uvěřil Ježíši a jeho víra se dává za příklad. To nás vede k zamyšlení o tom, jak vlastně kdo k víře dospěje. Převážná většina lidí ji přejímá jako „dědictví otců“. Je to vyznání předků, rodičů, vychovatelů. Někdy se o tom mluví pohrdlivě, jako by takové náboženství nebylo dost uvědomělé, nebylo svobodně zvolené. Jeden otec nedal křtít děti s odůvodněním, že si samy později vyberou náboženství svobodně. Dalo se mu odpovědět jednoduše: Vybírají se politické strany a zábavné kroužky, ne život. Víra je život, který se předává. Taková byla víra v izraelském národě. Je tu ovšem nebezpečí, že i život zakrní, neroste, a proto nakonec brání k přijetí toho, kdo je cíl víry, osoba Ježíš. Setník došel k víře jinou cestou: respektoval dobro a konal dobře. Takoví lidé často říkají, že nevěří. Ať pokračují v dobrém. Bůh je dříve nebo později k poznání pravého dobra dovede a odmění je vírou.

ÚTERÝ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ZÁŘÍ 2022

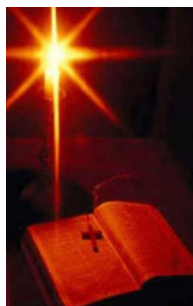
Ježíš se odebral do jednoho města – jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, právě vynášeli mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel velký zástup. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili. Řekl: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid!“ Tato zpráva o něm se roznesla po celém Judsku i po celém okolí. (Lukáš 7,11-17)

Ježíšovi je líto matky zemřelého. Bolest a neštěstí druhého vzbuzuje u normálního člověka pocit lítosti. Zvláště lítostivé bývají děti. Pláčou i nad smrtí zvířat. Jakou hodnotu ten cit má? Podle Solovjova je to velice důležitý projev. Je to projev jednoty lidí mezi sebou i lidského poslání v přírodě: oživovat svět. Jako každý cit ovšem může být i lítost neplodná, nepokračuje a nerozvine se ve skutek a v uvědomění lásky. Neplodné lítosti nezušlechťují, naopak podlamují charakter. Je proto důležité, abychom se pokusili při každém pocitu smutku s bídou druhého přejít k nějakému skutku, alespoň malému a symbolickému. Když vidíme, že skutečně nemůžeme nijak pomoci, ani potěšit slovem, pomodleme se alespoň malou modlitbu, aby pomohl Bůh.

Byl to její jediný syn a ona byla vdova. Lítost se probudí především při úmrtí. Když jde o mladé osoby, bývá nám líto zemřelých. Křesťanství nás učí, abychom jich nelitovali, protože věříme ve věčný život. Lítost se proto přenáší na ty, kteří zůstali, na „truchlící pozůstalé“, zvláště když byl mrtvý oporou jejich života. Při smrti se v rodině scházejí příbuzní a známí, pohřeb bývá den velkého setkání s těmi, kteří jsou nám blízcí. Ale pro věřící to má být i den setkání s Kristem, jak to symbolicky znázorňuje vypravování evangelia o naimské vdově. Duchovní knihy často mívají rozjímání o smrti, ale bývá jednostranné, protože radí myslet na vlastní smrt, která nás čeká. Užitečné však je zamyslet se při smrti jiných, kteří nás opouštějí. Vždyť člověk touží stále po setkání s někým, kdo by nás nikdy neopustil. To pak může být jenom ten, kdo je věčný, tj. Kristus.

Vzkříšeného Ježíš vrátil matce. Je to zajímavý výraz. Neříká se, že chlapce Ježíš vzkřísil, aby žil, aby rostl, aby vykonal nějakou práci, ale aby se setkal s matkou, kterou, jak se zdálo, navždycky opustil. Setkání s Ježíšem je předzvěst setkání mezi lidmi. I to má být při vzkříšení z mrtvých věčné a nerozlučitelné. V ten den, který bude posledním triumfem Syna člověka, den jeho setkání se všemi lidmi a s celým světem, se obnoví i všechny přetržené lidské vztahy, matky se vrátí dětem, děti matkám, muži ženám, všichni všem. Na konci věků to bude definitivní. Ale už v tomto životě často cítíme předzvěst té velké události. Hříchy nás často rozdělí, rozvadí, odloučí. Setkání s Kristem je ve svátosti smíření. Ta pak má za následek, že se smiřujeme znovu i s lidmi, vracíme se k těm, které jsme ztratili, protože jsme se vzkřísili k novému životu.

STŘEDA - 14. ZÁŘÍ 2022 - POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“ (Jan 3,13-17)

Nikdo nevystoupil do nebe. Symbolicky umístíme nebe nahoru. Vyjadřuje to sama etymologie slova. České „nebe“ má stejný kořen jako německé Nebel, mraky, mlha. Bydliště bohů národy obyčejně umísťovaly na horách. Pout' ke svatyni tedy znamenala „výstup“. Platón však k tomu přidal vysvětlení. K pravému Bohu se nevystupuje nohama, ale myslí. Filosofie se tedy stává „pozdvíženou myslí k Bohu“. Jeho výrok se dostal i do našich katechismů jako definice modlitby. Ale přesto se musí vzít v jiném smyslu, než jí rozuměl Platón. Pro řeckého filosofa je Bůh „čistá myšlenka“. Proto i myšlenka, je-li čistá, k němu doletí. Pro křesťany je Bůh daleko víc.

Je Otec, je to tajemství nekonečné lásky. Tam pak nikdo nevystoupí, tam nikdo nepronikne bez zjevení. Myslet si tedy, že někdo může vytvořit „vědecký světový názor“, tj. jakýsi druh náboženského postoje, jenom podle logického myšlení a rozumových principů, by znamenalo vystoupit na nebe, které není nebe, protože je bez lásky a bez důvěry v Otce.

Kromě toho, kdo sestoupil z nebe. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh...“ Těmito slovy začíná list Židům (Žd 1,1). A přece právě tu se zdůrazňuje jedinečné, centrální postavení Krista v dějinách spásy. Tajemství Boží můžeme poznat, jenom když nám je zjeví sám Bůh. Činí tak skutečně mnohokrát a mnoha způsoby. Órigenés se pokusil o to, aby je zařadil do různých skupin. Zjistil tedy, že Bůh mluví k člověku nejdříve v jeho svědomí a v obrazu stvořeného světa, v kráse nebe i země. Hlas Boží zaznívá i v Písmu svatém, v církvi, ve spisech duchovních autorů. Je tedy slov Božích skutečně mnoho? Jak se mají k sobě navzájem? Odpověď Órigenova je jednoduchá: Všecka tato slova jsou jakoby paprsky jednoho jediného pravého Slova, Syna Otce, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe. Každá pravda a každé dobro, se kterým se setkáme, je tedy Kristus. Je částečný, ale pravý. Kdo jde tedy důsledně za hlasem pravdy a dobra, dojde nakonec ke Kristu.

Musí být vyvýšen Syn člověka. Tzv. židokřesťanskou teologií nazýváme první křesťanské myslitele, kteří pocházeli z obrácených Židů a mysleli v semitské biblické tradici. Ti nám představují vykoupení jako postupný sestup Syna Božího do světa, trpícího ve stavu hříchu. Ten sestup je však spojen s výstupem, protože tam, kam Bůh sestoupí, se otvírá nebe. Nejbolestnější byl ovšem sestup Krista do smrti, a to tak potupné. Ale právě proto se stává kříž výstupem na nebe. Syrští Otcové rádi nazývali kříž žebřem do nebe a srovnávali jej s žebřem, který viděl ve snu Jákob (Gn 28), po kterém andělé sestupovali a vystupovali. Podle sv. Řehoře Nysského se tím vyjadřuje tajemství celého křesťanského života. Základní ctnost tu je pokora. Tu pak Řehoř definuje zvláštním slovním obratem: „sestup do výše“. V životě nás totiž stále něco tlačí k zemi, hmotně i duchovně. Ale v Kristu nás každé přitlačení k zemi pozdvihne k nebi.

Tak Bůh miloval svět. Máme něco rádi, milujeme to, po čem toužíme, co potřebujeme, co nám dělá dobře. Bůh nepotřebuje nic. Když miluje, je to proto, že chce dobro druhému. Nebere, ale dává. Velikost jeho lásky se měří podle velikosti daru. V životě Nejsvětější Trojice Otec dává sebe celého Synu, od věčnosti ho rodí. A týž Syn se při vtělení stává darem pro nás a pro naši spásu. Nedovedeme si tedy představit, že by nám mohl Bůh dát ještě něco většího. Takový dar ovšem žádá odpověď z naší strany, která by byla důstojná. Je pěkně vyjádřena v modlitbě sv. Ignáce z Loyoly na konci exercicií: „Vezmi si, Pane, celou mou svobodu. Přijmi mou paměť, můj rozum a celou moji vůli. Všechno, co mám a vlastním, jsi mi dal, Tobě to, Pane, vracím zpět. Všechno je tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.“ Jde tu tedy o svatou výměnu. Člověk dává sebe celého Bohu za to, že Bůh se dává jemu. To, co dává Bůh, nemůže být nikdy mrtvý dar, je to život. Žijeme tedy v Bohu, s ním a v něm, skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Aby kdo v něho věří, měl život věčný. Sv. Jan nazývá druhou božskou osobu Slovem, které bylo na počátku u Boha (Jan 1, 1n). Je to ovšem výraz obrazný. Ale přece poodhaluje smysl tajemství. Slovy vyjadřujeme myšlenku, to, co máme v srdci, co nejvíc odpovídá důstojnosti osoby. Když se naše myšlení ztotožní s myslí Boží, stáváme se syny Boha Otce. Ve slovníku našeho náboženství má tento proces název víra. Věřit znamená vzít za pravdu, co nám Bůh zjevuje. Víra ovšem není myšlení abstraktní, matematické. Je to především důvěra a životní postoj. Zahrnuje tedy i dobré skutky. Věřící jsou ti, kdo následují Krista, důvěřují jeho slovům a jdou po cestě jeho přikázání. Ta cesta vede do života, a protože je to život Boží, je věčný. Není proto vhodné říkat, že dostaneme po smrti věčnost. Vlastně už tu věčnost máme tím, že věříme, že se naše mysl ztotožňuje s myslí Boží, že poznáváme Otce, který je na nebesích.

Slavný spisovatel Remarque, autor románu Na západní frontě klid, napsal v roce 1962 tato slova: "narodil jsem se v době plynových komor, zažil rozvoj elektřiny a letectví. Budu-li žít, dožiji se i letů na Měsíc". Dočkal se, protože umřel v roce 1970 (25. září), tedy rok poté, co Neil Armstrong vystoupil na povrch Měsíce (21. července 1969)! Přesto všechno konstatuje jednu skutečnost: "Věda již dosáhne hodně, jen lidé se nedokážou sblížit". Dvě světové války ve 20. století, další malé války, atentáty, útoky teroristů. Copak není možné najít cestu k pokojnému soužití? Remarque odpověď nenašel, protože nevěřil v Boha. Odpověď na jeho otázku je kříž, na kterém umírá Kristus. Jen v Kristu je spása. Člověk musí vyvýšit Krista, ne sebe sama, jinak skončí v záhubě. Celý svět s napětím sleduje, co se bude v nastávajících dnech, letech dít. Mnozí přicházejí do kostelů, modlí se a přichází na to, že jen Bůh může pomoci, jen v kříži je záchrana. Myslím, že právě v této chvíli si více uvědomujeme, co se může stát, když člověk postaví sám sebe do středu světa a vesmíru, kdy si zakládá na svém postavení, kdy chce být pánem nade všemi. Stačí mu k tomu miliardy, získává moc nad druhými a neštítí se zla v jakýchkoli podobách, jak vidíme v televizi. Někdo by však mohl říci: mě se to netýká, já nemám peníze ani moc ... Bratři a sestry, v každém z nás je tento kořen pýchy - chceme se ukázat, vytáhnout, že jsme lepší než ti druzí, lepší bydlení, auto, televizi, chatu a proto aspoň se chceme pokládat za lepší, než ti ostatní. Člověk se stává nesnášenlivý, nechce sloužit druhým. Proto jediným lékem pro lidstvo, pro záchranu jednotlivců i celého společenství naší planety je kříž, který má dvě břevna - jedno vodorovné: vztahy mezi lidmi, a jedno svislé: vztah k Bohu. Tedy přijmout Kristův kříž znamená přijmout službu Bohu a bližnímu. V tom není žádné pokoření člověka, ale právě cesta k opravdovému lidství, jež vede k osobnímu i věčnému štěstí každého člověka.

ČTVRTEK - 15. ZÁŘÍ 2022 - PANNA MARIA BOLESTNÁ

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: "Ženo, to je tvůj syn." Potom řekl učedníkovi: "To je tvá matka." A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

(Jan 19,25-27)

V září slavíme hned tři mariánské svátky. Před týdnem to byly narozeniny Panny Marie, v úterý jmeniny a dnes si připomínáme Mariiny bolesti. Už samotné jméno Maria má několik interpretací - označuje tu, kterou Bůh velice miluje, má v ní zalíbení, proto je také vyvýšená, hvězda mořská; ale také se dá jméno "Maria" přeložit hebrejsky jako 'moře hořkosti' - proto ji nazýváme Matkou bolestnou. Církevní tradice vypočítává hned sedm bolestí Panny Marie, které mají dát přiměřený výraz těm našim. *Simeonovo proroctví* - "tvou vlastní duši pronikne meč": také naši duši pronikne

meč, když nás někdo zklame nebo raní nebo když od nás Bůh žádá něco, co zkříží naše plány. *Útěk do Egypta* je symbolem cizoty. Cítíme se někdy odmítnutí, cizí, bezejmenní, odsunutí, máme pocit, že jsme na obtíž. *Maria potkává Ježíše na křížové cestě*: často je těžší přihlížet utrpení milovaného člověka, než sám trpět. Vidět třeba jak rakovina někoho šíří, bere veškerou naději. Lidé se velmi často identifikovali s trpící Marií. Ve středověku vznikla celá řada piet, které zpodobují Pannu Marii jako bolestnou matku držící v náruči svého mrtvého syna. V pietě můžeme vidět mateřskou náruč, která i nás obejmě v okamžiku naší smrti. A tak vidíme, že Maria nás může provázet celým našim životem, vždyť ona je jedna z nás. Když půjdeš s Marií, nezbloudíš. Jděme i my s Marií, neboť ona je dobrou průvodkyní životem, který vede do nebeské slávy.

PÁTEK - 16. ZÁŘÍ 2022 - SV. LUDMILA

Ježíš řekl svým apoštolům: "Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvojit 'syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní: lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepráteli'. Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho." (Matouš 10,34-39)

Nepřinesl jsem mír, ale meč. Tento text pochopitelně v souvislosti evangelia připadá divný. Vždyť v proroctvích Starého zákona se označuje Mesiáš jako „Kníže míru“ (Iz 9,6). Když se Kristus narodil, doprovázel ho andělský zpěv: „A na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (Lk 2,14). Apoštoly posílá do světa, aby zdravili lidi: „Pokoj vám!“ (Mt 10,12). A před svým odchodem ze světa je ujišťuje: „Pokoj vám zanechávám“ (Jan 14,27). Ale přidává k tomu něco, co nám pomůže pochopit větu o meči: „Ne jako dává svět.“ Jako u jiných pojmů Bible, tak i zde musíme rozlišovat dvojí úroveň: přirozenou a nadpřirozenou, lidskou a Boží. Mír, máme-li to říci všeobecně, znamená harmonii všech prvků. Palestrinovský kontrapunkt je klasický příklad souzpěvu čtyř hlasů. A přece jej velcí skladatelé nedodržují mechanicky. Vědí, že disharmonie tónů dává pravou hodnotu sladění, které následuje. Čím větší umělec kdo je, tím lépe umí využít těchto disharmonií. Bůh pak je umělec nejvyšší. V jeho kolosální harmonii dějin spásy má harmonické místo i meč, který vzat izolovaně, by rozhodně mír rušil.

Kdo miluje otce nebo matku víc než mne, není mě hoden. V historii staré mnišské literatury je mnoho příkladů, které ukazují, jak doslova a stroze asketi tento příklad brali. Svátý Teodosij Kyjevský nepřipustil k sobě matku, která ho nakonec vypátrala, když utekl z domu do kláštera. Podle tradice Otců pouště se vzkazovalo rodičům těmito slovy: „Chceš mě raději vidět v tomto životě než po smrti?“ Jednomu egyptskému poustevníku řekli, že mu zemřel otec. Dodal suše: „Přestaň se rouhat, můj (pravý) otec je nesmrtelný!“ To je ovšem ve stylu tehdejších životopisů. Pravda, aby vynikla, se podtrhuje příkladem co nejvíce bizarním. Pravda pak je, že všechno pozemské je obrazem nebeského, že tělesné

musí dorůstat do duchovního. To platí i v rodinných vztazích. Byzantský autor N. Kabasilas říká, že nám Bůh dal na zemi tak dobré matky, abychom v nich, jako v obraze, snáze pochopili nebeskou matku Marii. Co by nám pak prospěl otec tělesný, kdybychom se neuměli pomodlit: Otče náš, jenž jsi na nebesích? Přirozená láska k rodičům není normálně proti lásce k Bohu. Ale v případě konfliktu dvojí povinnosti má vyšší přednost.

Přišel jsem rozdělit otce a syna, matku a dceru. Nepřátelé člověka jsou jeho domácí. Je tu narážka na proroctví Micheáše (Mich 7,6), který vidí, jak se v posledních dnech Jeruzaléma rozdělí všichni proti všem. Je to ovšem krajní disharmonie, ve které s napětím čekáme, obrátí-li se ještě v soulad. Ale Bůh to jistě dokáže. Kromě toho udávají duchovní autoři i jisté psychologické důvody, proč nám na cestě Boží mohou být největší překážkou právě příbuzní a známí. Duchovnímu vzletu brání to, co nás váže a zbavuje svobodného rozhodnutí. Těžko je rodičům připustit, že se syn chce stát misionářem v dalekých zemích, že nechce založit rodinu, ale stát se řeholníkem. Muž, který má manželku, nemůže následovat sv. Františka z Assisi a zřici se všeho jmění. Je-li Boží povolání pravé, pak se zřídka uskutečnění vyšší dokonalosti obejde bez neporozumění v rodině, ve vlastním prostředí. Ale stává se často, že harmonie v těchto případech se dostaví i brzy. Ti, kteří bránili, se nakonec smíří a podle svých možností i napodobí to, čemu z počátku překáželi.

Hned druhý den po zvolení Josefa Ratzingera papežem přinesla média zprávy o tom, že jeho zvolení způsobilo mezi věřícími rozporuplné reakce. Kromě sympatizantů byli i další věřící, kteří říkali, že kvůli konzervativním postojům papeže, které se týkají kněžského svěcení žen, potratů, euthanázie, sňatků homosexuálních párů, si musíme počkat na dalšího papeže, který to bude řešit. Jejich uvažování je však scestné, protože křesťané nemohou "jít s dobou" ve smyslu, že by se jejich myšlení řídilo novinami, časopisy či sociálními sítěmi nebo náladami ve společnosti, které pošlapávají základní mravoučné a věroučné pravdy. Kdyby tomu tak bylo, tak bychom neměli světce, které uctíváme jako vzory křesťanského života a ctností a nežádali je o přímluvu. Svatá Ludmila po svém křtu brala svou víru vážně, Vychovala dva syny, které měla s knížetem Bořivojem. Vychovala i vnuka Václava, který se stal světcem a dobrým panovníkem. Žila a vychovávala sobě svěřené proti duchu tehdejší doby, který byl zaměřen vyloženě hmotně a požívačně. To jí stálo nakonec život. Kéž bychom i my na přímluvu svaté Ludmily nepodlehli lákadlům a myšlení světa, ale stáli vždy na straně pravdy, kterou je Kristus.

SOBOTA 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 17. ZÁŘÍ 2022

Když se (k Ježíšovi) sešel velký zástup a z mnoha měst k němu přicházeli, promluvil v podobenství: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé zrno na okraj cesty; bylo pošlapáno a ptáci ho sezobali. Jiné padlo na skálu; vzrostlo sice, ale pak uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné zrno padlo do trní; trní vzrostlo zároveň s ním a udusilo ho. Jiné padlo na

dobrou půdu; vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ A důrazně prohlásil: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství znamená. Odpověděl jim: „Vám je dáno znát tajemství Božího království, ale ostatním jen v podobenstvích, `aby se dívali, ale neviděli, slyšeli, ale nerozuměli'. Toto podobenství znamená: Semeno je slovo Boží. Na okraji cesty, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, potom však přichází ďábel a bere jim to slovo ze srdce, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. Na skále, to jsou ti, kdo s radostí slovo přijmou, když ho slyší, nemají však kořen; na chvílku uvěří, ale v době pokušení odpadají. Co padlo do trní, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, ale pak jdou a dusí ho starostmi, bohatstvím a požitky, takže nedozrají k užitku. Co je pak v dobré půdě, to jsou ti, kdo to slovo vyslechli a uchovávají ho v dobrém a upřímném srdci a s trpělivostí přinášejí užitek.“ (Lk 8,4-15)

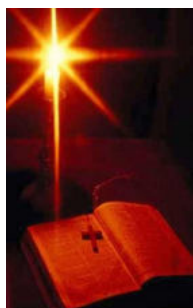
Rozsévač šel sít semeno. Už jsme zvyklí na koloběh přírody. Neudivuje nás ten podivuhodný jev, jak ze semena vyrůstá rostlina, která pak zase přežívá v semenu, které zplodila. Semenem se ovlivní tvářnost přírody. Pole se zaplní klasy toho druhu obilí, které jsme tam zaseli. Je velký rozdíl mezi polem, které je neobdělané a lánem pěstované pšenice. Podobenství přirovnává k poli náš vnitřní život, duši a její reakce. Bůh se tu jeví jako dobrý hospodář, který ji nenechává ladem, ale stále ji osívá. Děje se to ve formě inspirací, vnuknutí k dobrému. Přicházejí často. Banálně jim říkáme „nápady“: „Napadlo mě, že bych mohl...“ Je ovšem i mnoho nápadů nesmyslných nebo vyloženě zlých. Ale naučíme se rozlišovat. I zlo i dobro začíná myšlenkou. Zahradník obchází denně záhony, které osil. Poznává plevel už podle prvního lístku a lehce jej vytrhne, ponechává to, co má růst. Podobně si máme počínat s myšlenkami, které nám přicházejí.

Semeno je slovo Boží. Semeno přichází zvenčí, ale v půdě zapustí vlastní kořeny. Myšlenky, které k nám přicházejí, jsou jako slova. Často je doopravdy někdo vyslovil. Lidé nás povzbuzují k práci, k zábavě, k dobrému i ke zlému. Bible nás učí, že k nám mluví i Bůh, přímo i nepřímo. Vždyť sám Ježíš se jako Syn Otce nazývá Slovem, a to Slovo se stalo tělem (Jan 1,14), člověkem, který v evangeliu mluví lidskou řečí. Órigenés to vysvětluje názorně. I my, když mluvíme s malými dětmi, užíváme jenom těch slov, kterým ony mohou porozumět. Dokonce napodobíme i dětskou výslovnost, „žvatláme“ s maličkými. Podobně jedná i Bůh s námi. Zjevuje nám svá tajemství ve slovech naší lidské řeči. Jsou to proto výrazy obrazné, někdy jenom pouhé náznaky. Ale protože jsou to jakoby semena, jsou určena k růstu, k stále hlubšímu a hlubšímu pochopení.

V dobrém a poctivém srdci přináší užitek. Jenom zkušený zahradník pozná už na semenu, jaká květina z něho vyrostě. Ví také, jakou vyžaduje půdu, aby se setba vydařila. Bůh je, lidsky řečeno, zkušený. Ví, jaké myšlenky nám má vnuknout. Považuje naše srdce za velmi dobrou půdu. My sami o sobě často zapochybujeme, ale Bůh má o nás vysoké mínění. Ví, že je každý člověk schopen dobrých skutků a může jich v životě vykonat velice mnoho. Skauti mají pravidlo, že mají udělat každý den alespoň jeden. Do roka jich je tedy 365. A to je povinnost minimální. Když pak uvážíme, že každé dobro přetváří nejenom nás, ale i naše okolí a celý svět, nepotřebujeme být pesimisty. Dobrého jsou schopni i ti, kdo jsou slabí i nemocní, kdo nemají šťastnou povahu. Každá půda může dát růst pěknému květu.

Poslední léta jsou poznamenána prudkým rozvojem vědy a techniky. Zvláště vy starší to můžete posoudit. Takové vymoženosti, které máte dnes byly možná ve vašem mládí jenom snem nebo vám vůbec nepřišly ani na mysl a dnes je to skutečnost. Paradoxem však je, že s rozvojem techniky nejde ruku v ruce rozvoj osobnosti člověka. Lidé jsou totiž pořád stejní. Stále se někde bojuje, vraždí, lidé se podvádějí, kradou, roste kriminalita mládeže a vlastně všechny druhy neřestí se páchají v každé době. Proč tomu tak je nám jasné: evangelium člověk nepřijímá do svého nitra. Semeno Božího slova dopadá stále na okraj našeho srdce, ale nepadne do nitra. Jak je to se mnou? V evangeliu máme 4 skupiny posluchačů. Naším cílem má být, abychom patřili do té skupiny poslední - úrodná půda - slovo slyší a zachovávají. Tedy nenechat se odradit svými slabostmi, hmotnými starostmi či nepochopením ze strany bližních, ale trpělivě jít dopředu. Kromě toho, že jsme posluchači Božího slova, máme být i jeho hlasateli. Setkáváme se však na každém kroku s lidskou lhostejností, lidé pohrdají duchovními věcmi a tedy i Božím slovem. Připadá nám to jako házení hrachu na stěnu, ale nepodléhejme malomyslnosti. I když se nám jeví srdce lidí ne jako úrodná půda, ale spíše se jedná o tvrdou betonovou dlažbu, přece jen i mezi dlaždicemi či ve škvírách betonových panelů se objeví nějaká tráva či květina. Nic tedy není marné!

PONDĚLÍ 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ZÁŘÍ 2022

Ježíš řekl zástupům: „Nikdo nerozsvítí svítilnu a nepřikryje ji nádobou ani ji nedá pod postel, ale postaví ji na podstavec, aby ti, kdo vcházejí, dobře viděli. Nic totiž není skryto, co nebude zjeveno, a nic není utajeno, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo. Dávejte tedy pozor, ať dobře posloucháte! Neboť kdo má, tomu bude dáno, ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co myslí, že má.“ (Lukáš 8,16-18)

Světlo se postaví na svícen. Je požehnáním pro národ, když má na vládnoucích místech dobré a schopné lidi. A jejich úspěch zase je podmíněn tím, když si dovedou vybrat schopné pracovníky a dát jim důležitá místa. Špatná společnost naopak schopné lidi vylučuje, talenty ubíjí. Jak je tomu ve společnosti Boží? Věříme, že svět řídí Prozřetelnost. Je možné, aby Bůh nedal lidem, kteří se k němu obracejí jako k Otci, možnost uplatnit se a dosáhnout místa, které jim patří? Vždyť Bůh sám každého vyvolá k nějakému poslání, proto mu také dá to místo, které mu patří. Ovšem jeho plány jsou v tajemství a nedají se porovnávat s tím, čemu se v profánní společnosti říká kariéra. Prohlédneme je až ve světle věčnosti. Ale už nyní se najednou zjeví. Životopis sv. Sergeje Radoněžského líčí jeho osamělý a zapomenutý osud

v severních lesích. Ale najednou dodává: Nemůže se skrýt světlo postavené na svícnu. Přicházejí k němu skupiny učedníků a stává se zakladatelem velkého náboženského a kulturního hnutí.

Nic není skryto, co by se jednou neprojeвило. Kdysi jeden známý německý žurnalista kritizoval církev, že bere do svých služeb lidi schopné, že jim dává velkou přípravu, ale že nedovede jejich činnost propagovat, že se nestará o to, aby se o jejich práci ve světě vědělo. Těžko říci, nakolik je ta námitka oprávněná i z čistě světského pohledu. Jisté však je, že se na opravdu duchovní hodnoty nehodí jenom pravidla žurnalistiky. Světské schopnosti se vidí přirozenýma očima. K tomu, abychom viděli to, co je duchovní, potřebujeme zjevení. Tedy i duchovní velikost člověka zahlédnou jenom ti, kterým to Bůh zjevil, které Duch svatý osvětlil. Tak se stává, že světce objeví lidé duchovní. Vidíme to často v dějinách církve. Velká a dobře připravená propaganda zklame a lidé se najednou hrnou za někým, kdo byl neznámý. Co udělal velkého? Opatroval svěřené světlo, a to se nemohlo ve tmě skrýt.

Tomu, kdo má, bude dáno, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má! Jaká nespravedlnost! Pomyslí si ten, kdo slyší tento výrok bez souvislosti a nezamyslí se. Kdyby šlo o rozdělování státních peněz, sotva bychom to ovšem mohli ospravedlnit. Ale dary Boží jsou docela jiné. Říkáme jim milost, ta pak znamená život v Bohu. Život má však svá pravidla, odlišná od mrtvých věcí. Rostliny, živočichové tím víc a lépe rostou, čím jsou zdravější, čím víc života v sobě mají. Naopak to, co je slabé, nakažené, dříve nebo později odumírá, ztrácí i to málo života, co má v sobě. Kdo dostane peníze, zbohatne, ale dříve nebo později se takový dar ztratí, dostal-li ho člověk nemocný, neschopný života. Jak lépe je na tom ten, kdo dostal zdraví a chuť k práci. Podobně je tomu, ovšem v daleko větší míře, i v životě nadpřirozeném. Bůh dal někomu milost, ta se stává semínkem, hořčičným zrnkem, které vyrostе ve velký keř (srv. Mt 13,21). Proto se světci rádi modlili: „Vezmi si, Pane, všechno... Dej mně jenom tvou milost, to mně stačí!“

Nejednou se stává, že se jinak chováme před lidmi na veřejnosti, jinak ve svém soukromí mezi nejbližšími. Pán Ježíš nám dnes připomíná, že nemáme být lidmi dvou tváří, ale usilovat o pravdivou jednotu svého života.

Dlouhá léta byli židé v babylónském zajetí. teprve až za vlády perského krále Kýra se mohou vrátit do Judska a znovu vystavět jeruzalémský chrám. Dostávají, po níž toužili. Podobně bychom mohli i my říci, že jsme po létech dostali před 33 lety svobodu. Církev se osvobodila od státního dozoru, začalo se hojně se stavbou kostelů, opravou starších a zdevastovaných chrámů, také věřících na chvíli přibylo. Netrvalo to však dlouho a nastal jakýsi odliv věřících - lidí v kostele ubývá, o výuku náboženství rodiče nemají zájem - dají přednost nějakému kroužku, a tak se pomalu ale jistě vytlačuje Bůh ze života lidí, a nemůžeme se divit, jak naše společnost upadá. V jednom klášteře byl obraz, na kterém byl namalován sud, jehož rezavé obruče byly popraskané a víno vytékalo ven. Pod obrazem pak byl nápis: Protože měl svobodu, zahynul. Čím jsou obruče pro sud, tím jsou pro člověka příkázání Desatera. Udržují v nás to dobré, a tak se stáváme oním světlem, o kterém mluví Pán Ježíš. Držmě se

Boha, jeho přikázání - to je jediná cesta k smysluplnému a plnohodnotnému životu zde na zemi a také záruka šťastné věčnosti.

ÚTERÝ 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ZÁŘÍ 2022

Za Ježíšem přišla jeho matka a příbuzní, ale pro množství lidí se k němu nemohli dostat. Oznámili mu: „Tvoje matka a příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.“ Ale on jim odpověděl: „Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo.“ (Lukáš 8,19-21)

Matka a příbuzní, rádi by tě viděli. Evangelisté nám zapsali Ježíšovo kázání a jeho veřejnou činnost. O rodině a příbuzných se skoro vůbec nezmiňují. Je to v duchu ostatních knih Písma? Všeobecně se dá říci, že se tu setkáváme s dvojitým protichůdným postojem. Z jedné strany se u všech osobností označuje jejich původ, vypočítává se rodokmen. Ale sotva dostali povolání od Boha, např. prorocké, opouštějí rodinu a přerušují styk s příbuznými. Bůh jako by žádal člověka celého, nerozděleného. Povolání k Boží službě se přirovnává k eucharistickému chlebu. Ve staré době přinášeli lidé k bohoslužbě chléb a víno a kladli je na stolek před oltářem. To pak sloužilo k hostině po liturgii. Ale předtím z těch darů kněz vybral kousky, které se nesly na oltář při obětování, aby se proměnily v tělo Páně. Ty tedy znamenají i osoby, které si Bůh vybral ke své zvláštní službě jako kněze, řeholníky nebo i laiky se zvláštním posláním. Je to privilegium. Příbuzní to mají pochopit a toto povolání jim umožnit, i když to stojí oběti. Z druhé strany pak ti, co jsou povoláni, zůstávají své rodině vděční, ale přesto ji opustí, aby sloužili celé rodině Božího lidu.

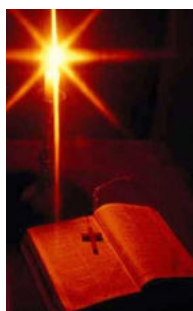
Moje matka a příbuzní jsou ti, kdo slovo Boží slyší a plní. Jako Bohočlověk má Kristus dvojí původ. Otcem je mu Bůh, matkou Maria. Ale v tomto výroku jako by se své lidské rodiny zříkal. Je to však zdánlivé. Tajemství Mariino se tím nezmenšuje, ale rozšiřuje. Maria se stala Bohorodičkou tím, že přijala Ducha svatého a celá se mu dala k dispozici. Dala Bohu lidské tělo, aby se narodil na této zemi. I k nám však přichází Bůh různými způsoby, především však slovem. Uslyšíme je při čtení evangelia, v poselství církve, ve zvláštní inspiraci. Rozhodneme-li se, že uskutečníme to, co jsme slyšeli, stává se toto Boží slovo tělem, skutkem ve světě. My jsme mu prokázali funkci, která se podobá poslání Marie. Proto už Órigenés a jiní Otcové církve říkali, že každý křesťan je povolán k tomu, aby rodil Boha, aby mu dával existenci v tomto světě. Jeden kazatel to vyjádřil takto: „Já tu na kazatelně půjčuji Bohu svá ústa, aby jeho poselství lásky zaznělo lidským hlasem. Půjčte mu vy své ruce, aby se ta láska stala skutkem, tělem v tomto světě.“

Duchovní mateřství Mariino. Od doby reformace se často dělá toto srovnání: Maria zrodila Krista v těle, je jeho matkou ve smyslu tělesném, křesťan má však poslání ještě vyšší, má zrodit Krista přijetím víry. Tento protiklad se někdy užíval i k tomu, aby se umenšila mariánská úcta. Ve skutečnosti však slouží jenom k tomu, aby se objasnil dvojitý způsob lidské spolupráce s Bohem, vnitřní i vnější. I Maria se totiž přijetím víry stává Matkou Boží. Evangelium ji nazývá „blahoslavenou, která uvěřila“ (Lk 1,45). Na počátku Starého zákona je Abrahám, o kterém píše sv. Pavel, že „uvěřil Bohu“, a tím se stal

spravedlivým zakladatelem Božího lidu staré smlouvy (srv. Řím 4,3). Na počátku Nového zákona stojí Maria a její víra v Boží slovo. Stala se tedy Matkou nového Božího lidu, tj. církve. Ona sama si toho je vědoma: „Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení“ (Lk 1,48).

Z velkého hříšníka se stává světec. Ta slova platila třeba o sv. Augustinovi, ale také i o dnešním světci, sv. Matoušovi. Jako celník totiž patřil k té nejhorší sortě lidí, která se vyznačovala touhou po penězích a vůbec zbohatnutí, a to na úkor svých nejbližších. Výběřci daní, poplatků a cel nebyl jistě nikde nikdy v oblibě, zvláště když se tyto peníze odevzdávali utlačovatelům židů, tedy Římanům. Díky tomuto povolání jistě ztratil Matouš vážnost mezi slušnými lidmi a jistě ho to mrzelo, možná ani nevěděl, jak se z této situace dostat. A tu přichází Ježíš. Ve vhodnou chvíli, správným slovem získává Matouše, přivádí ho na správnou cestu a on se stává nejen horlivým apoštolem, ale i evangelistou, který napíše nejobsažnější a nejpodrobnější evangelium, z něhož čteme pravidelně při bohoslužbách. Přistupujme i my k jeho naslouchání nebo při četbě doma s takovým postojem, že je to sám Ježíš před námi, který k nám mluví. nebo, jak píše bl. Charles Foucauld: "Pro každého je v Písmu svatém věta, kterou Duch svatý nechal napsat zvláště pro něho". Jediná věta "pojd' za mnou" učinila z Matouše světce! Tak mocní je Boží slovo. Kéž i my k němu takto přistupujeme.

STŘEDA - 21. ZÁŘÍ 2022 - SV. MATOUŠ

Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojd' za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne obět.’ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

(Mt 9,9-13)

Uviděl, jak v celnici sedí člověk, který se jmenoval Matouš. Americké přísloví tvrdí, že člověk dělá nejlépe to, co mu jde nejnanejlepší. Proto se hledí objevit přirozené sklony dítěte při psychologických zkouškách, které mají usnadnit volbu povolání. Bylo by nerozumné poslat na konzervatoř někoho, kdo nemá hudební sluch. Ale nepovede se tuze ani studium matematiky inteligentnímu chlapci, nemá-li ani trochu zájmu. Biblická povolání však těmto principům neodpovídají. Jsou nepředvídaná, psychologicky nepřipravená. Alespoň tak vypadají navenek. Matouš, finanční úředník, publikán, není člověk, který by hledal Boží království.

Vždyť byl ve službě světa. Když šel Ježíš okolo, ani ze zvědavosti se nezvedl, aby si prohlédl proroka, o kterém se tolik mluvilo. A přece právě u něho se Ježíš zastavil a povolal si ho za učedníka. Byl to on, kdo později napsal evangelium a byl si plně vědom, že to nebyl jenom on, že to byl Bůh, který ho použil k hlásání pravdy Kristovy.

"Pojď a následuj mě!" Sv. Brigita, která se vžívala do scén evangelia, si představuje ve Zjeveních sv. Matouše, který tu sám vypravuje o svém povolání: „Měl jsem v této chvíli pevnou vůli už nikoho neoklamat a hledal jsem cestu, jak bych se zbavil svého dosavadního zaměstnání, abych mohl sloužit z celého srdce Bohu samému. Když Ježíš mluvil, slovo, kterým mě volal, mě zapálilo jak oheň. Jeho řeč mi zněla tak krásně, že jsem už na bohatství ani nepomyslel, připadalo mi jako sláma. Bylo mně do pláče, ale současně jsem cítil radost z toho, že Bůh dokázal povolat a dát milost takovému hříšníkovi. Šel jsem tedy s Pánem, všechna jeho slova mně pronikala do srdce, chutnala mi jako nejsladší pokrm.“ Můžeme vidět v tomto úryvku pěknou ilustraci k tomu, co učí Órigenés o slovech Ježíšových. Jsou Boží, mají tedy moc a sílu přetvořit toho, kdo je přijme.

Přišlo mnoho celníků a hříšníků ... Zprávou o svém obrácení uzavírá sv. Matouš řadu vypravování o Ježíšových zázracích, které končí uzdravením ochrnutého (Mt 9,1-8). Obrátit, změnit srdce lidí je totiž největší zázrak, který Ježíš koná. Je to hlavní téma prvního evangelia: lidé se setkávají s Kristem a toto setkání je úplně změně. Lidé, kteří milovali svět, začínají vidět krásu Boží pravdy a nadchnou se pro ni. Pokud jde o samého Matouše, všiml si sv. Petr Chrysolog rozdílu mezi ním a druhým celníkem, tj. Zacheem. Ten si vylezl na strom, aby uviděl Ježíše, když půjde okolo. Byl tedy přinejmenším zvědavý. Matouš píše sám o sobě, že seděl v celnici. A přece se v Božím království často stane, že mu jsou nejbliže ti, o kterých myslíme, že jsou na opačném pólu. Když se církev modlí za obrácení hříšníků, je si vědoma, že právě tato modlitba mívá zvláštní nečekanou sílu. Vždyť je inspirována láskou a je podle Boží vůle, dodává sv. Jan Zlatoústý.

Z velkého hříšníka se stává světec. Ta slova platila třeba o sv. Augustinovi, ale také i o dnešním světci, sv. Matoušovi. Jako celník totiž patřil k té nejhorší sortě lidí, která se vyznačovala touhou po penězích a vůbec zbohatnutí, a to na úkor svých nejbližších. Výběrčí daní, poplatků a cel nebyl jistě nikde nikdy v oblibě, zvláště když se tyto peníze odevzdávali utlačovatelům židů, tedy Římanům. Díky tomuto povolání jistě ztratil Matouš vážnost mezi slušnými lidmi a jistě ho to mrzelo, možná ani nevěděl, jak se z této situace dostat. A tu přichází Ježíš. Ve vhodnou chvíli, správným slovem získává Matouše, přivádí ho na správnou cestu a on se stává nejen horlivým apoštolem, ale i evangelistou, který napíše nejjobsažnější a nejpodrobnější evangelium, z něhož čteme pravidelně při bohoslužbách. Přistupujme i my k jeho naslouchání nebo při četbě doma s takovým postojem, že je to sám Ježíš před námi, který k nám mluví. nebo, jak píše bl. Charles Foucauld: "Pro každého je v Písmu svatém věta, kterou Duch svatý nechal napsat zvláště pro něho". Jediná věta "pojď za mnou" učinila z Matouše světce! Tak mocní je Boží slovo. Kéž i my k němu takto přistupujeme.

ČTVRTEK 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. ZÁŘÍ 2022

Údělný kníže Herodes uslyšel o všem, co se dalo, ale nevěděl, co si má myslet, protože jedni říkali (o Ježíšovi), že to Jan byl vzkříšen z mrtvých, druzí, že se objevil Eliáš, jiní, že vstal některý z dávných proroků. Herodes však řekl: „Jana jsem přece dal stít. Kdo je tedy ten, o kterém slyším takové věci?“ A snažil se ho uvidět. (Lk 9,7-9)

Herodes se snaží uvidět Ježíše. Všecko pozoruhodné, co se kolem nás děje, ať už je to radostné nebo tragické, má také ráz senzační. Je to něco nového, co nás vytrhne z všednosti. Dnes se takových událostí zmocní noviny, lidé to chtějí vidět v televizi. Představme si, že by se objevil Ježíš dnes, že by uzdravil ochrnutého nebo slepého. Jak by o tom psal tisk, kolik by zaplatili tomu novináři, kterému by se to podařilo zachytit filmově! Tenkrát ještě neměli tolik publikačních možností. Zprávy kolovaly ústně, a snad proto se o nich mnoho diskutovalo. Dostávaly se i do vyšších, vládnoucích kruhů. Nedivíme se Herodovi, že chtěl Ježíše uvidět. Ale Ježíš se s ním setká až v době svého procesu. Je to, jako by chtěl říci: „Uvidíš mě, až se budeš muset rozhodnout, jsi-li pro mě, nebo proti mně.“ Senzacionalismus v náboženských věcech, i když jde o pravá zjevení a zázraky, snižuje jejich opravdovou hodnotu, kterou mají: výzvu následovat Krista.

Říkali, že to Jan je vzkříšen z mrtvých nebo některý z dávných proroků. Je zajímavé, jak lidé reagují na novosti. Ti, kdo je rozšiřují, obvykle hlásají: něco takového ještě nikdy nebylo! Lidé rozumní se naopak hned snaží umenšit senzačnost zprávy a vzpomínají, že se už kdysi dávno cosi podobného stalo, že se vyskytl člověk, který jednal stejně. Jak vidíme v evangeliu, chovali se tak lidé i v době Kristově. Zařadili jeho činnost do zkušenosti s dřívějšími proroky. To mělo psychologicky velkou výhodu. Je to jako by se řeklo: Vlastně se tu nic nového neděje, nemusíme se tedy znepokojovat, nic se od nás nežadá. Těžkými balvany, které zapadly do půdy, se nepadno hýbá. Ale daleko obtížnější je pohnout s duchem člověka, který si zvykl na všednost a vlažnost, na duchovní lenost. Začne myslet v otřepaných všeobecných frázích. Do těch zařadí každou výzvu k pokroku a k dokonalosti.

Nevěděl, co si má myslet. Všecko, co Bůh zjevuje, je tajemství. Není tedy divu, že nevíme, co si o tom máme myslet. Ale právě tento nedostatek v jasnosti má velkou pozitivní hodnotu v našem poměru k Bohu. Je zkouškou důvěry. Ptám-li se např. na cestu cizího člověka, kterému nedůvěřuji, nejdu podle jeho informací, dokud si je neověřím, dokud mně nejsou jasné. Od toho, komu plně důvěřuji, mně naopak stačí, když mně ukáže směr. Boží slova jsou jenom označením směru. Kdo Bohu nevěří, pokrčí rameny a řekne, že neví, co si má myslet. Je tedy mnoho způsobů, jak znehodnotit hodnoty Boží, nedůvěra, duchovní nehybnost nebo naopak hledání senzací, všecko se tu spojí, abychom nemuseli vzít hlas Kristův vážně. Ti však, kdo jej slyší, vědí, že to přináší do jejich života vážnou změnu.

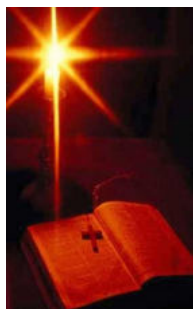

Žijeme v době, kdy fotografie, videokamera či videotelefon nejsou

ničím mimořádným. V době Ježíšově však tyto věci vůbec nebyly, a tak se nedivme, že Herodes se snažil Ježíše uvidět na vlastní oči. Říká se, že oko je do duše okno. A tak se v souvislosti s dnešním evangeliem můžeme ptát, co dopřáváme svému zraku - měli bychom hlavně vidět potřeby svých bližních a jim pomáhat. Jak je to však ve skutečnosti? Člověk je tvor zvědavý - sleduje televizi, nedokážeme ji vypnout, zhasnou internet. Ten, kdo nedokáže televizi vypnout by ji neměl mít, protože je jejím otrokem. A tak kéž i tento smysl dokážeme ovládat. Vidíme potřeby druhých a snažíme se jim pomáhat.

PRO DĚTI:

Možná vás někdy děti napadlo, jestli Pán Ježíš chodil vůbec do školy; co se tehdy ve škole děti učily a jak to tam vůbec vypadalo? V jednom hebrejském svitku se o tom píše: v 5 letech - učení Bible; v 10 - komentář k Bibli; ve 13 - povinnost zachovávat Desatero a jiná přikázání Mojžíšova zákona; 15 - Taumud - dějiny židovského národa; v 18 - svatba, plnoletost. Vyučování probíhalo v synagóze (židovský kostel), kde se učily děti od 5,6 let pod vedením učitele. Učilo se kromě jednoho dne, který byl vyhrazen modlitbě u židů - soboty. Učení vycházelo především z Bible. Učitel rozvinul svitek a předčítal, děti po něm tak dlouho opakovaly, až se to naučily nazpaměť. Bible byla učebnicí abecedy i písma, a také učebnicí zeměpisu, dějepisu i matematiky. V 11 letech začal pro dítě druhý studijní cyklus, který trval 2 roky. Žáci se seznamovali s ústními tradicemi - tedy s výklady různých biblických knih. Děti se učily opakováním. Povinná školní docházka končila ve 13 letech a chlapci se hned učily řemeslu, většinou po otci. Děvčata do škol nechodila. Povinnost vzdělání měli jen muži. Děvčata se učila základům psaní a čtení od své matky. Svou budoucnost viděly jako ženy v domácnosti, které se starají o děti a svého muže.

PÁTEK 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 23. ZÁŘÍ 2022

Když se (jednou) Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázel se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní (myslí), že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“ On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neřikali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.“ (Lk 9,18-22)

Za koho mne lidé pokládají? Často vidíme natištěné vedle sebe různé obrazy Krista. Dobrý pastýř z římských katakomb, byzantský Vševládnoucí, gotický Trpitel, renesanční Člověk-Bůh atd. Každý umělec vidí v Kristu část z jeho dokonalosti, právě tu, kterou on sám hledá, výraz svého ideálu. Je zajímavé, že i ateisté, kteří nenávidí církev, o Kristu obyčejně mluví s úctou. Vidí v něm lidumila, sociálního reformátora apod. Jak to vysvětlíme? Pro Otce církve to byl jasný důkaz pro pravdu, že jsme všichni stvořeni podle prvního Božího obrazu. Tím je Ježíš, „dříve zrozený, než celé tvorstvo“ (Kol 1,15). V něm tedy nacházíme nejpěknější črty, které jsou v nás

samých. Jsou ovšem velmi částečné. Je proto potřeba je stále doplňovat, abychom dorostli v dokonalé lidi podle míry plnosti Kristovy (srv. Ef 4,13). Od nejstarších dob rádi četli křesťané životopisy svatých. V každém světci je totiž jistý odlesk Kristovy dokonalosti, to pak nám pomáhá lépe pochopit celek.

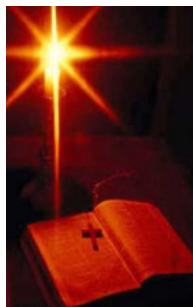
A vy? Za Božího Mesiáše! Je tu zřejmý protiklad mezi tím, co říkají o Kristu lidé, a tím, co si o něm mají myslet apoštolové. Oni mu byli blízcí, slyšeli jeho slova, viděli jeho skutky. Mají mít tedy obraz o něm daleko dokonalejší. Jakými slovy to vyjádřit? Matoušovo evangelium cituje plné vyznání Petrovo: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ (Mt 16,16). U Lukáše máme výraz všeobecnější: „Boží Mesiáš.“ Obojí však vyslovuje základní článek křesťanské víry. Mesiáš, řecky *Christos*, je Ten, ke kterému směřují biblické dějiny, je cíl vývoje lidstva, které Bůh slíbil spasit. Ta spása pak přichází jenom od Boha, proto je On „Boží“, „Syn živého Boha“. Ten, kdo pochopí Krista, tedy pochopí Boha, On je „brána k Otci“ (Jan 10,7). Apoštolové poznali Krista jako člověka, kterého následovali, ve kterém viděli ideál. Teď pochopili, že by ten ideál brzo vybledl, kdyby tu nebyl Bohočlověk. I nejlepší lidé ztrácejí v našich očích hodnotu, nevidíme-li za nimi Boha.

Syn člověka musí mnoho trpět. Je snadné vidět v lidech Boha? Pokud v nich objevíme něco velkého, úžasného, snadno řekneme, že je tu něco „božského“. O velkých umělcích se tvrdí, že mají „božský talent“. Vytvoří díla „nebesky krásná“. „Vystupuje až do nebe“ ten, kdo má obrovský úspěch. Rozhodně se takové výroky nehodí na těžce nemocné, na odstrčené, pronásledované. A přece Kristus ukazuje své Božské poslání i v tomto případě. Upozorňuje apoštoly, že bude mnoho trpět, právě v tom okamžiku, když vyznali, že je Bůh, Boží Mesiáš. Cítíme, že je s námi Bůh, když se nám všechno daří. Světci dovedli pochopit, že to platí i pro těžké okamžiky a že právě v těch okolnostech si musíme tu víru zachovat. Jinak by totiž existovalo ve světě něco, co Boží moci uniká. Utrpení má ďábelský původ, ale v Kristu má Boží cíl.

Dvě otázky pokládá Pán Ježíš apoštolům. Nejprve ho zajímá názor ostatních lidí na jeho osobu. Jejich názory se sice hodně liší, ale všichni v podstatě považují Pána Ježíše za náboženskou osobnost. Pak se Ježíš ptá samotných apoštolů, jaký je jejich názor. Jediný Petr odpovídá správně. Myslím, že kdybychom se ptali lidí, kteří do kostela nechodí, co si myslí o Ježíši Kristu, odpovědi by byly podobné: filosof, náboženský vůdce, učitel moudrosti, léčitel, prorok a nevím co ještě. To všechno je částečná pravda, která ovšem pro život jednoho každého asi moc neznamená. Jestliže však je pro nás Ježíš, a to jistě je, Božím Synem, pak se má stát i Pánem našeho života. Skrze něho máme přístup k Otci, on nám nabízí věčný život, ukazuje k němu cestu a ta je, bohužel, jen skrze kříž. Kříž je symbolem lásky. Těže je v životě nás lidí jedinou hodnotou, která se nikdy nevyčerpá, neomrzí, nezevšední. Neobejde se však bez bolesti a kříže. Láska nikdy nepřestává, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Prosme Pána, abychom i v kříži viděli projev jeho lásky a šli spolu s ním, jako Šimon, k slávě vzkříšení.

SOBOTA 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 24. ZÁŘÍ 2022

Když se všichni divili tomu, co Ježíš konal, řekl svým učedníkům: „Vy si dobře povšimněte těchto mých slov: Syn člověka bude vydán lidem do rukou.“ Oni však té řeči nerozuměli; (její smysl) zůstal pro ně zahalen, takže to nepochopili. Báli se ho však na to zeptat (Lk 9,43-45)

Vy si dobře povšimněte těchto mých slov: Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Proč jsou ve spořádaných státech zákony? Staří Řekové si toho byli dobře

vědomi. Věděli, že u barbarských národů vládne ten, kdo je silnější, že tam panuje tzv. pěstní právo. V takové situaci se slabší stává bezmocným. Je prostě vydán do rukou lidem. Právní řád nás naopak osvobozuje od násilí. V textu evangelia předpovídá o sobě Ježíš, že bude vydán lidem do rukou. Skutečně se to pak stalo, a to jak proti Mojžíšovu zákonu, který byl Boží, tak i proti římskému právu, které bylo lidsky nejdokonalejší. Být vydán na milost a nemilost člověka by samo nemuselo být zlé. Vždyť i lidé dokáží být rozumnými a dobrotivými. Ale to jen v těch okamžicích, kdy je neovládá vášnivost, vztek, nenávisť. Ježíš však upadl do rukou lidí, když byli právě v tomto stavu. V tom úplném bezpráví se tedy mohl odvolat jenom na právo Boží a dát se do rukou jedině svého Otce, který je

nad tím vším.

Bylo to právě, když všichni projevovali obdiv nad vším, co vykonal. Tato poznámka ukazuje, jak evangelista Lukáš dobře porozuměl Kristovu upozornění, aby si jeho předpovědi o utrpení dobře všimli. Ježíš už v jistém slova smyslu v rukách lidí byl. Mnoho se o něm mluvilo, zástupy se k němu hrnuly. V době úspěchu se zdá snadné spolehnout se na lidi. Kolik velkých politiků počítalo se sympatiemi a oblibou v národě. Při prvním neúspěchu ho pak začali všichni kritizovat, při dalším už o něho nikdo nestál a nakonec musel být rád, že ho neobžalovali ze zločinů. Stará moudrost říkala: „Lidský obdiv je slunce, které se schová za mraky hned, když se někdo na něm chce vyhřívat.“ Co tedy máme dělat? Nemáme se o úspěch a sympatie u lidí snažit? Moudří lidé radí, abychom to použili jako povzbuzení, ale neviděli v tom cíl. Duchovní rada je hlubší. Úspěchy jsou dary Otce v nebesích slabým dětem. Kdo se je naučí vidět v tomto světle, přijme později i dary hořké, ale se stejnou důvěrou.

Oni však tomu výroku nerozuměli. Zdravý obyčejně nechápe nemocného, bohatý neví, o čem mluví chudý. Komu se vede dobře, nemyslí na změny. Je to podle osobních dispozic. Ty dávají směr našemu hodnocení skutečnosti. Ale žijeme také v prostředí a ono také udává tón, učí nás něčeho si vážít a něčím pohrdat. Tak vznikají různé mentality doby a národů. Je těžké pro nás vžít se např. do mentality asijských národů, i o Američanech, ba i o blízkých sousedech často říkáme, že myslí jinak, že nám nerozumějí. To však jsou jenom maličkosti proti tomu rozdílu, který je mezi myšlením Krista a mentalitou světa. Ani apoštolové, kteří už s ním chodili, mu v mnoha případech nerozuměli. Pokud pak jde o nutnost kříže a utrpení ke spáse, to mohli pochopit až později, až po seslání Ducha svatého. Jeden francouzský spisovatel píše: „I dnes všichni říkají: Chvála Bohu, vede se mi dobře. Kdyby někdo řekl: Chvála Bohu, trpím, nerozuměli bychom tomu, co říká, anebo bychom vytušili, že jsme v blízkosti světce.“

KATECHEZE O STÁŘÍ

Porodní bolesti tvorstva.

Dějiny člověka jako tajemství zrození

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 24. srpna 2022)

Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla. Naše spása je (zatím pouze) předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat?

Řím 8,22-24

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Nedávno jsme oslavili Nanebevzetí Ježíšovy Matky. Toto tajemství osvětluje naplnění milosti, která utvářela Mariin osud, a osvětluje také náš cíl. Cílem je nebe. Tímto obrazem Panny Marie vzaté do nebe bych rád uzavřel cyklus katechezí o stáří. Na Západě ji vidíme vznesenou vzhůru a zahalenou v nádherném světle, na Východě je zobrazována ležící, obklopená apoštoly v modlitbě, zatímco Zmrtvýchvstalý Pán ji drží v rukou jako dítě.

Teologie se vždy zamýšlela nad vztahem tohoto jediného "nanebevzetí" ke smrti, který dogma nedefinuje. Myslím, že by bylo ještě důležitější zdůraznit souvislost tohoto tajemství se vzkříšením Syna, které nám všem otevírá cestu ke znovuzrození života. V božském úkonu Mariina setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem je nejen překonána běžná tělesná zkáza při lidské smrti, ale je předjímáno i tělesné přijetí Božího života. Osud vzkříšení, který se nás týká, je vlastně očekávaný: podle křesťanské víry je totiž Vzkříšený prvorozeným z mnoha bratří a sester. Vzkříšený Pán je ten, který šel první, který vstal z mrtvých, a pak půjdeme my. Vstát z mrtvých je i náš úděl.

Mohli bychom říci - podle Ježíšových slov Nikodémovi – že je to něco jako druhé narození (srov. J 3,3-8). Jestliže první zrození bylo zrozením na zemi, toto druhé je zrozením v nebi. Ne náhodou apoštol Pavel v textu, který jsme četli na začátku, mluví o porodních bolestech (srov. Řím 8,22). Stejně jako po vyjití z matčina lůna jsme to stále my, tatáž lidská bytost, která byla v lůně, tak se po smrti rodíme do nebe, do Božího prostoru, a jsme to stále my, kteří jsme chodili po této zemi. Podobně jako tomu bylo s Ježíšem: Zmrtvýchvstalý je stále Ježíšem: neztrácí své lidství, svou žitou zkušenost, ba ani svou tělesnost, ne, protože bez ní by už nebyl on, nebyl by Ježíš: tedy se svým lidstvím, se svou žitou zkušeností.

O tom nám vypráví zkušenost učedníků, kterým se zjevoval čtyřicet dní po svém vzkříšení. Pán ukazuje rány, které zpečetily jeho oběť, ale ty už nejsou ošklivostí bolestně vytrpěné sklíčenosti, nyní jsou nesmazatelným důkazem jeho věrné lásky až do konce. Vzkříšený Ježíš se svým tělem žije v trinitární Boží intimitě! A v ní neztrácí paměť, neopouští svou historii, neruší vztahy, v nichž žil na zemi. Svým přátelům slíbil: "Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás s sebou, abyste i vy byli tam, kde jsem já" (J 14,3). Odešel, aby nám všem připravil místo, a když ho připravil, přijde. Nepřijde jen na konci pro všechny, ale pokaždé pro každého z nás. Přijde nás hledat, aby

nás přivedl k sobě. V tomto smyslu je smrt tak trochu krokem k setkání s Ježíšem, který na mě čeká, aby mě k sobě přivedl.

Vzkříšený žije v Božím světě, kde je místo pro každého, kde se tvoří nová země a buduje nebeské město, konečný příbytek člověka. Tuto proměnu naší smrtelné tělesnosti si neumíme představit, ale jsme si jisti, že díky ní zůstanou naše tváře rozpoznatelné a my budeme moci zůstat lidmi i v Božím nebi. Umožní nám to podílet se s povzneseným citem na nekonečném a blaženém rozkvětu Božího stvořitelského činu, jehož nekonečná tajemství zažijeme na vlastní kůži.

Když Ježíš mluví o Božím království, popisuje ho jako svatební hostinu, jako oslavu s přáteli, jako práci, která dělá dům dokonalým: nebo překvapení, díky nimž je úroda bohatší než setba. Když bereme vážně slova evangelia o Království, umožňuje nám naše vnímavost těšit se z Božího působení a tvůrčí lásky a uvádí nás do souladu s nebývalým cílem života, který zaséváme. Ve stáří, drazí přátelé, a to mluvím ke "starcům" a "stařenám", ve stáří nabývá na důležitosti tolik "detailů", z nichž se skládá život – pohlazení, úsměv, gesto, oceněná práce, nečekané překvapení, pohostinná veselost, věrné pouto. S blížícím se loučením se nám definitivně vyjasní to nejdůležitější ze života, čeho si nejvíce vážíme. Tato moudrost stáří je místem našeho zrození, které osvětluje život dětí, mladých lidí, dospělých a celé komunity. My, "staří", bychom měli být pro druhé tímto světlem. Celý náš život se jeví jako semínko, které musí být pohřbeno, aby se zrodil jeho květ a plod. Zrodí se spolu se vším ostatním na světě. Ne bez porodních bolestí, ne bez bolesti, ale narodí se (srov. J 16,21-23). A život vzkříšeného těla bude stokrát a tisíckrát živější, než jsme zakusili na této zemi (srov. Mk 10,28-31).

Vzkříšený Pán ne náhodou čeká na apoštoly u jezera, opéká rybu (srov. J 21,9) a pak jim ji nabízí. Toto gesto starostlivé lásky nám dává nahlédnout, co nás čeká, až přejdeme na druhý břeh. Ano, milí bratři a sestry, zvláště vy staří lidé, to nejlepší ze života je stále k vidění. "Ale my jsme staří, co ještě potřebujeme vidět?" To nejlepší, protože to nejlepší ze života teprve přijde. Doufejme v tuto plnost života, která nás všechny čeká, až nás Bůh povolá. Kéž nám Matka Páně a naše Matka, která nás předešla do nebe, navrátí rozechvění z čekání, protože to není čekání v narkóze, není to čekání znužené, ne, je to čekání s rozechvěním: "Kdy přijde Bůh? Kdy tam budu moci odejít?" Je tu i trochu strachu, protože nevím, co tento přechod znamená, a projít těmito dveřmi vyvolává trochu strachu, ale vždy je tu ruka Boží, která vás vede vpřed, a jakmile projdete dveřmi, nastane oslava. Buďme pozorní, milí "staří muži" a milé "staré ženy", buďme pozorní, on na nás čeká, jen jeden přechod a pak oslava.

KATECHEZE O ROZLIŠOVÁNÍ

Co znamená rozlišovat?

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 31. srpna 2022)

Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, (rybáři) ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Matouš 13,44- 48

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Začínáme dnes nový cyklus katechezí: dokončili jsme katechezi o stáří, nyní začínáme nový cyklus na téma rozlišování. Rozlišování je důležitý úkon, který se týká každého, protože rozhodování je podstatnou součástí života. Rozlišování možností. Člověk si vybírá jídlo, šaty, studium, práci, vztah. Tím vším se uskutečňuje životní projekt a také náš vztah k Bohu.

V evangeliu Ježíš mluví o rozlišování pomocí obrazů z běžného života; popisuje například rybáře, kteří vybírají dobré ryby a špatné vyhazují, nebo obchodníka, který umí mezi mnoha perlami rozpoznat tu nejceněnější. Nebo ten, kdo při orání pole narazí na něco, co se ukáže být pokladem (srov. Mt 13,44-48).

Ve světle těchto příkladů se rozlišování jeví jako cvičení inteligence a také dovednosti a vůle, aby bylo možné využít příznivý okamžik: to jsou podmínky pro správnou volbu. K dobrému výběru je zapotřebí inteligence, odborných znalostí a pevné vůle. A také je třeba vynaložit určité úsilí, aby se rozlišování stalo funkčním. Aby mohl rybář vykonávat své řemeslo co nejlépe, musí počítat s únavou, dlouhými nocemi strávenými na moři a následným vyřazením části úlovku, přičemž se musí smířit se ztrátou zisku ve prospěch

těch, pro které je určen. Obchodník s perlami neváhá utratit všechno, aby si tu perlu koupil, a stejně tak člověk, který narazil na poklad. Jsou to neočekávané, neplánované situace, kdy je nezbytné rozpoznat důležitost a naléhavost rozhodnutí, které je třeba učinit. Rozhodnutí musí učinit každý sám, nikdo je za nás neudělá. V určitém okamžiku mohou dospělí, svobodní, požádat o radu, přemýšlet, ale rozhodnutí je jejich vlastní; nemůžete říci: "Přišel jsem o to, protože se tak rozhodl můj manžel, moje žena, můj bratr": ne! Musíte se rozhodnout, každý z nás se musí rozhodnout, a proto je důležité umět rozlišovat: abychom se mohli dobře rozhodnout, je třeba umět rozlišovat.

Evangelium naznačuje další důležitý aspekt rozlišování: týká se pocitů. Kdo našel poklad, tomu nedělá potíže všechno prodat, tak velká je jeho radost (srov. Mt 13,44). Výraz, který použil evangelista Matouš, označuje zcela zvláštní radost, kterou nemůže dát žádná lidská skutečnost, a skutečně se opakuje jen v několika málo dalších evangelijních pasážích, které se všechny vztahují k setkání s Bohem. Je to radost mudrců, když po dlouhé a namáhavé cestě znovu spatří hvězdu (srov. Mt 2,10); je to radost žen, které se vracejí od prázdného hrobu poté, co slyšely andělovo zvěstování o vzkříšení (srov. Mt 28,8). Je to radost těch, kdo našli Boha. Dobré rozhodnutí, správné rozhodnutí, vás vždycky dovede k té závěrečné radosti; možná, že cestou musíte strpět trochu nejistoty, přemýšlení, hledání, ale nakonec vám správné rozhodnutí přinese radost.

Při posledním soudu bude Bůh provádět rozlišování - velké rozlišování - ohledně nás. Obrazy zemědělece, rybáře a obchodníka jsou příklady toho, co se děje v nebeském království, v království, které se projevuje v běžných životních činnostech, jež vyžadují, abychom zaujali stanovisko. Proto je tak důležité umět rozlišovat: velká rozhodnutí mohou vzejít z okolností, které se na první pohled zdají podružné, ale ukáží se jako rozhodující. Vzpomeňte si například na první setkání Ondřeje a Jana s Ježíšem, které vychází z jednoduché otázky: „Rabbi, kde bydlíš?“. - "Pojďte a uvidíte" (srov. J 1,38-39), říká Ježíš. Je to velmi krátká rozmluva, ale je to začátek změny, která krok za krokem poznamená celý život. Evangelista bude i po letech vzpomínat na toto setkání, které ho navždy změnilo, bude si pamatovat i čas: „Bylo to kolem čtvrté hodiny odpoledne" (v. 39). Je to hodina, kdy se v jeho životě setkaly čas a věčnost. A v dobrém, správném rozhodnutí se setkává Boží vůle s naší vůlí, setkává se přítomnost s věčností. Učinit správné rozhodnutí po cestě rozlišování znamená uskutečnit toto setkání: setkání času s věčností.

Proto: poznání, zkušenost, vůle - to jsou některé nepostradatelné prvky rozlišování. V průběhu těchto katechezí se seznámíme s dalšími, neméně důležitými.

Rozlišování - jak jsem řekl - vyžaduje úsilí. Podle Bible nenajdeme před sebou již připravený život, který máme žít: ne! Musíme o něm rozhodovat průběžně, podle toho, jaká skutečnost nastane. Bůh nás vyzývá, abychom hodnotili a vybírali: stvořil nás svobodné a chce, abychom svou svobodu uplatňovali. Proto je rozlišování náročné.

Často se nám stává, že si vybereme něco, co se nám zdálo dobré, a přesto to dobré nebylo. Nebo když víme, co je naše pravé dobro, a nevybíráme si ho. Člověk se na rozdíl od zvířat může mýlit, může být neochotný se správně rozhodnout, a Bible to ukazuje od svých prvních stránek. Bůh dává člověku přesný pokyn: chceš-li žít, chceš-li se těšit ze života, pamatuj, že jsi tvor, že nejsi kritériem dobra a zla a že rozhodnutí, která učiníš, budou mít důsledky pro tebe, pro druhé i pro svět (srov. Gn 2,16-17); můžeš ze země udělat nádhernou zahradu, nebo ji můžeš proměnit v poušť smrti. Je to základní poučení: není náhoda, že se jedná o první dialog mezi Bohem a člověkem. Dialog zní: Pán dává

poslání, ty musíš udělat to a to, a člověk musí na každém kroku rozlišovat, které rozhodnutí učinit. Rozlišování je taková reflexe mysli, srdce, kterou musíme udělat, než se rozhodneme.

Rozlišování je náročné, ale pro život nezbytné. Vyžaduje to, abych znal sám sebe, abych věděl, co je pro mě dobré tady a teď. Především vyžaduje rodičovský vztah k Bohu. Bůh je Otec a nenechává nás samotné, je vždy ochoten nám poradit, povzbudit nás, přijmout nás. Nikdy však nevnucuje svou vůli. Proč? Protože chce být milován, a ne obávaný. A Bůh také chce, abychom byli dětmi, nikoli otroky: svobodnými dětmi. A lásku lze žít pouze ve svobodě. Abychom se naučili žít, musíme se naučit milovat, a k tomu je třeba rozlišovat: Co mohu dělat nyní, když mám tuto alternativu? Ať je to znamení větší lásky, větší zralosti v lásce. Prosme Ducha svatého, aby nás vedl! Dovolávejme se ho každý den, zvláště když se musíme rozhodovat.

„Nezapomínám na zmučenou Ukrajinu. Tváří v tvář všem válečným scénářům naší doby žádám každého, aby byl tvůrcem pokoje a modlil se, aby se ve světě šířily myšlenky a projekty svornosti a smíření. Dnes prožíváme světovou válku, zastavme ji, prosím! Panně Marii svěřme oběti všech válek, každé války, zvláště drahý ukrajinský lid.“

Papež František při středeční generální audienci, 7. 9. 2022.

POSLOVÉ MÍRU A JEDNOTY

APOŠTOLSKÁ CESTA PAPEŽE
FRANTIŠKA DO KAZACHSTÁNU,
13.-15. září 2022

Papež František uskuteční svou 38. zahraniční apoštolskou cestu do kazašského hlavního města Nur-Sultan, aby se zúčastnil 7. kongresu představitelů světových a tradičních náboženství a vyjádřil svou blízkost malé katolické komunitě středoasijské země. Katolíci tvoří asi 1 % z 19 milionů obyvatel země, která je ze 70 % muslimská a z 25 % křesťanská, především ruská pravoslavná. Arcibiskup Tomasz Peta, původem z Polska, který byl vysvěcen na kněze kardinálem Stefanem Wyszyńským a poté na biskupa papežem svatým Janem Pavlem II, hlava největší a jediné kazašské arcidiecéze - Astany, označil cestu papeže Františka do této středoasijské země, která se uskuteční příští týden, za "velké požehnání" pro katolíky i celou zemi:

Jaký význam má z vašeho pohledu návštěva papeže Františka v Kazachstánu? Návštěva papeže Františka je vždy historickou událostí, tím spíše v zemi, kde katolíci tvoří "malé stádo". Tuto skutečnost potvrdila návštěva papeže Jana Pavla II. v roce 2001, která poukázala na přítomnost katolické církve v zemi "Velké stepi" a posílila ji ve víře. Jsem proto přesvědčen, že návštěva papeže Františka je velkým požehnáním pro nás katolíky i

pro celý Kazachstán. S ohledem na dramatickou mezinárodní situaci nese současná návštěva naději na mír a smíření v celosvětovém měřítku. Jsme velmi vděční, že Svatý otec požehná v katedrále Nur-Sultan novou ikonu - triptych "Matky Velké stepi". Tato ikona je určena pro naši národní svatyni Královny míru v Ozyornoje. Bude nám připomínat papežskou návštěvu. Takto se budeme v Ozyornoje modlit v duchovním spojení s papežem za mír a na papežovy úmysly.

Jaký význam má tento mezináboženský kongres a papežova přítomnost a účast v jeho rámci? Kongres představitelů světových a tradičních náboženství (již sedmý v hlavním městě Kazachstánu) není platformou teologických diskusí. Podle mého názoru může být znamením, které ukazuje na Boha jako na zdroj míru. Úsilí politiků je sice nutné, ale nedostatečné. Je nutná intenzivní modlitba věřících za mír. Účast Svatého otce Františka na kongresu zvyšuje úroveň této události a poukazuje na péči církve o mír a blaho celého lidstva.

Jak je papež František vnímán v Kazachstánu? Pro katolíky v Kazachstánu je papež František hlavou církve - Petrovým nástupcem. S radostí a nadějí papeže očekáváme. Je pozoruhodné, že pro kazašské úřady představuje Svatý otec autoritu. Svědčí o tom i to, jak usilovně vlada papežovu návštěvu připravuje.

Co vás od vašeho příjezdu do Kazachstánu nejvíce zaujalo? Můžete se s námi podělit o to, co jste viděl? Do Kazachstánu jsem přijel v roce 1990, ještě v době Sovětského svazu. V té době tam nebyly žádné církevní struktury. Na území pěti republik Sovětského svazu sloužilo asi 15 místních kněží, občanů Sovětského svazu. V mnoha městech a vesnicích existovala společenství věřících. Tam, kde se v době komunismu lidé zvláště modlili růženec, se zachovala víra a pocit sounáležitosti s církví. To pak přineslo své ovoce v podmínkách svobody vyznání a svědomí po získání nezávislosti Kazachstánu (v roce 1991). Rychle byly zakládány farnosti a stavěny kostely a kaple.

Jaké je to být praktikujícím katolíkem v Kazachstánu? V Kazachstánu se těšíme náboženské svobodě. Přesto není snadné být katolíkem v naší zemi. Proč? Katolíků je méně než jedno procento. Devatenáct milionů občanů Kazachstánu je mozaikou 130 národností /70 % tvoří původní obyvatelstvo - Kazaši/ a příslušnosti k 18 oficiálně registrovaným náboženstvím. Být katolíkem znamená učinit zralé rozhodnutí. V letech nezávislosti naší země odešlo několik milionů jejích občanů do své historické vlasti. Mezi nimi bylo i několik tisíc katolíků. V této době se katolická komunita stala více mezinárodní. Kazašští katolíci patří k deseti různým národnostem, mezi nimiž jsou i zástupci kazašského národa. Nelze nás již nazývat jako dříve "německou" nebo "polskou" církví.

Jak jste ve Střední Asii vnímali papežovy výzvy k míru v souvislosti s válkou na Ukrajině? Válka na Ukrajině je velkou tragédií. Dá se říci, že je to rána na těle celého lidstva. Věříme, že návštěva Svatého otce Františka silně přispěje k ukončení války na Ukrajině a k dosažení dlouho očekávaného míru.

Jste Polák a byl jste vysvěcen na kněze slavným kardinálem Stefanem Wyszyńským, blízkým přítelem papeže svatého Jana Pavla II, Karola Wojtyly... Řekněte nám, prosím, více o něm a o jeho vlivu na vaše povolání a práci? Jsem šťastný, že jsem byl vysvěcen svatými

biskupy: na kněze kardinálem Wyszyńským [v roce 1976] a na biskupa papežem Janem

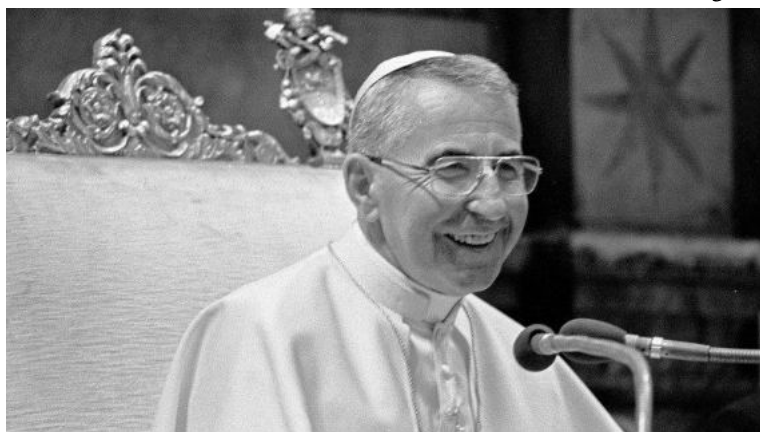

Pavlem II [v roce 2001]. Je to velká milost mít možnost komunikovat ve svém životě s dobrými - svatými osobami. Myslím v tu chvíli například na svou babičku Viktorii a na svou maminku Helenu. Kardinál Wyszyński byl vždy hluboký, ale zároveň prostý a radostný člověk. Uměl naslouchat. Byl velmi pozorný a uctivý

k druhým lidem. Jeden malý příklad. Seminaristé, kteří sloužili mši svatou u pana kardinála v jeho rezidenci, se poté zúčastnili společné snídani. Často se jí účastnili biskupové a pozvaní hosté. Rozhovory byly velmi vážné a důležité a my seminaristé jsme mohli být přítomni. To pro nás bylo znamením velké úcty k nám ze strany pana kardinála. Jednou, po mši svaté, přišel pan kardinál osobně za námi, dvěma seminaristy, a jako by se nám "omlouval", že dnes nebudeme společně snídat. Přijel arcibiskup Luigi Poggi a my se musíme připravit na setkání s úřady. Ale vy budete jíst v jiné místnosti. Kardinál nás po mši svaté neposlal do semináře, ale osobně se postaral, o snídani pro nás, a navíc nám přidělil další osobu. (foto: Stefan Wyszyński a Karol Wojtyła)

„Bůh některé velké věci někdy rád píše ne do bronzu nebo mramoru, ale jen do prachu...“

8. února 1970 ve své první homilii ve funkci benátského patriarchy v bazilice svatého Marka Albino Luciani zopakoval slova, která pronesl o jedenáct let dříve k věřícím ve Vittorio Veneto, jakmile se stal jejich biskupem: "Bůh některé velké věci někdy rád píše ne do bronzu nebo mramoru, ale třeba i jen do prachu, takže pokud písmo zůstane, není

narušené nebo rozptýlené větrem, je jasné, že zásluha je jen a jen Boží. Já jsem prach: úřad patriarchy a benátská diecéze jsou velké věci spojené s prachem; pokud z tohoto spojení vzejde něco dobrého, je jasné, že to všechno bude zásluha Pánovy milosti". Právě v těchto slovech "Jsem prach" spočívá velké tajemství křesťanského života, jehož byl Albino Luciani svědkem po celou dobu své existence. Svatost Jana Pavla I. - křesťana, který se 26. srpna 1978 stal papežem a dnes, o 44 let později, je blahoslaveným – je prostým příběhem člověka, který na každém kroku svého života důvěřoval Bohu a svěřoval se mu. A toto svěření se dělo s vědomím jeho vlastní malosti. "Beze mne nemůžete dělat nic," řekl Ježíš

svým přátelům. "Odstup ode mne, satane!" nařídil Nazaretský Petrovi poté, co mu vyčítal, že předpověděl své umučení a smrt. To jsou dvě vzácné indicie, kterými se Albino řídil po celou dobu své existence. Milost uznat sám sebe za hříšníka, který potřebuje všechno; milost nespolehat se na vlastní síly, na vlastní schopnosti, na vlastní strategie, ale na pomoc a přítomnost Druhého, umožnila knězi, biskupovi a papeži vydat svědectví o tváři pokojné a důvěřující církve. Církve, která žije evangelium v každodenním životě a nepotřebuje ohňostroje, aby ukázala, že existuje. Církve schopné přinášet blízkost, útěchu a naději všem, počínaje těmi nejmenšími, nejchudšími, vyloučenými a bezprizornými.

"Podle míry pokory poznáme svůj duchovní pokrok," řekl svatý František Saleský, Lucianiho oblíbený světec. Pro něj, muže velmi kultivovaného a připraveného, který uměl mluvit jednoduše a srozumitelně, aby mu všichni rozuměli, to bylo právě tak. Úcta oltáře pro tohoto syna benátské církve, jemuž je cizí jakýkoli protagonismus, který nikdy neusiloval o významné funkce a který před svým téměř jednomyslným zvolením v konkláve uvažoval o tom, že odejde jako misionář do Afriky, jakmile dosáhne kanonického věku pro své odstoupení v Benátkách, je pro všechny znamením naděje. Protože, jak zopakovala vicepostulátorka kauzy kanonizace Stefania Falasca, blahorečen nemá být papež nebo jeho pontifikát, ale křesťan, který se celým svým já držel evangelia a rozpoznal sám sebe jako "prach". Křesťan, který se každý den modlil: "Pane, vezmi mě takového, jaký jsem, a učiň mě takovým, jakým mě chceš mít", se stal nástrojem, skrze nějž Bůh milosrdenství napsal krásné stránky, které jsou dnes pro církve a pro svět aktuálnější než kdykoli předtím.

HOMÍLIE PAPEŽE FRANTIŠKA PŘI BEATIFIKACI JANA PAVLA I.

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma a dnešní evangelium říká, že "s ním šel velký zástup" (Lk 14,25). Jít s ním znamená následovat ho, to znamená stát se učedníky. Těmto lidem však Ježíš pronáší neatraktivní a velmi náročnou řeč: nemůže být jeho učedníkem ten, kdo ho nemiluje víc než své blízké, kdo nenese jeho kříž, kdo se neodpoutá od pozemských statků (srov. v. 26-27,33). Proč Ježíš adresuje zástupu taková slova? Jaký význam mají jeho napomenutí? Pokusme se na tyto otázky odpovědět.

Především vidíme velký zástup, mnoho lidí, kteří následují Ježíše. Můžeme si představit, že mnozí byli fascinováni jeho slovy a ohromeni jeho činy, a proto v něm museli vidět naději pro svou budoucnost. Co by udělal kterýkoli učitel té doby, nebo – můžeme se ptát – co by udělal prozíravý vůdce, když by viděl, že jeho slova a charisma přitahují davy a posilují jeho uznání? Stává se to i dnes: zvláště v dobách osobních a společenských krizí,

kdy jsme více vystaveni pocitům hněvu nebo se bojíme něčeho, co ohrožuje naši budoucnost, jsme zranitelnější, a tak se na vlně emocí spoléháme na ty, kteří se obratně a lstivě umí na této situaci svézt, využívají strachu společnosti a slibují, že budou "spasiteli", kteří problémy vyřeší, zatímco ve skutečnosti chtějí získat větší uznání a moc, postavení, možnost mít věci ve svých rukou.

Evangelium nám říká, že Ježíš to nedělal. Boží styl je jiný; je důležité pochopit Boží styl, jak Bůh jedná. Bůh koná podle určitého stylu. Boží styl je jiný, protože nezneužívá našich potřeb, nikdy nevyužívá našich slabostí, aby získal větší vliv pro sebe. On nás nechce svádět podvodem a nechce rozdávat laciné radosti, nemá potřebu zástupů. Neuctívá čísla, nehledá konsensus, není modlářem osobního úspěchu. Naopak se zdá, že ho znepokojuje, když ho lidé následují s euforií a lehkomyšlným nadšením. A tak místo toho, aby se nechal přitahovat lákadly popularity – protože popularita fascinuje –, žádá všechny, aby pečlivě rozlišovali důvody, proč ho následují, a důsledky, které z toho plynou. Mnozí z tohoto zástupu možná následovali Ježíše proto, že doufali, že bude vůdcem, který je vysvobodí od nepřátel, který získá moc a podělí se o ni s nimi, nebo že zázraky vyřeší problémy hladu a nemocí. Člověk může jít za Kristem z různých důvodů a některé z nich, jak musíme uznat, jsou světské: za dokonalým zbožným zdáním se může skrývat pouhé uspokojování vlastních potřeb, snaha o osobní prestiž, touha hrát nějakou roli, mít věci pod kontrolou, touha obsadit prostor a získat privilegia, snaha získat uznání a podobně. To se dnes děje mezi křesťany. To však není Ježíšův styl. A to nemůže být styl učedníka a církve. Pokud někdo následuje Ježíše s těmito osobními zájmy, vydal se špatnou cestou.

Kristus vyžaduje jiný postoj. Následovat ho neznamena stát se členem panovnického dvora nebo se účastnit triumfálního průvodu, ani získat životní pojistku. Naopak, znamená to také "nést kříž" (Lk 14,27): stejně jako on brát na sebe břemena vlastní i břemena druhých, dělat ze života dar, ne vlastnictví, trávit ho napodobováním velkorysé a milosrdné lásky, kterou k nám chová on. Jsou to volby, které zavazují celou existenci, a proto Ježíš chce, aby učedník před touto láskou nic nepostavil, ani ty nejdražší city a největší majetek.

Abychom to však dokázali, musíme se dívat více na něj než na sebe, učit se lásce, čerpat ji od Ukřižovaného. Tam vidíme tu lásku, která se dává až do konce, bez míry a bez hranic. Mírou lásky je milovat bez míry. My sami," řekl papež Luciani, "jsme předmětem věčné Boží lásky" (Anděl Páně, 10. září 1978). Věčné: nikdy neopustí náš život, svítí na nás a osvětluje i ty nejtemnější noci. A tak jsme při pohledu na Ukřižovaného vyzváni, abychom žili podle této lásky: abychom se očistili od svých zkreslených představ o Bohu a od své uzavřenosti, abychom milovali Jeho i druhé v církvi i ve společnosti, i ty, kteří nemají stejné smýšlení jako my, dokonce i naše nepřátele.

Milovat i za cenu kříže oběti, mlčení, nepochopení, osamělosti, překážek a pronásledování. Milovat tímto způsobem, a to i za tuto cenu, protože – jak řekl blahoslavený Jan Pavel I. – chceš-li políbit ukřižovaného Ježíše, "nemůžeš si pomoci, ale musíš se naklonit ke kříži a nechat se bodnout trnem z koruny, která je na hlavě Pána" (generální audience, 27. září 1978). Láska až do konce, se všemi jejími trny: ne polovičaté věci, pohodlí nebo poklidný život. Pokud nemíříme vysoko, pokud neriskujeme, pokud se spokojíme s voňavou růžovou vírou, jsme – jak říká Ježíš – jako ti, kdo chtějí stavět věž, ale nemají k tomu dobře spočítané prostředky; "položí základy" a pak "nejsou schopni dílo dokončit" (v. 29). Pokud ze strachu, že ztratíme sami sebe, přestaneme dávat sami sebe, necháme věci nedokončené: vztahy, práci, svěřené povinnosti, sny, a dokonce i víru. A pak

skončíme s polovičatým životem – a kolik lidí žije polovičatě, my také! Tak často jsme v pokušení žít polovičatě – žít, aniž bychom udělali rozhodující krok – to znamená žít polovičatě – bez rozletu, bez rizika pro dobro, bez skutečného závazku vůči druhým. Ježíš nás žádá: žijte podle evangelia a budete žít život ne polovičatě, ale naplno. Žijte evangelium, žijte život bez kompromisů.

Bratři, sestry, dnešní nový blahoslavený tak žil: v radosti evangelia, bez kompromisů, milující až do konce. Ztělesňoval chudobu učedníka, která spočívá nejen v odpoutání se od hmotných statků, ale především v překonání pokušení stavět se do středu pozornosti a hledat vlastní slávu. Naopak, po vzoru Ježíše byl tichým a pokorným pastýřem. Považoval se za prach, na který Bůh ráčil psát (srov. A. LUCIANI/GIOVANNI PAOLO I., Opera omnia, Padova 1988, sv. II, 11). Proto řekl: "Pán nám tolik doporučoval, abychom byli pokorní. I když jste vykonali velké věci, řekněte: Jsme neužiteční služebníci" (generální audience, 6. září 1978).

A papež Luciani dokázal s úsměvem předávat dobrotu Boží. Krásná je církev s radostnou tváří, s klidnou tváří, s usměvavou tváří, církev, která nikdy nezavírá dveře, která nezatvrzuje svá srdce, která si nestěžuje a nechová zášť, není rozzlobená – církev, která není rozzlobená –, není netrpělivá, neprezentuje se zachmuřeně, netrpí nostalgií po minulosti tím, že by propadala zpátečnictví.

Poprosme tohoto našeho otce a bratra, poprosme ho, aby pro nás získal "úsměv duše", ten průzračný, ten, který neklame: úsměv duše; poprosme podle jeho slov o to, o co on sám prosil. Říkával: "Pane, přijmi mě takového, jaký jsem, s mými chybami, s mými nedostatky, ale učiň mě takovým, jakým mě chceš mít" (generální audience, 13. září 1978).

Dopisy slavným osobnostem

Albino Luciani - bl. Jan Pavel I. (17. října 1912 - 28. září 1978)

"COR AD COR LOQUITUR" - u sarkofágu Jana Pavla I. v kryptách vatikánské baziliky, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9. července 2019, Řím, Itálie.

VE SVĚTĚ EVANGELIA

- **A. Manzoni.**
Alessandro Manzoni byl vynikající představitel italské romantiky a přesvědčený katolík (1785 - 1873). V r. 1826 napsal svůj nejvýznamnější román "Snoubenci", líčí osudy lombardských snoubenců za cizí španělské nadvlády. Ač byl sám šlechtického původu, věnoval se Manzoni jedinému úkolu - službě chudým.

Milý done Alessandro,

když jste - asi před sto lety - zemřel, říkali Vaši přátelé: "Ode dneška má nebe o jednoho světce víc." Když později byly podnikány kroky k Vašemu svatořečení, usiloval všemožně velkorysý Antonio Cojazzi, aby se Vám co nejdříve dostalo cti oltáře. Po pravdě řečeno, trochu přeháněl.

Nedávno jste se dočkal opaku, když Maria Luisa Astaldi se svými stoupenci lehkovážně tvrdila, že jste byl dědičně zatížen, nevyлéčitelně nervově nemocen a soužen pochybnostmi ve víře.

Pravda je však docela jiná. I když jste trpěl tíhou jistých komplexů, tragických rodinných událostí a svého temperamentu, byl jste upřímným, přesvědčeným, praktickým katolíkem. Ještě ve stáří jste chodil denně do kostela a přijímal Tělo Páně.

Jaký byl Váš život, dá se soudit z úžasného bohatství myšlenek evangelia, jimiž se hemží Vaše díla. Tak třeba jste napsal: "Život není předurčen, aby byl pro většinu těžkým břemenem a pro menšinu slavnostním banketem. Pro všechny je stejně závažným úkolem, který nutno odpovědně splnit. Neštěstím není bolest nebo chudoba, neštěstím je páchat zlo. - Už sama myšlenka, že jsem schopen vyvolat nesvár, mě zarmucuje. - Bůh nikdy neodnímá radost svým dětem, jestliže jim nechce připravit radost mnohem větší". Z Vašeho pera srší jiskry křesťanské víry, protože Vaše mysl a Vaše srdce, které při psaní vedly Vaši ruku, byly naplněny křesťanským životem. O Vašem románu řekl jeden mnich, že by se dal klidně předčítat v chóru řeholnic za předsednictví Panny Marie.

Váš román je příběhem chudých lidí. Všecko je v něm chudé. Hory, jezera, země i Renzo s Lucií. Dva mladí sympatičtí lidé, kteří touží jen po jediném - aby se měli stále rádi. Renzo připraví pro svou milou útulný domov a těší se, že tam s ní stráví dlouhý, radostný život. Ale nepředvídané události smetou jejich plány a snoubence rozdělí. "Pán ví, že ho neopustím," říká Lucie v hluboké bolesti. "Bože co chceš, ať se stane!", prosí Renzo a nevzdává se čestného poctivého úsilí.

Také okolí této mladé dvojice tvoří prostí a čestní lidé, kteří žijí na vsi. V ní a mimo ni jste, milý Alessandro, vytvořil 255 postav, které se Vám podařilo vykreslit s celou složitostí jejich duševního života, často jen několika slovy nebo gesty. Mezi nimi jsou i mocní tohoto světa, které jste ve svém románu vylíčil buď jako příznivce nebo odpůrce chudých. Právě na pozadí bohatých postavil jste chudé do lepšího světla.

Byl jste šlechtického původu, ale pro Vás šlechtictví znamenalo sloužit chudým. Podle Vás nikdo nestojí nad svým bližním, ale jeden druhému má být k službám. Kardinál Bedřich, Pater Kryštof, dědic dona Rodriga, majetná obchodnice, to všechno jsou praví šlechtici, protože pomáhali chudým v jejich nouzi. Jinak jste se netajil, že se Vám nelíbí ti, kteří prosazují své záměry bez ohledu na to, že tím druhí trpí.

O knížeti, který za každou cenu chce mít ze své dcery jeptišku, říkáte: "Srdci se přičí nazvat jej otcem." Hraběte Zia nazýváte otevřeně nafoukaným pokrytcem. Přiměly Vás k tomu jeho dvojsmyslné řeči, jeho sliby, které nikdy nedodržel. Dobře jste popsal i hraběte Attilia, který hájí tělesné tresty a tvrdí, že holí se ještě nikdo nepošpinil.

Násilí se Vám také vůbec nelíbí. Ani tehdy, když chudí se mu brání, protože jejich práva byla pošlapávána. Renzo rozhodnut, že si sám najde nebo vynutí právo, zvolá: "Konec konců musí být na tomto světě nějaká spravedlnost!" Ale Vy jste to hladce odbyl poznámkou: "Pravda, člověk zlomený bolestí už neví, co mluví."

Čím jste chtěl nahradit násilí? Odpuštěním. Bratr Kryštof prosí o odpuštění vlivného šlechtice, jemuž zavraždil bratra. Celý zbytek svého života nepropásl pak příležitost,

kteřou si uložil - urovnávat spory a nabádat lidi, aby si odpouštěli. Ve své kapse schovával slavný "chléb odpuštění", který před svou smrtí svěřil jako dědictví Renzovi a Lucii. Mají jej později dát svým dětem, které přijdou na tento smutný svět, do smutných časů, budou žít mezi násilníky a štváči. "Řekněte jim, aby vždycky všechno odpouštěli, vždycky a všechno!"

Před časem vyprávěl Otec Kryštof Renzovi, který hoří pomstou a hrozí zabitím donu Rodrigovi, že i on kdysi překypoval nenávistí k násilníku, kterého sám zabil. "Kdybych ti mohl vložit do srdce cit, který jsem od té chvíle měl a pořád ještě mám k člověku tak nenáviděnému! Víš přece, že od té doby nosím toto řeholní roucho. Bůh tě miluje víc než ty Jeho. Můžeš plánovat pomstu, ale On má dost síly a dost milosrdenství, aby ti v tom zabránil. Dovede zadržet ruku nejen násilníka, ale i mstitele. Myslíš, že ti dovolí udělat všechno, co chceš? Ne! Ale víš, co můžeš udělat? Můžeš nenávidět a zahubíš sama sebe. Můžeš od sebe odvrátit Boží požehnání, budeš-li mít v srdci takový cit. Pamatuj si, že všechno bude pro tebe trestem, dokud neodpustíš." Tato slova nevyzněla naprázdno. Renzo pohnut a zmaten odpovídá: "Vím, že jsem donu Rodrigovi nikdy doopravdy neodpustil. Teď s pomocí Boží odpouštím ze srdce." Když se později dovídá, že don Rodrigo zemřel na morovou ránu, stále mu zní v uších: "Já mu ze srdce odpustil."

Ještě jedna myšlenka prostupuje Vaším románem - důvěra v Prozřetelnost Boží. Když Lucie usedá na loď a loučí se se svými horami a rodným krajem, dá se do pláče. Uklidní ji však myšlenka: "Všude je Ten, který nás obklopil takovou krásou. Ten, který kalí radost svých dětí jen proto, aby jim připravil radost ještě větší a jistější." Když jí navrhnou svatbu pomocí lsti, kterou má ošálit faráře, praví: "Dosud jsme jednali čestně, pokračujme i dále s důvěrou v Boha a On nám pomůže. Jen ho nechme jednat. On dovede najít lepší prostředek, aby nám pomohl, než my vším chytračením."

Zmožen hroznými událostmi dne, uléhá Renzo k spánku s modlitbou: "Děkuji Ti za všechna dobrodíní a za všechnu pomoc, které se mi dostalo tohoto hrozného dne." Když se mu klíží oči a hlavou se mu míhají různé myšlenky, uklidní ho tato: "Bůh dobře ví co dělá. Dělá to i pro nás. Budiž to pokáním za mé hříchy. Lucie je vtělená dobrota. Bůh ji nenechá dlouho trpět."

Po skoku na projíždějící pohřební vůz, kterým si Renzo zachránil život před vrahy, napolo zlomený a zničený děkuje, jak může, Boží Prozřetelnosti. Děkuje, že mohl uniknout tak těžkým útrapám, aniž musel zatížit své svědomí hříchem. "Byla v tom Boží Prozřetelnost", vysvětluje chudákům z Bergama, když jim dává poslední peníz. "Musím celý život děkovat Bohu a Panně Marii," doznává po návratu z lazaretu svému příteli.

Nakonec se snaží pochopit s Lucií smysl všech útrap a dospějí k závěru, že neštěstí, které přijde, ať z viny člověka nebo bez ní, dovede zmírnit a změnit v lepší život jen důvěra v Boha.

Souhlasím s Vámi, když vkládáte do úst kardinála Bedřicha slova: "Dělat, co se dá, snažit se navzájem si pomáhat a pak být spokojen."

Souhlasím, milý done Alessandro, souhlasím se všemi lidmi, kteří skutečně žijí podle evangelia.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (4. 9. 2022)

PUSTIMĚŘ: 3.100,-Kč DRYSICE: 3.000,-Kč; PODIVICE: 1.400,-Kč TOPOLANY: 1.240,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VÁM VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI!

„Sono un povero frate che prega“

Jeden z proslulých světových autorů napsal: „Pokud by se vyhlášoval Oskar sympatie u světců, dnes by ho nepochybně získal P. Pio. Jen zřídka se totiž stává, aby řeholník dosáhl takové obliby a byl tolik oslavován. Jeho popularita a věhlas dosahují hvězdných výšin a to nejen u věřících“.

Z pohledu novináře je toto konstatování jistě příznivé, ovšem z hlediska náboženského pokulhává. Mluvíme-li totiž o svatých, lidská měřítká tu postrádají svou váhu, protože tu neexistují kvalifikace ani stupně a veškeré pokusy o sestavení jakési *hit parade* jsou předem odsouzeny k nezdaru. Když Církev den co den prožívá vrchol eucharistické víry, připomíná svaté v mešním kánonu slovy: „... se všemi spravedlivými od počátku světa“ (II. eucharistická modlitba). Svatí tedy jsou spravedlivými především u Boha. Nelze však přehlédnout, že úcta k P. Piovi dosáhla

závratných rozměrů u miliónů lidí, od těch nejprostších až po vládní činitele, osobnosti kultury, Církve či ty, kteří teprve Boha hledají. Jde vskutku o „světovou klientelu“, jak o něm při jedné generální audienci pronesl papež Pavel VI. (20.2.1971).

O P. Piovi se právem říká, že byl „světcem lidu“, aniž bychom si snad uvědomovali, že právě to je specifickým charizmatem kapucínského řádu. Otevřme tedy poselství tohoto „prostého kapucína, který svým životem přiváděl svět v úžas“.

Narodil se 25. května 1887 ve čtvrti Castello městečka Pietrelcina a při křtu dostal jméno František (Francesco). Je zajímavé, že významnou roli v životě budoucího Otce Pia hrálo číslo pět, které je tichým odkazem na jeho celoživotní povolání nést na sobě pět ran Kristových neboli stigmata. Už jen to, že se narodil v pátém měsíci roku a to 25., což je 5x5 a že pocházel z pěti dětí. Významnější je však to, že to bylo právě v pěti letech, kdy s příchodem užívání rozumu, začal, podobně jako sv. Veronika Giuliani, jistě ne bez přispění Boží milosti, pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tíhnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády, takže mu to maminka až vytýkala. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Je však třeba hned říci, že to nebyla vždy vidění příjemná. O svá práva se totiž hlásil i ďábel a trápil jej velmi krutými a vtíravými útoky, kterými jej chtěl odradit od neobyčejné životní cesty, kterou mu Bůh připravil a pro kterou si ho v již tak raném věku připravoval. Malý František, ačkoli byl ještě malé dítě, brzy pochopil, že má-li obstát v těchto zkouškách, musí všechnu svoji důvěru složit do modlitby. Tajně dokonce konal tvrdé pokání a místo polštáře si dával na spaní pod hlavu kámen. Bylo jen logickým pokračováním těchto bojů, že později vstoupil do kapucínského Řádu.

Jeho otec se jmenoval Grazio Maria a ještě krátce před Františkovým vstupem do Řádu odešel za prací do Jižní a později do Severní Ameriky. Maminka Maria Giuseppa (Pepína) tedy celou tíží zodpovědnosti za rodinu musela nést sama. Bylo pro ni velmi těžké jej propustit, protože rodina žila v extrémní bídě a potřebovali jej. Měla však dostatek odvahy, důvěřovat Pánu, že je neopustí, a proto dala Františkovi své požehnání.

František Forgione vynikal pevností povahy a upřímností, která někdy hraničila až s vesnickou drsností jeho rodného kraje, kde zimy byly dosti chladné a léta parná. Lidé tohoto kraje byli zvyklí trpět mlčky a říkat pravdu bez toho, že by hleděli, čím kdo je. Právě tyto vlastnosti byly po dlouhá léta silnou stránkou P. Pia i ve zpovědnici, kde za přispění milosti dovedl vždy nazývat věci pravými jmény bez ohledu na to, jak důstojnou osobu měl před sebou. Pevná povaha, kterou zdědil po svých rodičích obsahovala v sobě i dar pohotově a vtipně odpovídat nebo vyprávět způsobem, který si rychle dovedl sjednat pozornost posluchačů.

S kapucínským Řádem spojil mladý František Forgione svůj život velmi záhy. Hábit oblékl v městě Morcone již 6. ledna 1903, tedy v necelých šestnácti letech, jak tehdy bylo běžné. Od té chvíle už navždy byl pro všechny jen br. Pio z Pietrelciny. Po noviciátu studoval rétoriku a pak filozofii a teologii a 27. ledna 1907 složil doživotní sliby. Rok nato se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl nucen na čas zanechat klášterního života a studovat v soukromí. Zdravotní obtíže a tělesná slabost ustupovaly jen zvolna, ale i přesto byl dne 10. srpna 1910 vysvěcen na kněze. Bylo to v dómu v Beneventu. I pak ale až do roku 1916 žil v rodině a jen na kratičká období se vracel do kláštera. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, ke kterým mluvil v rodném nářečí.

Počínaje 7. zářím 1911 se u něj jedenkrát týdně začaly objevovat Kristovy rány v dlaních a nohou, provázené prudkými bolestmi, které však vždy zase zmizely, takže se mu dařilo vše tajit. Později se k těmto ranám přidal jedenkrát týdně i prožitek Kristova bičování a korunování trním. V říjnu 1911 proto upadl do vysokých horeček a podivných stavů, které měly za následek, že po 21 dní nemohl přijímat žádný pokrm a žil jen z eucharistie. Pak vše zase odeznělo a roku 1916 musel narukovat jako sanitář do války. I zde však pokračovaly těžké útoky ze strany ďábla a zdravotní potíže, pro které byl po krátké době propuštěn do zálohy.

V září 1916 se "dočasně" přestěhoval do San Giovanni Rotonda, aby se trochu nadýchal horského vzduchu, který potřeboval pro upevnění svého zdraví. Boží Prozřetelnost však chtěla jinak, a tak v S. Giovanni Rotondu zůstal nepřetržitě až do své smrti po celých dvaapadesát let (s výjimkou období vojenské služby a jiných drobných pobytů jinde). Od srpna 1916 byl již rektorem serafínské školy v San Giovanni Rotondo, kde se věnoval běžným povinnostem.

Postupně se kolem něj začala utvářet duchovní rodina, která se každým dnem zvětšovala a o kterou on pečoval svými promluvami, povzbuzeními, a zvl. velmi hutnou korespondencí, kterou však musel v některých letech na pokyn církevních úřadů přerušit. Byly to celé koše korespondence, se kterou mu museli pomáhat spolubratři. Většinu dopisů jen zběžně prohlédl, přesto však lidé dostávali správnou odpověď.

Dne 20. září 1918 se mu v San Giovanni Rotondu stalo něco, co zcela změnilo jeho další život. Když se modlil před křížem v chórové kapli starého kostela, měl náhle vidění: On sám o tomto mimořádném okamžiku napsal o měsíc později (22. října) svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka in Lamis: "*Po slavení mše svaté jsem se modlil v chóru, a*

tu jsem byl zaskočen jakýmsi spočínutím podobným sladkému spánku. Všechny vnější i vnitřní smysly a také schopnosti duše se nacházely v nepopsatelném ztišení. [...] A zatímco se toto všechno odehrávalo, spatřil jsem sám sebe stojícího před tajemnou Osobností." Když ta Osobnost odešla, Otec Pio si všiml, že jeho ruce, nohy i bok "byly probodnuty a řinula se z nich krev."

„Kolikrát mi – krátce předtím Ježíš řekl – opustil bys mne, můj synu, kdybych tě neukřižoval...“. Sám P. Pio o sobě říkával: „Co vám mám o sobě povědět? Vždyť sám sobě jsem tajemstvím“. Jestliže však Boží prozřetelnost svěřuje každému člověku na zemi zcela jedinečné poslání, jaký byl úděl P. Pia? Během návštěvy ad limina, v dubnu 1947, se papež Pius XII. ptal Mons. Cesarana: „*Co dělá P. Pio?*“ A ten mu pohotově odpověděl: „*Svatosti, snímá hříchy světa*“. Mnohdy se svěřoval spolubratřím: „*Duše se nedostávají darem, ale vykupují se. Nevíte, co stály Ježíše? Dnes a povždy je třeba za ně platit stejnou mincí*“.

Při vzpomínce na svůj vstup do kapucínského řádu, v listopadu 1922, napsal: „Ó Bože, ... už od té chvíle jsi svému synu svěřil nesmírné poslání. Poslání, které znáš jen ty a já. Ach, Bože ..., vnitřně slyším hlas, který mi neustále říká: obětuj a posvěcuj se“ (*Epist. III., 1010*). Byl si tedy vědom, že si ho Bůh vyvolil, aby skrze lásku a kříž spolupracoval na Kristově vykupitelském díle. Spolu s Kristem ukřižován, už nežil on, ale v něm žil Kristus – jak píše sv. Pavel (*Gal 2,19ss*). Otec Pio přijal kříž v přesvědčení, že celý jeho život, stejně jako život jeho Mistra, bude „mučednictvím“. V červnu 1913 napsal svému duchovnímu vůdci, P. Benediktovi: „*Pán mi jako v zrcadle dává poznat celý můj budoucí život, který není ničím jiným, než 'mučednictvím'*“ (*Epist. I., 368*). Avšak ani tato jasná vize nejisté a trýznivé budoucnosti jej nenaplňovala neklidem. Právě naopak, v hloubi duše prožíval radost, že se mu dostalo povolání spolupracovat na spáse duší, a to skrze utrpení, jež čerpá svou hodnotu a účinnost ze skutečné účasti na Ježíšově kříži (srv. *Epist. I., 303*). Proto P. Pio přijímal dobrovolně a s radostí všechna tělesná utrpení, která mu Pán nabízel, a v srdci vnímal stále naléhavější Boží hlas, který jej volal k obětování se za bratry (srv. *Epist. I., 328ss*). Většina tento aspekt mnoho nezná, a to i proto, že se o něm málo mluví. U P. Pia se totiž zdůrazňují mnohé jiné věci, které lze snáze pochopit a přijmout. Avšak vyloučíme-li ze života a spirituality P. Pia kříž, vyprázdníme jeho svatost. Ovšem kříž nikoli jako epizodu, nýbrž jako životní postoj, protože celý jeho život se odvíjel ve stínu kříže ke slávě Boží, k osobnímu posvěcení a ke spáse bližních. Zcela a ve všem tak kráčel ve šlépějích Mistra – Krista, který dobrovolně a s láskou přijal Otcovu vůli: „Oběti ani celopaly jsi nežádal, ale připravils mi tělo ... Tehdy jsem řekl: hle, přicházím, Bože, abych plnil tvou vůli (*Žid 10,5*). Od roku 1910 až do své smrti v roce 1968 žil jako ukřižovaný, po příkladu Krista nesl kříž svůj i kříž trpícího lidstva, které se k němu obracelo. V březnu 1948 napsal jedné bosé karmelitce: „*Jednoho dne, až nám bude dáno spatřit plný polední jas, tehdy poznáme, jakou hodnotu, jakými poklady byla pozemská utrpení, jimiž jsme si zasloužili vlast, která už nebude mít konce. Od velkorysých a milujících duší Bůh očekává hrdinství a důvěru v něj, aby po výstupu na Kalvárii dospěli na horu Tábor*“.

Celých 50 let pak tyto rány navzdory snaze lékařů zůstaly nezahojené, čerstvé a stále krvácely, zvláště v pátek. Svět viděl ve stigmatěch senzaci, sám P. Pio je pokládal za trest Boží spravedlnosti. Říkával: „*Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou k Bohu a k bližnímu.*“

Určitý čas se musel zdržovat v ústraní a byl podroben přísným lékařským zkoumáním ze strany Posvátného Oficia, které prohlásilo, že *"nenachází nic nadpřirozeného na těchto skutečnostech"* a uložilo bratrovi, že nesmí slavit mši sv. na veřejnosti a že nesmí odpovídat na dopisy jemu adresované ani osobně ani pomocí prostředníka. Od 9.6.1931 až do r. 1933 měl dokonce zakázáno vykonávat jakoukoli službu jménem Církve (mohl pouze soukromě sloužit mši svatou). Podobná omezení uložil P. Piovi i apoštolský vizitátor v letech 1960-1964.

Tato opatření byla jistě bolestivá, ale Otec Pio kategoricky odmítal snahy některých svých ctitelů, kteří se snažili obejít nějak tato nařízení a zjednat mu svobodu. On totiž miloval toutéž láskou Krista i jeho Snoubenku Římskou Církev, kterou vždy považoval za svou Matku, i když mu způsobovala mnoho vrásek na tváři. Dne 2. dubna 1932 napsal Manfredonskému biskupovi Andreovi Cesaranovi: *"Z hlubokého ticha své celičky slyším jako ozvěnu falešné hlasy, které se točí kolem mé ubohé osoby. Jsem velmi znechucen nehodným chováním, které mají falešní proroci, jež se ohánějí mým jménem. Musel jsme je varovat [...], aby krotili toto své nadšení a respektovali to, co nařídilo Posv. Oficium."* Jako pravý syn sv. Františka, i on v sobě živil "velkou důvěru v kněze, kteří žijí podle pokynů sv. římské Církve".

Vytrvale říkal: *"Bolesti, to jsou poklady Ducha"*. Mezitím dostal od Boha v kromě daru vidění do svědomí a skrytých myšlenek člověka (*kardiognoze*) také schopnost být současně na dvou místech (*bilokace*), která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být v době svobody i k dispozici pro službu lidem.

Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli Dům úlevy v utrpení), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikal nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. Ani jeden kámen nebyl koupen. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5. května 1956 za přítomnosti kardinála Giacoma Lercara (Pius XII. tuto nemocnici v promluvě z 8. května 1956 označil za jednu z nejlépe vybavených nemocnic Itálie).

Na duchovní podporu „Domu úlevy“ začaly stovky jeho »duchovních dětí« vytvářet »Gruppi della preghiera« (skupiny modlitby), které jsou dnes přítomny v celém světě. Otec Pio říkával: *„Dejte mi jeden den v týdnu a já vám dám celý týden“*. Myslel tím zvláště silný postoj kajícnosti v pátek – všechna svá trápení a těžkosti snášet radostně z lásky k Ježíši a ke spáse duší, a tak duchovně podpírat dílo Otce Pia. Otec Pio říkával: *„Bez modlitby je náš Dům úlevy v utrpení něco jako rostlinka bez vzduchu a bez slunce.“*

V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořádek a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy (anonymních poutníků, a zvl. také osobností filmového a divadelního života...) po oné cestě, v té době již zpevněné, která celá staletí byla sotva více než jen napůl opuštěnou horskou stezkou pro soumary. P. Pio byl vskutku člověkem zpovědnice, který věnoval přemnohé hodiny této delikátní službě, pro kterou dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby pochopil nakolik je kajícník disponován a aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl

pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší.

Víra byla pro P. Pia životem: vše, oč usiloval a co konal, dělal ve světle víry. Během dne i po značnou část noci setrval v dialogu s Bohem. Říkal: „*V knihách Boha hledáme, v modlitbě ho nacházíme. Modlitba je klíčem, který otvírá Boží srdce*“.

S pokorou se považoval za neužitečného, nehodného Božích darů. Mezi tolikerým obdivem světa opakoval: „*Jsem prostý bratr, který se modlí*“

Jako skutečně zamilovaný do Boha, byl svobodným člověkem, imunním před každým lidským ohledem, až do té míry, že se někdy ukazoval jako pramálo zdvořilý nebo agresivní: Na nikoho nebral ohled, všem říkal to, co jim měl říci a ochotně věnoval pozornost i té nejobyčejnější ženě, i přesto, že mu byla ohlášena návštěva jedné kněžny z královské krve, (která tak byla nucena trpělivě čekat až na ni dojde řada). P. Pio pak musel písemně omlouvat své jednání svému představenému ve Foggii. Napsal mu:

„Pokorně prosím o odpuštění, jestliže jsem nechal čekat kněžnu Marii Jose, ale před ní byla jedna vesnická žena, chudá mlynářka, která se ke mně občas chodí zpovídat, a musí svěřovat své malé děti do opatrování sousedce. A její srdce je vždy plné obav o tyto nevinné duše, které z minuty na minutu čekají na návrat své maminky. Jistěže, obě dvě jsou matkami, obě dvě mají svá trápení. Nemohl jsem však opustit jednu maminku, abych utíkal za druhou. Navíc, obě přistoupily k Ježíši, a on rozpřahuje paže ke všem, také k těm, kteří čekají a umí čekat.“

Podivuhodná prostota a podivuhodná svoboda svatých!

Jistě to nebyl člověk jednoduchých počtů, jestliže byl přesvědčen, že celá Paříž nemůže vyvážit hodnotu jedné mše svaté.

Dne 6.8.1959 také sám Otec Pio zažil tělesné uzdravení při setkání se sochou Panny Marie Fatimské, která tehdy putovala po Itálii. Od té chvíle k ní cítil zvláštní náklonnost. 22.září 1968 však i pro něj přišel jeho poslední den. Při ranní mši svaté omdlel, pak ještě v poledne natolik sebral síly, že požehnal poutníkům, v noci se ještě vyzpovídal a v noci ve 2³⁰ dne 23.9.1968 zemřel, řekl spolubratrovi ještě tato poslední slova: „*Prosím, poděkujte všem spolubratřím za lásku, kterou mi vždy prokazovali a poproste je mým jménem o odpuštění za obtíže, které kvůli mně museli přestát, za špatný příklad a pohoršení, které jsem snad někdy dal. Modlete se za mou duši. Ježíši, Maria; Ježíši, Maria*“.

Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustříhávaly na památku kousičky z jeho oblečení.

Je proto logické, že netrvalo dlouho, a byl zahájen proces, který měl za výsledek oficiální potvrzení jeho svatosti. Již 4. listopadu 1969 začalo projednávání kauzy jeho blahořečení; 20. března 1983 byl oficiálně zahájen poznávací proces o životě a ctnostech služebníka Božího a 21. ledna 1990 byla uzavřena diecézní fáze; 21. prosince 1998 Jan Pavel II. vydal dekret o pravosti zázraku na Marii Consiglii De Martino, ze Salerna a stanovil datum blahořečení na 2. května 1999. Dne 28. září 2001 byl potvrzen zázrak na malém chlapci jménem Matteo Colella, kterému v důsledku pokročilé meningitidy selhaly vnitřní orgány a upadl do kómatu. A tady je jeho příběh.

PUTOVÁNÍ NOVÉHO ČLOVĚKA

se svatým Františkem a svatým Piem z Pietrelciny

provázení autorem mozaikové výzdoby krypty nové baziliky sv. Pia z Pietrelciny v San Giovanni Rotondo, žákem Tomáše kardinála Špidlíka S.J. - P. prof. Marko Ivanem Rupnikem S.J., Centro Aletti, Roma

Každý poutník by se chtěl dostat co nejrychleji a co nejbližší k hrobu světce, jehož přišel uctít, prosit o přímluvu a milosti, či aby mu poděkoval za přijatá dobrodiní. V tomto postoji se však skrývá jemný duchovní klam: přijít fyzicky do světcovy blízkosti, dotknout se snad i jeho hrobu, může vzbudit emoce ale nikterak nezasáhnout do života jako celku. Proto písmena, která se nacházejí hned na prahu sestupu do krypty jsou čitelná jen se zvláštní pozorností. Nalevo čteme: „*V plnosti času poslal Bůh svého Syna/ svleč člověka starého/ oblékni Krista/ Duch svatý volá Abba/ synové v Synu*“; a napravo: „*Křtem ponoření v Krista Ježíše/ do jeho smrti/ s Ním vzkříšení/ živi navraceni z mrtvých/ kráčet v novém život*“.

Tyto nápisy pomáhají poutníkovi zvolnit krok, zastavit se, věnovat pozornost správným věcem, totiž těm, co mají váhu, a především si uvědomit o jaký život jde, když mluvíme o životě křesťanů. Hned nato je zřejmé, že náš přirozený

P. Marko Rupnik, S.I.
provází kryptou papeže Benedikta XVI.

život vede kvůli hříchu ke smrti, ale že v síle Božího života, který jsme dostali na křtu, tento život povstává jako nový život v té míře, v jaké se jím nechá pohltit. Naše nejhlubší struktura už křtem náleží do světa zmrtvýchvstání, už překročila zeď smrti a byla spojena s životem Božím. Je to život, který nám byl dán v Duchu svatém, který nás přetváří v Kristovo tělo: právě proto, že Duch Boží přebývá jak v Kristu, tak i v každém, kdo věří, činí Bůh ze všech jedno společenství ve svém Duchu, společenství Božích synů, shromážděných v Kristu jako synové v Synu. Toto je jediný život, který má křesťan žít, a je spjat s Kristovou krví, která nás oživuje v jeho Těle.

Když poutník stane na prahu sestupu do krypty, je vyzván, aby si uvědomil tuto pravdu a duchovně se spojil se svatým Františkem a svatým Piem. Ve společenství se svatými kráčíme ve šlépějích nového života, čelíme boji proti zlu, které se nás snaží přesvědčit, že jediným životem je ten přirozený, spjatý s našim dědičným tělem a krví, a že se musíme za každou cenu sami zachránit. Ve společenství svatých kráčíme po cestách duchovního zápasu, lásky, která se uskutečňuje velikonočním způsobem, takže život, kterým žijeme je Kristus. Ve společenství se svatými jsme utvrzováni v tom, že umíráme-li v oběti lásky, neničíme se, nýbrž zachraňujeme sebe samé ve vzkříšení, jež nás činí stále zářivějšími.

ZVĚSTOVÁNÍ. *Matka Boží spřádá tělo Slova.* Maria uvěřila slovům anděla a Slovo začíná přebývat v jejím lůně. Maria drží v ruce klubko, z něhož spřádá tělo Slova. Díky Marii Kristus přijímá tělo - lidství, od Slova pak zase Maria obdrží šat slávy.

NAROZENÍ. *Můžeme žít Božím životem, protože Bůh se stal člověkem.* Panna Maria rodí Ježíše Krista - pravého člověka a pravého Boha. Zavínuje ho do plenek a klade do jeslí. Plenky už připomínají šat při ukřižování a Dítě již rozpíná ruce do onoho všeobecného objetí, které se naplní na kříži.

UKŘIŽOVÁNÍ. *Kristův pohled nám sděluje vítězství nad smrtí.* Člověk vložil na Krista všechno zlo, všechnen hřích a tak ho zabil. Kristovo tělo přijímá smrt, ale láska Boha Otce ji stravuje, protože v jeho Synu není místa pro smrt, je tu pouze láska Boží.

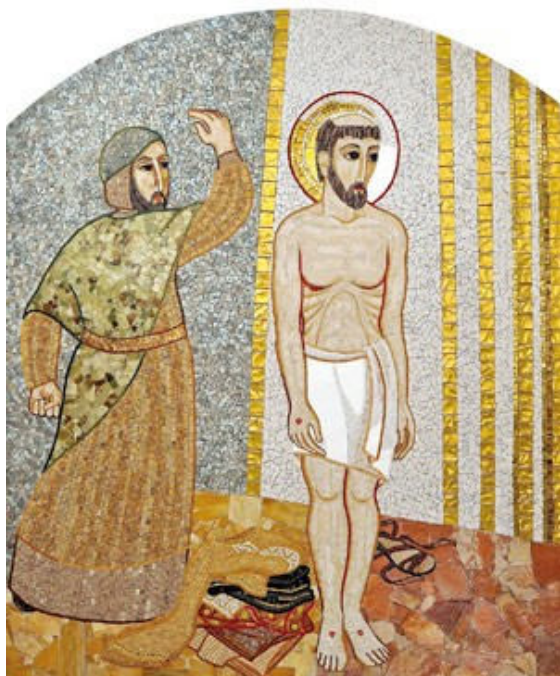
KŘEST SV. FRANTIŠKA. *Spolu s Kristem jsme zemřeli, v Něm jsme vzkříšeni k novému životu.* Ve křtu umírá život spjatý s naší krví a s naším tělem, protože je zraněn Adamovým hříchem; ve spojení s Kristovou krví však povstává k novému životu. Znaky Kristovy smrti jsou stigmaty našich velikonoc lásky.

FRANTIŠEK LÍBÁ MALOMOCNÉHO. *Láska - cesta nového člověka.* František žije Božím životem a koná Kristovy skutky. Už se nebojí sám o sebe, proto může milovat. A malomocný, kterého líbá je jako Lazar vzkříšený z mrtvých.

SV. PIO KONTEMPLUJE FRANTIŠKA JAKO ALTER CHRISTUS. *Člověk se stává tím, co kontempluje.* Pater Pio, také on se znaky křtu, tedy už jako nový člověk hledí na Františka, který mu zjevuje Krista a Pater Pio roste v životě v Kristu ve společenství se svatým Františkem. Tak i Pater Pio ponese Krista do světa podobným způsobem jako František.

SV. FRANTIŠEK SE SVLÉKÁ PŘED OTCEM. *Mentalita starého člověka nemůže soužít s člověkem oblečeným v Krista.* Svatý František se střetává se zlem, které se staví proti novému životu, proti následování Krista. Otec nemůže pochopit cestu, po níž se syn vydal. František pokorně a bez

násilí nechává věci otci a míří za Otcem, od něhož každé otcovství pochází.

SV. PIO NEMOCNÝ DOMA U RODIČŮ. *Otec i matka chápou synovo povolání a pečují o něj, ochotní i k obětem.* Nemoc,

tvrdá zkouška pro povolání patera Pia, se stává pro rodiče naplněním jejich vlastního povolání: tím, že pomáhají Piovi, slouží Kristovu životu v jejich synovi a uskutečňují pravý význam toho, co znamená být matkou a otcem v tomto světě.

VIDĚNÍ U SV. DAMIÁNA. *Povolání se zjevuje na počátku jako proročké vidění.* U svatého Damiána žádá ukřižovaný Kristus Františka, aby obnovil kostel, který se hroučí. František se dá hned do díla, ale krok za krokem chápe hluboké Kristovo povolání, totiž dát Církvi znovu evangelijní tvář.

SV. PIO BOJUJE PROTI TEMNÉMU OBROVI. *Člověk nemůže přemoci zlo sám, ale jen s Kristem a v Kristu.* Kristus znamená Boží Slovo, které se stalo tělem a jehož se Pater Pio může chopit. A Kristus mu už připravuje korunu konečného vítězství, kterou mu po boji vloží na hlavu.

SV. FRANTIŠEK NA PRAHU SVATYNĚ SV. MICHAELA. *Svatý František, po postu ke cti sv. Michaela, se necítí hodna sestoupit do svatyně.* Sv. František, vědom si zla, jež se prostřednictvím tolikerých nástrah snaží člověka vzdálit novému životu, tomu totiž, co nezná západu, prosí o milost pro duchovní zápas archanděla Michaela, aby jej chránil zlého.

SVATÝ MICHAEL ŽEHNÁ SV. PIOVI. *Zlo má kořeny v duchovním světě a lze tedy proti němu bojovat jen duchovními zbraněmi.* Také Pater Pio, i s ohledem na vztah ke Gargánu, choval už od dětství velkou úctu ke svatému Michaelovi a k němu se obracel, aby měl oporu v duchovním boji, vědom si toho, že kořeny zla ve světě jsou duchovní, - vždyť

duchovní boj je jedním z hlavních charakteristických rysů světce z Pietrelciny. Tady mu svatý Michael žehná gestem vzkládání rukou, předávání moci z jednoho na druhého. A svatý Michael slyší modlitbu patera Pia a svěruje mu duchovní meč a tím mu dává moc bojovat proti zlu, úkol, který pater Pio naplňoval po celý svůj život, a to i za cenu velkých utrpení. V době, kdy se snadno má za to, že zlo se dá usměrnit a pokořit lidskými prostředky, nás Pán prostřednictvím patera Pia odkazuje na pravou povahu zla.

SV. FRANTIŠEK SE MODLÍ V JESKYNI. *Stejně jako velcí mystici se i sv. František rád modlil v jeskyni, která mu připomínala bok Kristův.* Nový život je životem s Bohem, proto dialog s Ním je jako dýchání. Dýchání je důkazem, že žijeme. Modlitba, rozmlouvání s Bohem je důkazem, že žijeme jeho životem.

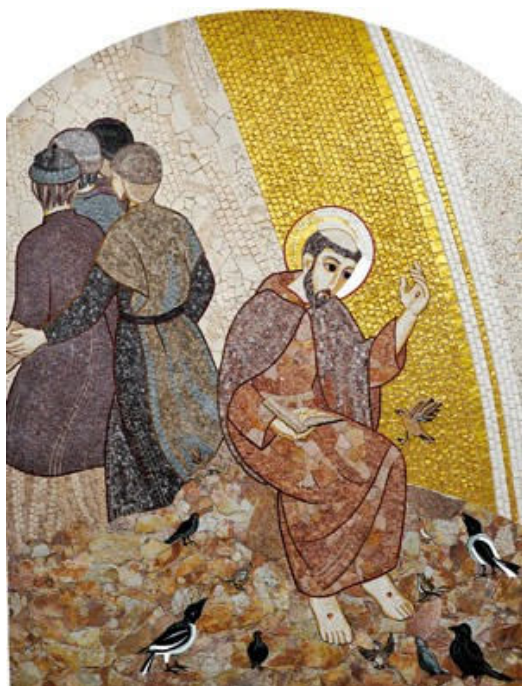
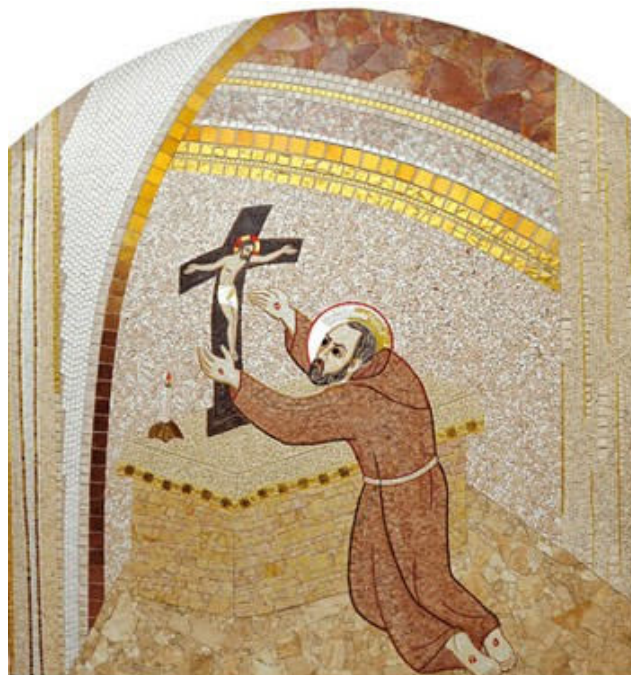
SV. PIO
SE MODLÍ
NA
OLTÁŘI
PŘED

KŘÍŽEM. *Jeho modlitba je kněžská, neustále*

prosí Pána za ty, kteří se mu svěrují.

Pater Pio rozmlouvá s Bohem především prosbami

za ty, kteří se na něj obracejí. Jeho modlitba je oltářem, rozprostřeným na celý svět a stálou nabídkou oběti sebe sama ve spojení s Kristem k dobru bratří.

SV. FRANTIŠEK KÁŽE PTÁČKŮM. *Lidé nechtějí naslouchat evangeliu, sv. František se obrací k ptáčkům.* František zakouší hořkou zkušenost: pečlivě

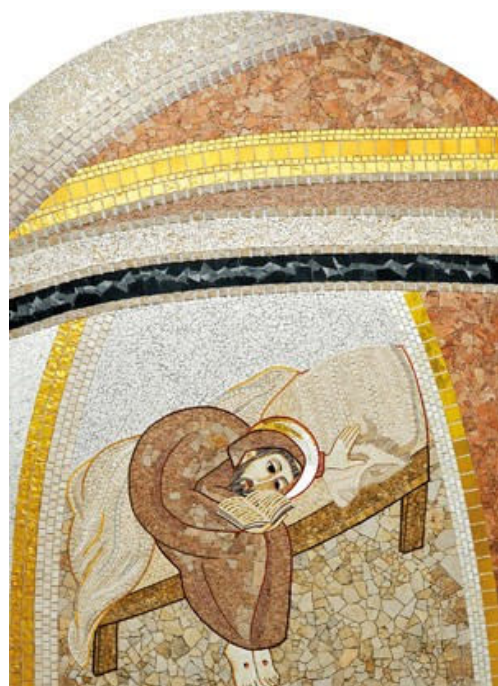

se připravil na kázání evangelia v Římě, ale zjišťuje, že nenachází nikoho, kdo by mu chtěl naslouchat. Odchází tedy z Říma a na periferii se obrací k hejnu ptáků a ke svému překvapení shledává, že tito mu popřávají sluchu.

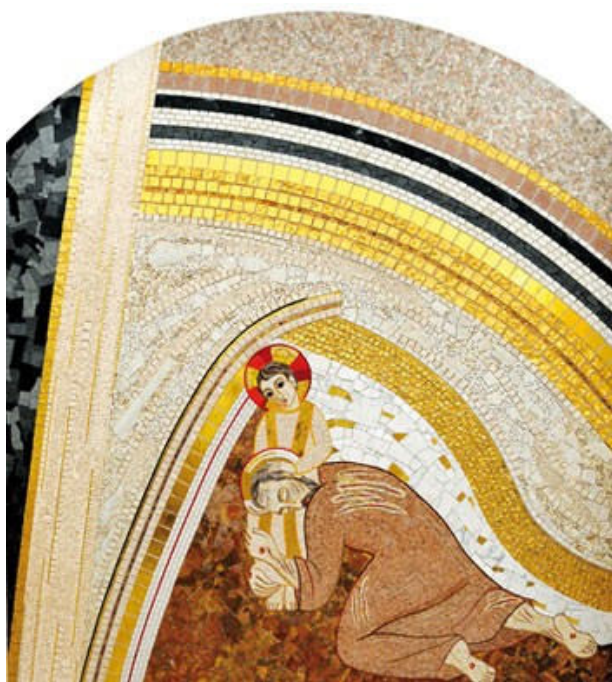
SV. PIO V ZÁKAZU SLAVÍ EUCHARISTII SÁM. *Láska se uskutečňuje skrze velikonoční třídní.* Také pater Pio prožívá svá nepochopení, snášejí se na něj různé bouře nikoli zvenčí, ale zevnitř Církve a vlastních. On však se přimkne ke Kristu, aby se ve všem mohl připodobnit Boží lásce, která se v dějinách projevuje na způsob velikonoce.

FRANTIŠEK POKOUŠEN ĎÁBLEM SKRYTÝM V POLŠTÁŘI. *V duchovním boji se uzavře jako ježek světu a otevře se jen Božímu Slovu.* Sv. František, asketický muž po vzoru velkých asketů, nezná v boji příměří. Slzy a stránky evangelia jsou u Františka totožné, takže nepřítel nenachází škvíru, jak by do něj pronikl. Jednou byl František v Grecciu, a protože jej zvlášť sužovala nemoc očí, přinutili ho, aby si vzal pod hlavu polštář. Uprostřed noci však pocítil duchovní neklid a hledal jeho důvod: protože ďábel nemohl klást úklady jeho duši, rozhodl se učinit tak tělu a proto se skryl v polštáři. Jakmile ho František vyhodil, nastal klid.

SV.

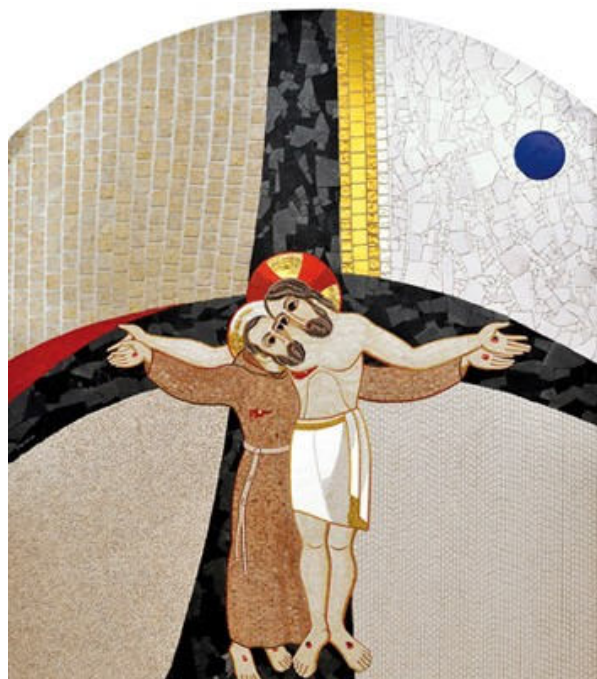

SV. PIO BITÝ ĎÁBLEM A UTĚŠOVANÝ JEŽÍŠKEM. *Božská útěcha je silnější než tyranie zla.* Když se riskuje nějaká skutečnost víry, Duch Svatý probouzí světce, kteří na tyto skutečnosti odkazují naši pozornost. Pater Pio, s tolikerou obětí a bolestí nám připomíná, že jedinou útěchou je niterné spojení s Kristem, který zahání každé zlo, protože jeho přítomnost uzdravuje a zachraňuje.

SV. FRANTIŠEK V LESE OPLAKÁVÁ NEOPĚTOVANOU LÁSKU BOŽÍ. *Solidarita v samotě s nemilovaným Bohem.* František je velkým mystikem slz. Láska Boží v něm

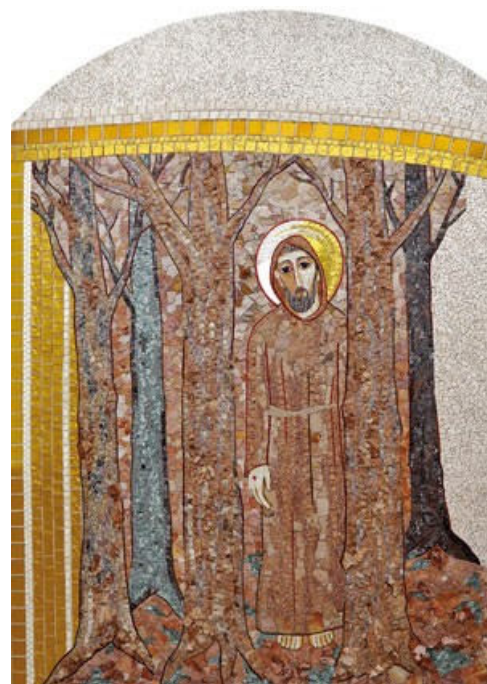
vzbuzuje soucit a lásku k Bohu. Jakožto součást lidstva oplakává tvrdost člověka, který neodpovídá na bláznivou lásku Boha, která vydala do našich rukou vlastního Syna.

SV. PIO,
UKŘIŽOVÁN
SPOLU
S KRISTEM.

*Díky milosti
a lásce byl svatý
Pio v hodinách
nejzažší samoty
spojen
s Ukřižovaným.*

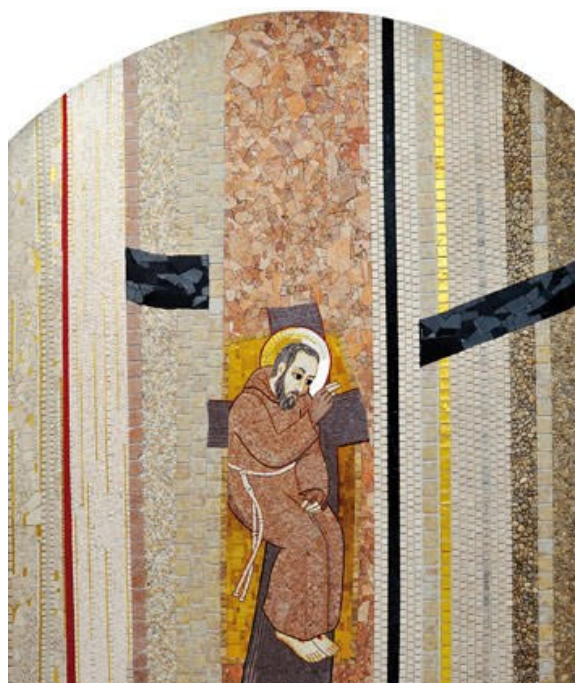
Golgota je místem samoty Boha a člověka. Dělicí zeď, smrt, byla překonána Kristem a jeho smrtí. A pater Pio ve chvíli stigmat a transverberace prožívá milost plného

přilnutí k Božímu sestupu.

SV. FRANTIŠEK POSÍLÁ KÁZAT POKÁNÍ A MILOSRDENSTVÍ. *Svatý František jako dobrý pastýř přináší ztracenou ovci Kristu, Dobrému Pastýři.*

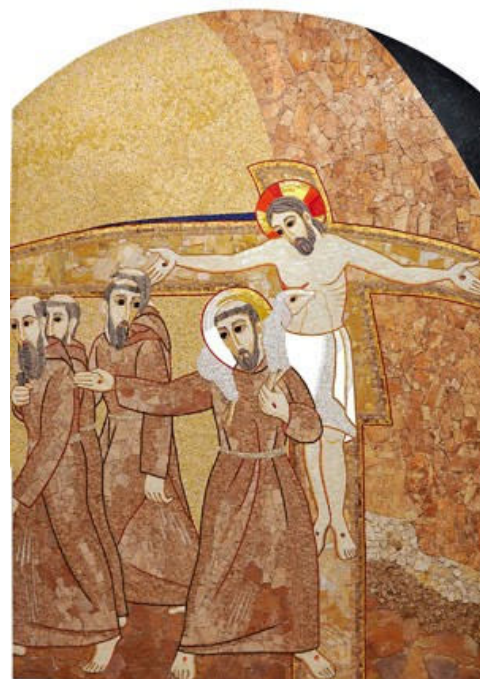
František je "vedeným vůdcem". On sám není cílem, ale odkazuje na Krista. A ztracená ovce, kterou přináší ke Kristu, kontemplanuje otevřený bok, aby se pohroužila do hlubin neproniknutelného Božího milosrdenství.

SV. PIO VE
ZPOVĚDNICI.

*Jako učedník sv.
Františka, sv. Pio
koná pokání a
rozdává odpuštění
a milosrdenství.*

Pater Pio činí pokání sedě ve zpovědnici, na místě, kde má ve svátost smíření účast na vítězství nad zlem. Kristus nejen vítězí nad zlem, ale dokáže ho proměnit v dobro. Kdo povstává od zpovědnice, odnáší si místo hříchu Krista.

SV. FRANTIŠEK SE ZJEVUJE BRATRĚM NA OHNIVÉM VOZE. *Bratři se spojují v modlitbě a ve vzájemném sdílení, rozumějí si navzájem.*

Prítomnosť svätca vybízí k modlitbe, vytvári spoločenství s Bohom a s ľuďmi. Svätca nás skrze milosť privádza k Bohu a naznačuje naše povolání. Láska nezná mezí a svätca už žije v dimenzi osmého dne.

PATER PIO PRINÁŠÍ CHLÉB A VÍNO VĚZNĚNĚMU KARDINÁLU MINDSZENTYMU. *Předzvěst osmého dne, kdy tělo je zbaveno pout času a prostoru.* Bilokace je darem

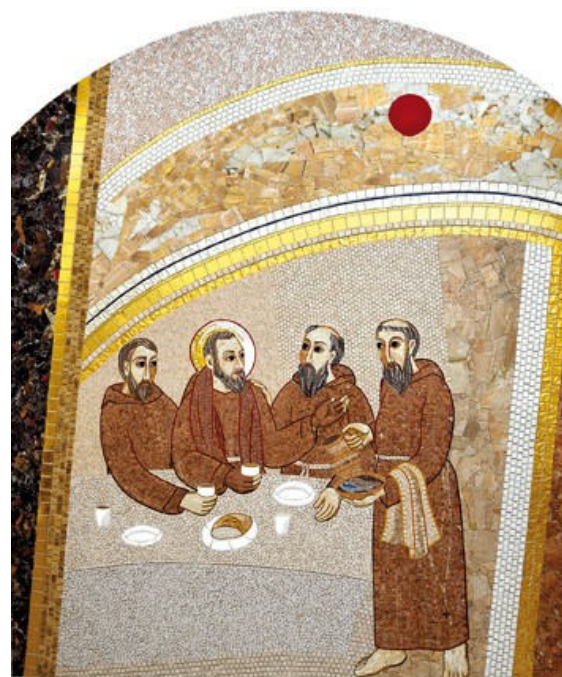

Ducha svatého Církvi k jejímu utvrzení a upevnění ve víře ve vzkříšení, totiž v osmý den. Pater Pio, který navštívil kard. Mindszentyho a přinesl mu vše potřebné ke slavení mše svaté, zdůrazňuje, že eucharistii přechází všechno stvoření do osmého dne. Pater Pio se zjevil mnoha lidem, aby jim v jejich pochybnostech ve víře přinesl útěchu, anebo jim prokázal skutek tělesného milosrdenství či jim byl oporou ve zkoušce, jako tady, kdy se zjevuje maďarskému kardinálu, jenž strávil za komunistického režimu mnoho let ve vězení (*pohřben v Mariazell; r. 1991 - Ostrihom*).

FRANTIŠEK PRINÁŠÍ CHLÉB BRATROVI, KTERÝ JEJ NAPODOBUJE V POSTU. *Duchovní život není napodobováním vnějších vzorů, ale primátem lásky a spoločenstvím lásky s Pánem.* Svätý František chce bratra

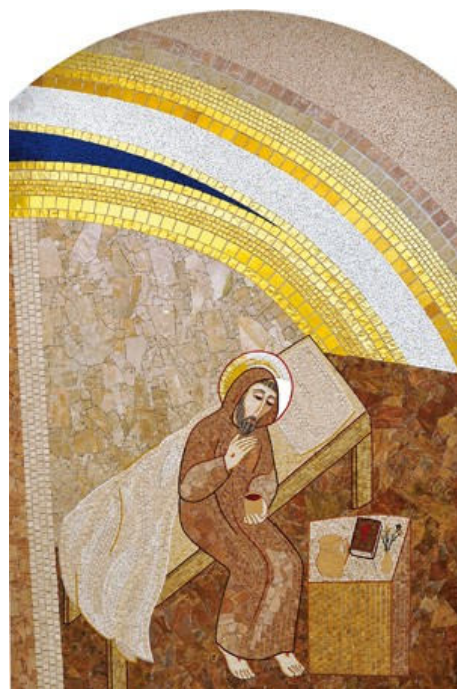
vymanit z moralizmu a přivést k pravému smyslu duchovního života. Svätí jsou nám inspirací ve víře, ale především přáteli. Ve spoločenství s nimi se cítíme silnější, protože už na cestě askeze nejsme sami.

PATER PIO V BRATRSKÉM SPOLEČENSTVÍ. *Spoločenství dosvědčuje věrohodnost duchovního života.* Pater Pio rád trávil večery se spolubratry v

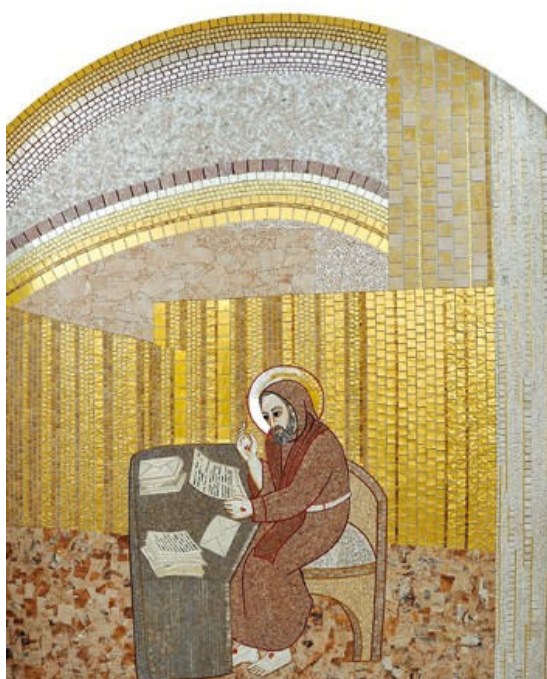
rozhovorech o duchovních věcech, zvláště o životě svatých. Stejně však prostými vyprávěními příběhů, událostí i vtipů.

SV. FRANTIŠEK PROMĚŇUJE VODU VE VÍNO. *Pro duchovního člověka je stvoření místem, kde Bůh těší, uzdravuje a zachraňuje.* Svatý František se nacházel nemocen v pustevně sv. Urbana. Protože mu nebylo dobře, požádal jednoho bratra o trochu vína. Ten mu ale odvětil, že víno není. Nechal si tedy přinést vodu, požehnal ji a ta se stala vínem. Vypil je a uzdravil se. Duchovní člověk vidí vodu, víno a krev Kristovu a poznává jednotu lásky k Bohu, bližnímu, zemi i sám k sobě. Je člověkem skutečně svobodným.

PATER PIO NAD KORESPONDENCÍ.

Prostřednictvím dopisů duchovnítec osvětluje, utěšuje, napomíná a dokonce uzdravuje. Obdivuhodná hromada dopisů patera Pia ukazuje, jak chtěl pomáhat lidem číst spasitelné dílo, které Duch svatý, skrze Krista, koná v Církvi. Mozaika připomíná epizodu, kdy pater Pio uzdravuje na dálku: v jednom dopise ho kardinál Wojtyła prosil o modlitbu za svou přítelkyni, která měla rakovinový nádor v terminálním stádiu a bylo jí velmi zle. Pater Pio se modlí a žena se uzdravuje.

FRANTIŠEK HLÁSÁ EVANGELIUM

SULTÁNOVI. *Pro duchovního člověka je i ten největší nepřítel adresátem poselství spásy.* Svatý František, svobodný člověk, nejedná na základě předsudků a svým kázáním ohromí dokonce i sultána. A jak říká sv. Bonaventura, vrátil se do Itálie smutný, ani ne tak proto, že sultána neobrátil, ale proto, že tento jej dokonce hájil a František se nemohl stát mučedníkem.

SVATÝ PIO ŽEHNÁ ŽENÁM A MUŽŮM KULTURY. *Duchovní otec dokáže přijímat bez předsudků všechny, kdo se na něj obracejí.* Dialog s kulturou prochází především skrze setkání s lidmi, kteří ji vytvářejí. Pater Pio, jako duchovní otec, měl životní moudrost, která přitahovala spoustu vzdělaných a slavných lidí, protože u něj hledali slovo o tajemství života. Chodili k němu všichni: slavné herečky, světoví režiséři, spisovatelé, básníci, vědci, ...

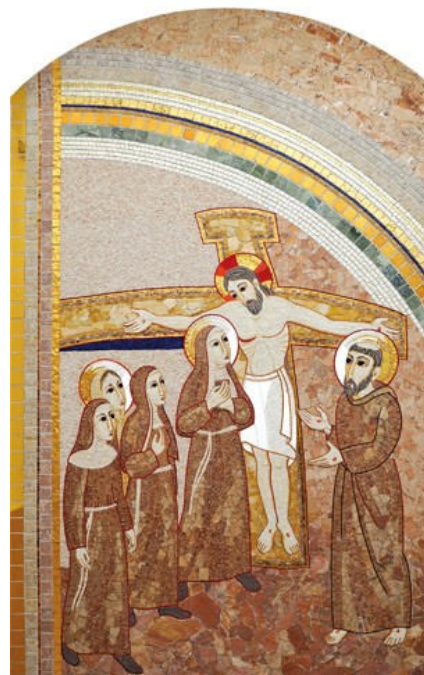
protože promlouval přímo k duši, kterou měl před sebou. Lidé kolem patera Pia sedí, protože mu rádi naslouchají, zatímco on povstává ze židle a žehná jim. Toto požehnání je velkým gestem, které pater Pio uděloval i nevěřícím.

SV. FRANTIŠEK
PŘEDSTAVUJE PÁNU
DRUHÝ A TŘETÍ ŘÁD.

*Duchovní člověk
uskutečňuje lásku;
uskutečněná láska je
krásou a krása přitahuje.*

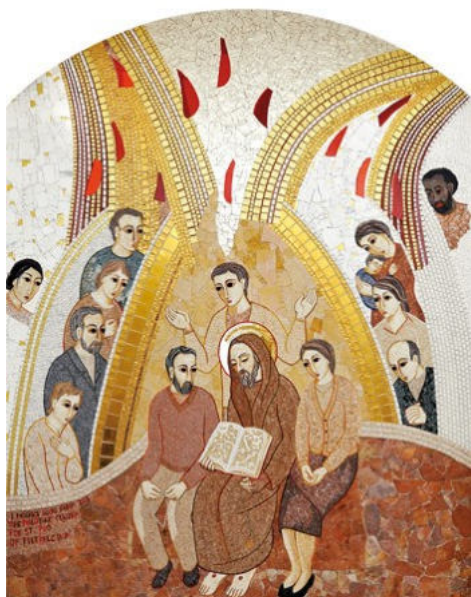
Sv. František jako nový
člověk intenzívně prožívá

připodobnění se Kristu, stává se otcem ve víře. Ti, kdo se s ním setkávají, už nežijí sami sobě, ale pro toho, který pro ně umřel a vstal z mrtvých.

OTCOVSTVÍ SV. PIA:
MODLITEBNÍ SKUPINY.

Zrození pro Boha v modlitbě, jako bratři. Pater Pio tuší, že nastává doba, kdy se bude víc diskutovat, mnoho pracovat, ale modlitba bude opomíjena. Vědom si dobře toho, že bez modlitby není život s Bohem, začíná s řetězcem neustálé modlitby.

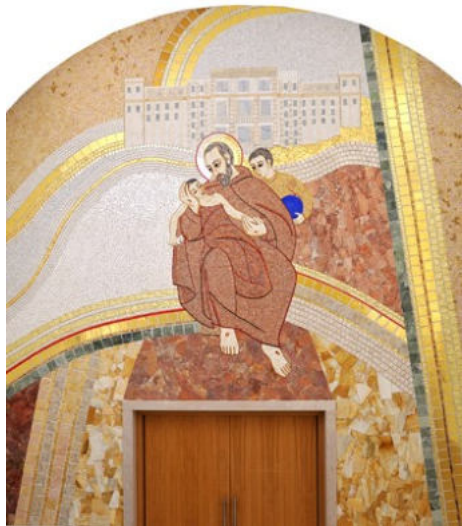
SVATÝ FRANTIŠEK NASLOUCHÁ HUDBĚ
ANDĚLŮ. *Štěstí - skrze neviditelná stvoření Bůh utěšuje
srdce těch, kdo ho milují.*

Život, který jsme na křtu
přijali se uskutečňuje skrze
velikonoční putování, jež

člověka činí šťastným. Blahoslavenství a štěstí jsou společníky toho, kdo je s Kristem a ví, že jde po správné cestě, nehledě na dramatické okolnosti života.

SVATÝ PIO A DŮM ÚLEVY V UTRPENÍ. *"Mým potěšením jsou nemocné děti."* Pater Pio se svými anděly - nemocnými dětmi: jako milosrdný Samaritán, podobný Kristus sedícímu ve slávě, má v náručí a na ramenou tyto nemocné děti. Je především otec. Kající a věřící, kteří k němu proudili, jej znali jako otce, který rodí pro život, jenž dokáže překonat smrt. Proto nepřetržitý proud věřících pokračuje, v době, kdy se více než kdy jindy uvědomuje potřeba otce.

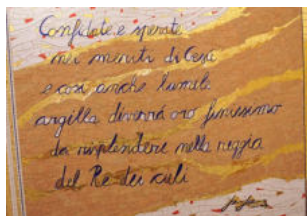

PATER PIO NA PRAHU RÁJE. *Do ráje se vchází skrze lásku, totiž skrze to, co jsme milovali.* Pater Pio se zastavuje u brány ráje, která má pro něj tvar dveří zповědnice, a žádá Pána, aby jej tam ponechal, dokud nevejde poslední z jeho synů. V ráji vidíme Mary Pyle, jeho velkou učednici a duchovní dceru, a Pannu Marii Milostnou, kterou tolik miloval a ctil.

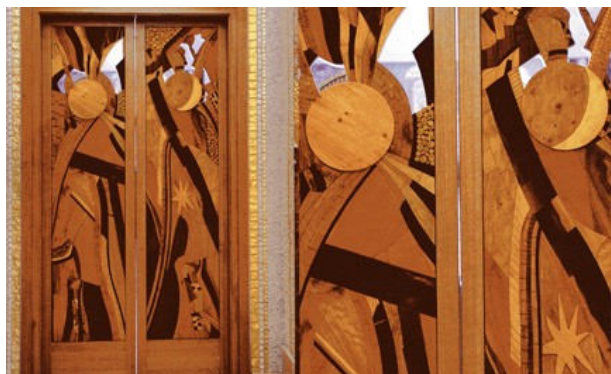
Z HLÍNY ZLATO; ZE STARÉHO ČLOVĚKA, ČLOVĚK NOVÝ. *"Prostá hlína se stane ryzím zlatem"*. Celá ikonografická tradice Církve už od starodávných časů nás učí, že zlato je nevhodnějším

materiálem pro vyjádření svatosti, věrnosti a světla Boží slávy. Také pater Pio se řadí do této tradice a v putování od hlíny ke zlatu dává patřit na proměnu starého člověka v člověka nového.

Proměnu, kterou Kristova milost působí v nás, křehkých, zranitelných a hříchu vystavených lidských bytostech.

VSTUP DO KRYPTY SE SESTUPEM DO PEKEL. Než vstoupíme do krypty, nad branou je výjev Krista sestupujícího do pekel, jenž křížem blokuje chřtán šeolu, a z říše smrti vytahuje Adama a Evu. Kristus neponechá v zemi těla těch, kdo jej následovali a žili jeho životem, ale vzkřísí je a uvede do světla Otcovy slávy.

BRÁNA. Brána znamená průchod. Když je otevřená, poutník vidí nahoře měsíc, slunce a osmicípou hvězdu, totiž hvězdu ohlašující osmý den, nové stvoření, den, kdy je vše přítomné v Kristu. Svatý František a svatý Pio dali ve svých životech patřit na Krista, učinili ho viditelným a vedli tolik lidí k setkání s Ním. Nyní, chceme-li se setkat se svatým Piem, je třeba setkat se s Kristem, protože sv. Pio je v Kristu a v jeho slávě. Význam rampy je tedy, ve společenství těchto dvou světců překonat všechna úskalí, pokušení a životní iluze, abychom došli ke Kristu. Překročením brány vstupujeme do království Krále nebes, kde k nám vše promlouvá o Kristu, na každé straně nám jde Kristus vstříc a s Ním a v Něk, svatý Pio.

Putování za zázraky víry aneb vzpomínky zůstanou ...

PEREGRINATIO AD LOCA SANCTITATIS ET HISTORIAE MMXVIII - POUTNÍ MEMENTO

POUTNÍCI V KRYPTĚ BAZILIKY SV. PIA Z PIETRELCINY,
Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae, San Giovanni Rotondo, Itálie, 1.7.2018.

Když jsem se na konci června posadila do luxusního busu "VENTO" směr Itálie, s poutníky mnoha farností a duchovními Otcí, Dr. J. Beničkem, P. Mgr. J. Rekem a P. Mgr. Vlastimilem Vaňkem, nemohla jsem tomu ani uvěřit. Již to byl pro mne malý "zazrak", že po mnoha letech odříkání z rodinných důvodů, jsem se mohla této pouti zúčastnit a hlavně to znamenalo prožívání počátku duchovního bohatství, které nás teprve očekávalo. Provázení modlitbami jsme vyrazili za milostmi, které nám sám P. Bůh připravil za obětavé organizace O. Josefa i s duchovní službou O. Jiřího a O. Vlastimila.

Každé posvátné místo které jsme navštívili, mělo své kouzlo. Od prvopočátečního objevování v Benátkách, přes putování do baziliky sv. Dominika v Bologni a další posvátná místa, jakými bylo Loreto, Manoppello, Lanciano, a pro mne zcela nezapomenutelné San Giovanni Rotondo, kde vrcholila jubilejní pout' k sv. Piu z Pietrelciny. A právě tady jsem nejdéle zůstala na kolenou, před sarkofágem světce a děkovala za život svého otce, který je už nyní 21 let, jak doufám, v nebi, tak vlastně i za život můj.. Kdyby otec zemřel v 16 letech, jak mu lékaři konstatovali, nebyla bych tady ani já. Měla jsem toto vše hluboko v duši, ale nechtěla jsem z určité pokory o tom s nikým mluvit, jen při soukromém rozhovoru s MUDr. Miladkou Hurtíkovou, jsem jí vylíčila tento příběh. Nyní jej píši pro povzbuzení víry všech poutníků, kteří s námi prožívali tyto chvíle milosti, ale i těch, kdo budou tyto řádky číst.

Můj otec velmi těžce onemocněl tuberkulózou, která byla na počátku minulého století zcela nevyléčitelná. Nemoc mu postupně vstupovala do celého těla. Pan primář mu zcela otevřeně řekl: „Déle, jak 2 roky to nevydržíte..“ Jiný lékař ještě tvrději pronesl: „takovou smrt, jakou budete mít, bych nechtěl.“ Ano, pro mne je můj milovaný otec hrdina, že

takový ortel psychicky zvládnul. Já bych se asi zhroutila. Později mně, jako mladému děvčeti, říkával: „Byl jsem vděčný lékařům, že mi řekli pravdu. Ten, kdo by mi lhal, by byl pro mne největším nepřítelem. Protože jsem věděl, jak na tom jsem, zařídil jsem se podle toho.“ A zařídil. Nechal se v 16 letech zaopatřit svátostmi nemocných od kněze a s nemocí začal bojovat. Jelikož při Tbc neustále ubýval na hmotnosti, zařekl se, že to nesmí pokračovat. Začal pít mnoho mléka. Vždy říkával: „mléko je pokrm, to mi zachránilo život.“ Ale hlavní záchranou byla Prozívatelnost, Nejvyšší Boží Režie. A skutečně. Otec přestal hubnout. Upevňoval si zdraví, jak to jen šlo, léčbou v sanatoriích, lázních, vše jeho rodiče obětovali, aby ho udrželi při životě. Nebylo to vůbec lehké, samé odříkání pro ně. Jeho maminka, má babička, žena hluboké víry a modlitby, vynakládala veškeré úsilí hmotné i duchovní, a také v té době již byl známý pověstí svatosti právě P. Pio. Nechali si napsat dopis v italštině pro něho, kde prosili o přímluvu za mého nemocného otce. A co se nestalo? Po čase přišla odpověď z Itálie, i s medailkou, kterou později můj otec nosil neustále při sobě. Jsem si jistá, že tento světec mého otce předložil Bohu v přímluvě, viděl dál... Viděl do budoucnosti, jak vidí jen Bůh a jeho svatí. Po čase jela jeho maminka vlakem z promoce druhého syna, bratra mého otce, a najednou ve vlaku přisedá k ženě, která je zamyšlená, oblečená ve smutečním. Maminka mého otce se s ženou dává do rozhovoru a záhy zjišťuje, že paní pláče nad ztrátou syna. Zemřel na tuberkulózu. Jela právě z pohřbu. Léky, které jí příbuzní poslali z USA, přišly již pozdě.. Tato žena, sama zničená bolestí nad ztrátou milovaného syna, když se dozvěděla, že maminka mého otce má právě tak nemocného syna, neváhala ani minutu a pohotově nabídla, že přenechá léky mému otci, aby se alespoň on uzdravil a léky mu pomohly. Jak slíbila, tak splnila. Vyměnily si adresy a léky předala. Můj otec byl zachráněn.

Postupně i v naší vlasti již byly dostupné léky, takže otec si zdraví zcela upevnil a uzdravil se. Přežil všechny lékaře, kteří mu předpovídali tolikeré utrpení. Dožil se 75 let a plných 50 let z toho sloužil P. Bohu hrou na královský nástroj, varhany, při posvátné liturgii. Vždy přemýšlel, jak by se asi zděsili nyní lékaři, kteří ho tehdy léčili, když by jej viděli zpívat z kůru při bohoslužbách, jak zpíval srdcem a namáhal své "zvápenatělé" plíce od léčby, kterou kdysi také prodělal. Kdyby nebyl tak těžce nemocen, určitě by zakotvil ve službě P. Bohu u oltáře. Byl vděčný Bohu, že alespoň takto mohl být účasten služby. Promlouval k lidem ne skrze slova homilie, ale skrze nebeské tóny andělských kůrů k přemnohým duším. Když jsem si toto vše uvědomila u sarkofágu sv. Pia, nebylo třeba slov... jen úcta, vděčnost, láska mne naplňovaly...

K tomu všude kolem překrásné mozaiky, P. prof. Rupnikem S.J., žákem nezapomenutelného, převzácného pana kardinála Špidlíka, vytvořené, k tomu není co dodat. Myslím, že každého z nás, poutníků něco hluboce oslovilo, určitě majestát Montecassina, Subiaca, Loreta, či posvátná místa v Padově u sv. Antonína a do toho klenoucí se Boží příroda všude kolem nás... Hory, moře, nekonečné jako Boží láska. Když jsem se dívala na rozbouřené vlny moře v podvečer na terase, připomínalo mi to naše životy, kolik zkoušek musíme přestát, než zakotvíme v nekonečné Boží lásce. Vzájemné prožívání se všemi poutníky, souznění duchovních krás, které nás sjednocovalo, se nikdy nedá zapomenout, právě tak jako přímluva za každého z nás zcela konkrétně, při slavnostním "Te Deum" v Padově, kterou O. Josef pronášel, byla nesmírnou posilou pro všechny do každodenních povinností. Slova jsou příliš malá, jak vyjádřit poděkování za vzácné duchovní společenství lidskosti, úsměvu a porozumění. Snad jediná věta: děkujeme, že jsme se měli jako v nebi, vždyť Boží království žijeme již zde na zemi.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Dědeček přinese vnukovi atlas světa a praví: „Opatruj ho jako oko v hlavě, schovávám ho pro tebe už od školních let!“ - „A dědo, mapa Ameriky tam už je?“

II.

K lékaři přijde starší muž, že je mu 75 let, nikdy mu nic nebylo, ale teď ho píchá v zádech. „Vám že je 75 let? Jak jste se dokázal udržet takhle svěží?“ „Víte, když jsme se před 50-ti lety s mou ženou brali, slíbili jsme si, že se nebudeme hádat, že raději jeden půjde ven. A to víte, pane doktore, padesát let na čerstvém vzduchu organismu prospěje.“

III.

Zahraniční turista zabloudil v lese až narazil na salaš. Ptá se bači: „Do you speak English?“ Nic. „Sprechen Sie Deutsch?“ Nic. „Parlez-vous francais?“ Zase nic. „Habla Usted Español?“ Nic. Vůbec žádná reakce. Turista znechuceně mávnul rukou a odešel. Jeden z valachů říká bačovi: „Bačo, turistický ruch se rozmáhá, neměli bychom se také začít učit nějaký cizí jazyk?“ „A naco? Podívej, ten jich uměl pět a stejně mu to bylo k ničemu!“

IV.

Středověk: Po nádvoří Karlštejna jde opilý voják. Potká ho Karel IV. a rozčílí se: „Jak to, vojáku, že jsi opilý?“ „Slavím Váš svátek, veličenstvo.“ „Jak to, dnes přece není Karla!“ „Ale je čtvrtého!“

V.

„Proč mají včely med?“
„Protože mají královnu. Kdyby měly prezidenta, neměly by nic.“

VI.

Čech vysvětluje Američanovi, co znamenají barvy na naší vlajce. „Naše vlajka představuje naše daně. Když o nich mluvíme, tak se červenáme, když nám finanční úřad napíše, že máme nedoplatky na daních, tak zbledneme, a když zaplatíme, tak zmodráme.“ „U nás je to to samé,“ povídá Američan, „akorát při tom ještě vidíme hvězdičky!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 10. - 18. září 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 10. září	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00	za + Františka SUCHOMELA
NEDĚLE 11. září	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ NAROZENÍ PANNY MARIE HODY V DRYASICÍCH	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii ADAMCOVOU, manžela, syna, dvoje rodiče a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar života s prosbou o Boží pomoc a ochranu Panny Marie
PONDĚLÍ 12. září	JMÉNO PANNY MARIE	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Josefa LUSKU, rodiče z obou stran a duše v očištění
ÚTERÝ 13. září	SV. JAN ZLATOÚSTÝ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za + Marii ZBOŘILOVOU, manžela, rodiče a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 14. září	SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE DEN MODLITBY A POSTU ZA MÍR NA UKRAJINĚ	PO MŠI SVATÉ ADORACE ZA MÍR NA UKRAJINĚ	
		PODIVICE 8.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu PIVODOVU
		DRYSICE 16.00	za + Konráda SURÉHO, manželku a dva zetě
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu ŘIHÁČKOVU, TOMÁŠKOVU, KUDLIČKOVU a Boží požehnání pro rodinu
ČTVRTEK 15. září	PANNA MARIA BOLESTNÁ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Alici PŘIKRYLOVOU, +rodinu MATOUŠKOVU a Jana KŘÍŽE
PÁTEK 16. září	SV. LUDMILA, MUČEDNICE	PUSTIMĚŘ 18.00	ke cti sv. Ludmily s prosbou za dar zdraví a Boží požehnání
SOBOTA 17. září	SV. KORNÉLIUS, PAPEŽ A SV. CYPRIÁN, BISKUP, MUČED.	TOPOLANY 18.00	za + Pavlínu ŠIŠKOVOU
NEDĚLE 18. září	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ 25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii KNAPOVOU, rodiče, přátele a duše v očištění
		PODIVICE 11.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele

POŘAD BOHOSLUŽEB: 17. - 25. září 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 17. září	SV. KORNÉLIUS, PAPEŽ A SV. CYPRIÁN, BISKUP, MUČED.	TOPOLANY 18.00	za + Pavlínu ŠIŠKOVOU
NEDĚLE 18. září	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 8.00	
		DRYSICE 9.30	za + Marii KNAPOVOU, rodiče, přátele a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
PONDĚLÍ 19. září	SV. JANUÁRIUS, BISKUP A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Miroslava KOUDELKU, manželku, rodiče a bratry
ÚTERÝ 20. září	SV. ONDŘEJ KIM TAEGON, KNĚZ, PAVEL CHONG HA- SANG A DRUHOVÉ, MUČED.	PODIVICE 8.00	za + dominikánky a kněze, kteří působili ve farnosti a za nová kněžská a řeholní povolání
STŘEDA 21. září	SVÁTEK SV. MATOUŠ, APOŠTOL A EVANGELISTA	DRYSICE 18.00	za + MUDr. Ivetu POLÁCHOVOU a duše v očistci
ČTVRTEK 22. září	ČTVRTEK 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Františka a Annu KUCHTÍČKOVY, + sourozence a děti
PÁTEK 23. září	SV. PIO Z PIETRELCINY, KNĚZ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jiřího KLIMEŠE, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 24. září	SOBOTNÍ PAMÁTKA PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + Marii OPATŘILOVOU a Boží požehnání pro rodinu
NEDĚLE 25. září	26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	za + Radka VONDRÁČKA
		PODIVICE 8.00	za Boží ochranu, pomoc a požehnání pro celou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY, ZAREMBOVY a prarodiče VYBÍRALOVY
		SVÁTOST KŘTU HYNEK ŠTĚPÁN PETRŽELA	
		PUSTIMĚŘ 11.00	za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům**

dotovaná cena: 30,-Kč/ks Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.